Shorter Working Hours Means Longer Seasons, Higher Wages, Longer Life

Price 3 Cts. a Copy

Longer Working Hours Means Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life

HD6350 GL3 v.1 1910

3/836 Labor 11

DEPARTMENT OF LABOR LIBRARY RECEIVED DEC 8 1911

THE Ladies' Garment Worker

Official Journal of the International Ladies' Garment Workers' Union

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH, ITALIAN AND YIDDISH

VOLUME I. **NEW YORK, APRIL 1, 1910** **NUMBER 1.**

When You Go Out Shopping Remember the Shirt-Waist Girl

DO YOU EVER STOP TO THINK where, how and by whom the thousands of shirt waists you see on sale all over the city are made? Do you know that 45,000 women and girls in New York alone are employed in making these waists? Do you realize that the conditions under which these girls work, the wages they receive, the hours they spend at their machines depend directly upon YOU?

UNDER PAY AND OVER WORK.

Most of us probably would never have thought at all about such things except for the great strike last winter of about 20,000 waist makers in New York and Philadelphia, when the true conditions under which the mass of workers in the trade were forced to make a living were revealed. It was found that the wages, already too low for health and decency, were declining or remaining stationary though food and rent were rapidly rising. Overtime three and four nights a week during the busy season in addition to the usual working hours, and Sunday and Holiday work was not unusual. Fines and petty tyrannies practiced by foremen and superintendents made hard conditions doubly hard. The girls' thin and poorly nourished bodies and insufficient clothing testified at what cost to themselves and future generations they were working.

THE "FAIR" EMPLOYER HELPLESS.

Even the good employers who would like to treat their workers well were being forced by competition to adopt bit by bit the methods of the more unscrupulous. For this reason many of the best paid girls went on strike feeling that trade conditions were too uncertain for them to continue to depend on the good will of any individual employer, so they joined together with the poorer paid workers in their demand for a union shop.

WHAT THE UNION HAS DONE

The strike is now over and a few hundred factories have settled with the union. In such settled shops, the girls are now working 52 hours a week. Their wages are fairer, and they receive half again as much pay for overtime. Sunday is now a real day of rest; fines are abolished, and the individual girl does not have to deal with her powerful employer, the representative of the union takes up all the grievances with the firm. In the past, the infrequent visits of a factory inspector, for whose coming the management was well prepared, were the girl's only protection, now THE UNION IS ON THE JOB EVERY HOUR OF EVERY WORKING DAY TO SEE THAT THE HEALTH AND WELFARE OF ITS MEMBERS ARE PROPERLY LOOKED AFTER. These results have been gained by dint of a very bitter struggle, and through this the girls are obtaining not only material advantages, but marked development in individual character; this discipline is only a part of the training that comes with trade unionism.

THE CONSUMERS RESPONSIBILITY.

Now comes your part and responsibility. As the consumer for whom all things are made you can

(Continued on page 6)

The General Sympathetic Strike in Philadelphia

Man is known to be a thinking animal, at least people say so; but every now and then we come across incidents which reveals man as anything but the thinking animal he claims to be.

Take for instance the present general sympathetic strike in Philadelphia. When the Central Labor Union of the City of Brotherly Love declared the strike, thousands, tens of thousands of unorganized people responded to the call.

The Cloak Makers, Local No. 58 had a membership of 250. Over 3,000 left their employment to champion the cause of motormen and conductors; people whom they do not know. There was no special reason why they should sacrifice their position. Many of these unorganized cloakmakers have on several occasions turned against their fellow craftsmen in time of strikes. They helped the employers to break the organization, while the majority of them were satisfied to work for any wages the employers offered them. All appeals of the organization to induce them to join the union and demand from their employers better conditions of labor for themselves proved useless. Yet these same men who did not dare to stand up and fight for their own benefit, and the benefits of their own families, responded so readily to the call of the C. L. U. of Philadelphia to fight for the rights of others.

No. we should say that man is a nervous, rather than a thinking animal. We cannot for a moment admit that these unorganized cloakmakers loved the motormen and conductors rather than themselves.

It is a state of nervous excitement that compells us to take drastic action. Logic argument or reason will never do it.

When the C. L. U. began to talk of a general sympathetic strike, the capitalist press thought the land contended that it is mere bluff, and assured us that the trade unions of Philadelphia will never dare to carry out their threat. They declared that the unions are nothing more than combinations and trusts, run for the benfits of their own members. They stated that in this country there are no classes, that the laboring people are not a separate class in the community and, finally, that the unionists will not dare to leave their employment for the good and sufficient reason, that these unionists are well aware that the moment they leave their better paid occupations their places will be taken by their natural enemies, the unorganized work people. "No," they said, "all this talk of a general sympathetic strike is bluster and bluff." Well, how did things turn out and how did the events of these two weeks justify the prediction of these self satisfied and "well informed" gentlemen of the capitalist press?

Even should the traction company and the city authorities of Philadelphia be successful in their attempt to crush the organization of the street railroad men of that city, the General Sympathetic strike has proved to be an overwhelming success. The working people of Philadelphia have responded manfully and heroically to the call of the C. L. U. The capitalists of this country know now what they have to expect in the future of any attempt to crush unionism.

This sympathetic strike has also demonstrated fallacy of the contention of the capitalist press that the organized workmen, the labor

union are the natural enemies of the non-union and unorganized work people of this country. This strike proved fully that the organized workpeople are simply the more energetic, intelligent and advanced portion of the laboring community, and that the non-organized portions understand and feel that the advantages which labor gains through organization is not confined to the members of the labor organizations, but is shared by every man or woman who have to work for their living.

WOMAN NEEDS THE VOTE TO CHANGE THE HOME.

Since the sentimental man still opposes Woman's Suffrage on the ground that woman must be protected and cared for by man, and that her sphere is "The Home," we ask him to read the last report of the New York Committee on Congestion of Population, and learn something of the way in which women are actually protected in New York homes.

There were in the city, in 1905, 122 blocks, with a density of 750 persons per acre, and this density is increasing yearly.

There are 101,117 absolutely windowless rooms in New York tenements.

There are 80,000 buildings, housing nearly 3,000,000 people which are a standing menace for lack of fire-proofing.

The city death rate is three points higher than London, and the annual cost to tax-payers for hospitals and institutions for women and children chargeable to congestion of population, is nearly 4 per cent. of the total budget. The city pays a million and a half per acre to care for its sick poor.

One need not give further details but to sum up, we give the words of Mr. Laurence Veiller, Park Commissioner of New York City, who says:

"The housing conditons here are without parallel in the civilized world. In no city of Europe, not in Naples or Rome, neither in London or in Paris, neither in Berlin, Vienna, nor Buda Pesth, not in Constantinople nor in St. Petersburg, not in ancient Edinburgh nor modern Glasgow, not in heathen Canton nor Bombay, are to be found such conditons as prevail in modern enlightened, 20th Century, Christian New York.

Cannot even a sentimental man realize that it is woman's duty to come out into politics for herself, and take a hand in changing the character of such homes?

EXTEND THE HOURS IN PUBLIC LIBRARIES.

Public libraries are for the whole people. Do they serve the whole people? Are there lost opportunities for service in the New York public libraries?

A little "figuring" will answer the question.

Most wage earners work from eight in the morning until six at night. Often they work until seven o'clock or eight. By hustling and eating a brief dinner, they can get to the theatre or public library by eight o'clock. And they are free on Sunday, which is their day of rest and self-upbuilding.

It is clear from this that any utility, to be available to the wage earner, must be open until 10 o'clock P. M., at least, and if possible on Sunday. *If a theatre or library is closed on Sunday, and is closed at 9 o'clock in the evening, at least 90 per cent. of its possible utility to the wages earner is lost.*

The theatres, which need the wage earner in order to make profits, begin their day when the workday is ended. And they are open Sunday in so far as the law allows.

But the libraries, most of them close at 9 o'clock in the evening and are closed on Sundays. *Are they used to the limit of their possibilities in behalf of the city's wage earners?*

A. Petersen C. Pfiermann
Telephone 3478 Prospect
DEMAND UNION PIES
Union Pie Bakery
27 SIXTH AVENUE
BROOKLYN, N. Y.
HOTELS & RESTAURANTS SUPPLIES

J. Wilner *H. Mouss*
Telephone 1923 Orchard
The COMMERCIAL SHOE STORE
Dealer in
FINE FOOT WEAR
Strictly One Price
Main Store
60-60½ Delancey Street
368 Grand Street
New York City

THE VERY BEST CALIFORNIA BRANDY & RYE WHISKY THE VERY BEST
FOR FAMILY AND MEDICAL USE IS
I. GOLDBERG'S ESTAB'D. 1873
SOLD AT OUR 5 STORES
WHERE EVER YOU LIVE, ONE OF THEM MUST BE WITHIN WALKING DISTANCE FROM YOU.
171 EAST BROADWAY — 5TH AVE. COR. 115TH ST.
HOUSTON COR. CLINTON ST.
BROOKLYN.
26 GRAHAM AV. — PITKIN COR. ROCKAWAY AV.

NEEDED LEGISLATION.

RADICAL LAWS ASKED TO PROTECT WORKMEN.

A fundamental change in the method of compensating injured workmen was recommended in the report submitted to the Legislation March 22, by the commission created to investigate the question of employers' liability, the causes of industrial accidents and similar matters. Two radical bills carrying out the committee's recommendations were introduced.

One, which applies only to certain specified employments where the trade hazard is great, provides that the workman's heirs, no matter who is negligent or whether the risk was assumed, must receive in case of his death four years' wages, not to exceed $3,000, and in case of total or partial disability the workman shall receive 50 per cent. of the amount he was earning, payable weekly, but not more than $10 per week, during the continuance of the disability, not to exceed a period of eight years.

Some of the employments which this bill affects are: The erection and demolition of bridges and buildings in which there is iron or steel framework; the operation of elevators, derricks, hoisting apparatus, locomotives, engines, trains or cars on steam roads and eletric cars; the construction and repair of roadbeds; the construction of tunnels or subways, work on scaffolds, operation of electric wires and blasting.

The second bill introduces the principle of compensation for all accidents, but makes this voluntary and subject to agreement between employer and employee. It also amends the Employers' Liability act so as considerably to increase the liability of the employer by abrogating or at least greatly modifying the assumption of the risk rule.

It places upon the employer the burden of proving contributory negligence on the part of the employee whereas the law now requires the employee to prove his freedom from contributory negligence. The bill also modifies the fellow servant rule by declaring the employer liable for the negligence of any employee entrusted with any superintence or "by reason of the negligence of any employee entrusted with authority to direct, control or command any employee in the performance of the duty of such employee."

Telephone Call 2486 Orchard
Great Central Palace
H. MILLER, Prop.
Large Hall for Weddings, Receptions, Balls, Etc.
90, 92, 94 & 96 Clinton St.
NEW YORK

ELEGANT MEETING ROOMS
J. Gross, Prop. Tel. 2566 Orchard
BEETHOVEN HALL
Elegant Club and Ball Rooms, for Balls, Weddings and Banquets Bowling Alleys, Pool and Billiard Room : Fine Meeting Rooms To Let
210-214 FIFTH STREET
Near Cooper Square NEW YORK

S.SCHORR'S System
COPYRIGHTED 1909
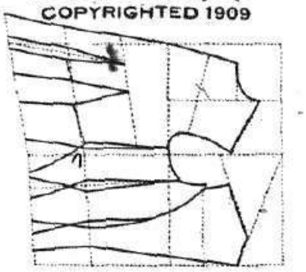
S. SCHORR'S Academy
For the Art of
Designing Cutting and Grading
of Ladies', Misses' and Children's Garments
31 Seventh St. New York
Near Second Ave.

UNION
CLOTHING STORE
— OF —
L. Siegel & Co.
47 CANAL ST.
New York

AMERICAN FEDERATION OF LABOR

801-809 G St., N. W.

Washington, D. C., Mar. 1, 1910.

Mr. John Alex. Dyche, Secretary,
International Ladies' Garment Workers' Union,
25-27 Third Avenue, New York.

Dear Sir and Brother:

In conformity with the instructions of the Toronto Convention of the American Federation of Labor, and in accordance with the recommendation of the conference held at Pittsburg, Pa., which was endorsed by the Executive Council of the A. F. of L., the International Unions are urged to request their members to contribute ten cents each in support of the great contest which has been and is still being made by the Amalgamated Association of Iron, Steel and Tin Workers of North America, in defense of the rights of the workers as against the aggressions of the United States Steel Corporation. The officers of the organization advise that with some additional financial help victory may be shortly attained, particularly among the Tin Plate Workers.

In addition it may be said that charges against the United States Steel Corporation have been presented to the President and by him referred to the Attorney-General. Two interviews have been had with the Attorney-General and the evidence will be presented to him within a few days from this date.

Charges will be preferred against the corporation before the Governors of Indiana, Ohio and other states.

Everything will be done by all to aid in the splendid defense being made by the Iron, Steel and Tin Plate Workers.

Kindly carry out this suggestion as promptly and as thoroughly as possible, so that the members of the respective organizations may contribute ten cents each at the earliest possible moment to aid our fellow workers.

Send all contributions to John Williams, Secretary Amalgamated Association, 503 House Building, Pittsburgh, Pa.

Trusting that the compliance and response to the request contained in the above will be prompt and generous, and with kind regards, I remain,

Fraternally yours,

Attest:

SAMUEL GOMPERS,
President, A. F. of L.
FRANK MORRISON,
Secretary, A. F. of L.

POETRY, FICTION AND FUN

Selected—New York Times.

BRESHKOVSKAYA.

How narrow seems the round of ladies' lives
And ladies' duties in their smiling world,
The day this Titan woman, gray with years,
Goes out across the void to prove her soul!
Brief are the pains of motherhood, that end
In motherhood's long joy; but she has borne
The age-long travail of a cause that lies
Still-born at last on History's cold lap.
And yet she rests not; yet she will not drink
The cup of peace held to her parching lips
By smug Dishonor's hand. Nay, forth she fares,
Old and alone, on exile's rocky road—
That well-worn road with snows incarnadined
By blood drops from her feet long years agone.
Mother of power, my soul goes out to you
As a strong swimmer goes to meet the sea
Upon whose vastness he is like a leaf.
What are the ends and purposes of song,
Save as a bugle at the lips of Life
To sound reveille to a drowsing world
When some great deed is rising like the sun?

IN THE JACKET SHOP.

A Story, by Gertrude Barnum.

The hand buttonhole makers and finishers were leaning towards the grimy windows of the children's jacket shop for the last of the quickly fading daylight. Through the stifling effluvium of bad plumbing, rotting wall paper, escaping fuel gas, and exudations of underwashed and overcrowded humanity, rose the pungent odor of boiling coffee.

A pallid "Pollack" in a frenzy of hurry struck her neighbor in the cheek as she drew out an arm's length of thread.

"Excuse me," she said, hastily changing the direction of her flying needle.

"Sure," said the round backed Italian woman without looking up from her steady felling.

"I hope I won't be long in this shop," said a deep eyed Russian girl, pushing aside her stack of little Buster Brown coats to make room on the table for her cup. "I expect to take up literature and journalism soon."

"Expect to better yourself at that?" asked a middle-aged American woman who was cheerily dispensing coffee.

"For myself it is nothing. But that the world should know how the working classes struggle and starve under the present system."

"Pass the sugar on to Graziella. She's starving under your nose," laughed the American. Then as her fellow workers shifted their cramped positions to partake of the welcome "treat," she continued:

"I guess the world is on to the way we struggle and starve, already, as much as they'll ever get to be, from reading about it. And what's more, the world will stand for it as long as we will. For all they care, we can go right on rushing from 8 a. m. to 9 p. m. every day, busy season, so as to bring on slack season that much quicker. As long as *we* sit gaping at those kids carrying off home-work on their heads, I don't know how we expect the *world* to do any different."

"Sh—h!" said the Russian girl, as the foreman approached with a pile of "finished" work on his arm and a lowering scowl on his forehead.

"You expect the examiner to pass such goods?" he exclaimed, excitedly, pointing out jagged stitches and fraying seams on coat after coat, as he flung them on the table.

The Russian girl began to rip her returned work in sullen silence, while the man lit the gas, with anything but complimentary comments upon her skill. After he had got well out of hearing, she broke out hysterically:

"Slaves! That's what we are!" We shall work twelve hours a day to pay the landlord—nothing else. We must work as fast as machines; and if one little stitch is not *just so*, we can lose our time ripping. If we say one word, out we go upon the street! We breathe all the time poison. What can we do?"

"Now you're shouting," interrupted the American. "You've struck the point. What can we do? What's the answer? Do you want to know? Well, you ask the cutters. They didn't get their ten hours, and scale of prices, by writing 'literature' or 'journalism.' They got it being skilled cutters that were needed in the jacket business, and then laying down the hours and prices they would stand for. It's up to us to put up the kind of sewing they can't get from every new immigrant that lands at Governor's Island, and then get the cutters to stand by us for what's coming to us. What can we do? We can get a signed contract. That's what. Then we'll know where we're at."

When the next busy season opened in the jacket trade, a flushed little middle-aged hand-buttonhole maker came out of the office of her shop, followed by two trembling young "finishers" and four stalwart old "cutters." Her fellow workers awaited her, eagerly, in their accustomed places around the table, and as she approached, a deep-eyed Russian girl asked:

"Well, and what do our masters say?"

"They signed it, O. K." she cried joyfully, and as she looked around upon their surprised and radiant faces, she added, emphasizing every word:

"The best kind of literature and journalism for working people to take up is *signed "Trade Agreements."*

Take in your hand once more the Pilgrim's staff—
Your delicate hand misshapen from the nights
In Kara's mines; bind on your unbent back,
That long has borne the burdens of the race,
The exile's bundle, and upon your feet
Strap the worn sandals of a tireless faith.
You are too great for pity. After you
We send not sobs, but songs; and all our days
We shall walk bravelier knowing where you are.

—Elsa Barker.

ABOUT "O. HENRY."

"Life is made up of sobs, sniffles, and smiles, with the sniffles predominating" is the way O. Henry, the short-story writer, sums up his philosophy of life. Perhaps this has something to do with the secret of the phenomenal success of Sydney Porter (as he is known in private life) during the last seven years as a popular short-story writer.

His work commends the highest prices editors pay and editors pay for breadth and depth of appeal. They reason that O. Henry gives them the cubic area they want. It is almost a fixt idea of publishers that volumes of short stories are bad risks; but a collection in book form of stories by O. Henry finds a waiting crowd.... Usually each brief story—vivid, human, real—lays bare some cruel roughness of the social fabric at the same time that it gives a quaint, dear glimpse of good and happiness and fun.

"Of course," says O. Henry. "We often hear 'shop-girls' spoken of. No such persons exist. There are girls who work in shops. They make their living that way. But why turn their occupation into an adjective? Let us be fair. We do not refer to the girls who live on Fifth Avenue as 'marriage girls.'"

It is a common temptation to compare a recent arrival in literature with its veterans or its gods. O. Henry's indifference to the English language as he makes it do his bidding, is like the big indifference of Kipling. A likeness to Dickens is more obvious. There is the largeness of philosophy and sympathy, the gleam and flash of wit, humor grotesque and deep, and the half-intimate gaiety of manner that, after all, is not really gay and not really intimate....

O. Henry's methods of work, as he himself described them, are simple. "Rule 1 of story-writing is to write stories that please yourself. There is no Rule 2. In writing, forget the public. I get a story thoroughly in mind before I sit down at my table. Then I write it out quickly, and, without revising it, send it to my publishers. In this way, I am able to judge my work almost as the public judges it. I've seen stories in type that I didn't at first blush recognize as my own."

"Do you have time when you can't write?" I asked him.

"Oh, yes, sometimes I have dry spells that last for two or three months. In this event, I never force myself. I get out and see things and talk to people."

He is now at work on his first novel, which he says will be completed in the course of this year. In the meantime, there has just appeared a new volume of his short stories entitled "The Roads of Destiny," and he will continue to appear before the public from time to time in the magazines, to which he has been, during his years of New York life, a regular contributor.

IS IT SOMETIMES SO.

Among applicants for service as a general housemaid in a Pittsburgh family was a raw-boned Irish girl of rather forbidding aspect.

"Do you love children?" asked the mistress of the house, when satisfied that the girl would suit with respect to most requirements.

"Well, mum," responded the Celt, with a grim smile, "that all depends on the wages."—*Sunday Magazine.*

ISSUED BY AUTHORITY OF INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS UNION ORG. JUN. 3 1900 REGISTERED GENERAL EXECUTIVE BOARD UNION MADE 433835

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY BY THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

AFFILIATED WITH THE AMERICAN FEDERATION OF LABOR.

A. ROSENBERG, Pres't — *J. A. DYCHE, Gen'l Sec'y-Treas.*

GENERAL OFFICE, 11 WAVERLY PLACE, NEW YORK CITY

SUBSCRIPTION

Three Cents Per Copy. 50 Cents Per Year

THE INDUSTRIAL VOTE OF WORKINGMEN AND WOMEN

Who is to blame for present industrial evils? Is it not everyone who has the chance to vote to improve conditions, and yet fails to vote and vote right?

Workers and public as well as employers are responsible for the character of any business. There is no business possible till the workers, and employers, and the purchasers get together. All three are represented in the business and combine in deciding its character The old-fashioned employer still speaks of "my business" and resents any attempts of public or of workers to "interfere in my business." But the fact is, that business—any business—is in reality more the affair of the workers in it and of the purchasing public than of the employer. Employees and consumers have more votes on the question of the character of business, than have the employers; because there are so many more workers and buyers than "bosses."

And now look at the way workers vote on industrial questions! The great majority do not vote at all—especially the great majority of the women,—although they all have the power of the ballot in the Trade Union, which puts them in a conditon to control the wages and conditions in each trade. The few even in the organized trades, "run" the Trade Union elections, fill the offices and decide all the important measures; while the many fail to vote or vote with little thought allowing themselves to be used as tools of this faction or that, and then, if dissatisfied with the results contenting themselves with asking "What's the good of a union anyway?" This is especially the attitude of a large majority of working women. We hear a great deal today about "Woman Suffrage," and nearly all women who read these pages are clamoring for the right to vote. Yet in their trades, where they have the right to vote in the union on the questions which most affect their welfares, and, in some instances, their very lives, they refuse to vote, or vote for this or that officer, and this or that measure for the most casual reason or none at all. The working woman has a most important ballot in her hands to-day and too often she throws it away—or merely plays with it When will she understand that it gives her power to change what she does not like in her union, and to change what is hardest to best in her work?

Besides this Trade Union ballot workingmen and women have another ballot in their hands to-day. Every time they make a purchase, however small, they are voting for good or bad conditons for the voters. There is no way of avoiding this responsibility. Their vote as purchasers must be cast, and it is theirs to decide whether it shall be cast rightly or wrongly. Why do they not cease railing at the cruelty of the capitalist long enough to realize their own share in perpetuating the present hideous industrial conditions? They themselves are continually voting for child labor, for tuberculosis in the factories and tenements; for the army of the unemployed. Theirs is the blame for the pining away of little babies in windowless rear tenement rooms for the maiming and murder of heads of families by unguarded machinery, or poisonous sweat-shop air; for the pitiful faces in the bread-line; for the tragic figures on the park benches; for the white slaves and the court victims, and the suicides. As purchasers, they are casting their votes continuously and overwhelmingly for all of these tragedies. No purchaser who fails to buy Union Label articles, is guiltless.

Lastly there is the political vote. The other day, the Rev. Dr. Underhill of New York City, in an anti-suffrage speech before the Republican Club, made the following claim:

"As working men have never gained a single thing by their political power, so working women will find their suffrage is useless to them."

In very truth, until very recently, working men have thrown away or sold their political vote. Up to this very day, they have failed to double the power of the workers by giving the political ballot to women, and then using that double power to revolutionize industrial conditions.

Let working men and women cease to rail at conditions, and begin to vote at them. Let them talk less of rights and more of duties. Let them get and use the *full Industrial Ballot.*

NOTES ON WORKING WOMEN THE WORLD ROUND

Why English Working Women Want the Vote.

In the fearful condition of the English working women may be found an explanation of the suffrage movement in that country. Recent investigations show that the average weekly earnings of working women all over England are only one dollar and seventy-five cents. Thousands of these women earn only from sixty cents to one dollar and ten cents a week. In the city of London there are thousands of starving women who cannot secure work and have no income. A careful English authority states that in London alone there are two million English people who have no employment and are without income. While conditions among the factory women of the United States are not so deplorable as among the English working women, we are in no position to boast Wage statistics of the working women in our own country reveal in too many instances fearful poverty conditons and deprivation of the necessities of life.

The wages of working women all over the world prove that the financial situation of women cannot be left entirely to men. It is only by amicable union and organization among themselves that the women of our own and other countries can realize better commercial prosperity.

THE TEN HOUR LAW IN ILLINOIS

The Woman's Trade Union League of Illinois is bending every effort to keep upon the statute books of Illinois, the laws prohibiting the employment of women more than ten hours a day. They have brought out much evidence to show that more efficient service is rendered, that fewer accidents occur and less "spoiled work" follows the shorter day's work.

Statistics show that the mortality among working women is higher than among other classes and higher than among working men. On this subject Dr. Rachel Yarros, of the Chicago Woman's Club, says, "the perpetuation of the race depends upon an improvement in working conditions among the poorer classes; maternity is detrimentally influenced by long working hours only by the adoption of a ten hour working law can the women of the working classes reach a physical state that would insure proper conditions for the perpetuation of the race."

Telephone 2697 Orchard

RODMAN & BLUM

One Price

Clothiers and Mrechant Tailors

117 CANAL STREET

NEW YORK

To the Officers and Members of Affiliated Locals, Greetings

The sentiment for a General Strike among the Cloakmakers in New York City union or non-union men is growing daily. Rarely do we ever hear objections raised against it. On the contrary, wherever you go you hear people asking, "when will this strike be called? What are you waiting for?"

The idea of a General Strike as the only means of improving the condition of labor in our trade is not a new one. For the last few years a considerable number of our members have been contending that the only way of improving the conditions of labor in our trade would be by means of a General Strike. Any one who is thoroughly familiar with the conditions in the Cloak and Skirt trade in this city, must admit that a General Strike, even if unsuccessful, in the sense that the employers will not concede the recognition of the union and the closed shop, must have the effect of raising earnings of the workpeople engaged in this trade. The principal reason why the earnings of the work people engaged in this trade is constantly becoming lower, while the cost of living is increasing, is because in this trade there has been for years no important strikes. Since 1896 the Cloak and Skirt Makers have not engaged in an earnest struggle with the employers for better conditions. Except a few shop strikes which could have no effect on a trade where there are more than 1200 firms, the employers had a free hand in arranging conditions and fixing prices to suit themselves. They have lost all respect and fear for the cloakmakers. The work people on the other hand have lost their self-respect, have lost the courage to stand up and fight for humane conditions.

It is useless, we have often been told by our members, to call out a few shops strikes at the beginning of the season, organize them, compel the employers to pay union prices and give us union conditions, when everywhere our people are working for next to nothing. The employers will keep up a union shop only in the height of the season for a few weeks, or a couple of months at the most. After which time he will discharge the union people and replace them with non-union men. No agreements, securities or notes can compel a few employers to have union shops in a city where there are tens of thousands unorganized men, who are constantly travelling from shop to shop trying to find the "right place." At the beginning of the season we are compelled to call strikes to organize shops and at the end of the season we must fight again against lockouts. So it goes from year to year and season to season. Each time we succeed in unionizing new shops and take in new members, for the people in the shops organized in the previous season have been locked out by their employers. The net result of this kind of activity on the part of the union is demoralization instead of organization.

This is, in short, the sentiment often expressed among the rank and file of our members. The leaders, on the other hand, did not care to entertain these opinions for they wer not sure how far these sentiments were shared by the great mass of unorganized cloakmakers. Our organization was too small to be in a position to control a strike with such a huge mass of work people engaged in the cloak and skirt trade. Others were of the opinion that through sympathetic agitation we will finally succeed in organizing the trade slowly, step by step. We also thought that the calling of a strike with a weak organization would end in a state of things that is prevailing now among the men's tailors. General strikes are called each season, for as soon as the strike is over, the organization falls to pieces and the employers take back from the workpeople the advantages gained by the men as a result of the strike. Every one of us was decidedly opposed to introduce into our trade a state of affairs which will necessitate Periodical General Strikes as the case is with the New York locals of the United Garment Workers of America. An organization has a right to call a strike only then when they have good chances of not only winning a strike, but securing a permanent organization, strong enough to retain the concessions and the advantages which a strike will gain for them.

Lately conditions have radically changed. Nobody doubts now the attitude of the great mass of Cloakmakers toward a General Strike. Our organization has been growing lately and is now large and powerful enough to control the situation and lead such a strike. We have every reason to believe, that besides being in a position to win the strike right through, we will also be in a position to control the situation after the strike is over. The general sentiment among the work people in our trade, not only in the city of New York, but throughout the length and breadth of this country, is in favor of unionism. The desire for improvement and the willingness to organize is noticebale everywhere among the work people engaged in all branches of the Ladies' Garment Trades.

Within the last six months we have more than doubled the number of our local unions. While the number of members in the locals is growing still faster. The phenomenal success of the Ladies' Waist Makers had convinced the worst pessimists amongst us, that now is the best opportunity and the best time for a big movement among the cloak and skirt makers for better conditions. Experience has taught us that slow and systematic work in the way of building up an organization, can succeed only in a trade and locality where the work people consist of a more or less settled and solid mass. But in New York the largest port for immigration into the U. S. and a trade which absorbs yearly over 10,000 new arrivals, and from which thousands leave for the West or take up a new occupation, in such places and under such conditions slow and systematic agitation is useless. And as long as the conditions in the trade in New York City will be as bad as they are now, there is no hope for any improvement among the work people in our trade in other cities.

These are the reasons why the cloak and skirt makers in this city, in spite of the indefatigable work and agitation carried on for the last ten years to organize our trade and the adoption of all known possible means of building up an organization has not met with the success expected. In a city and trade which absorbs thousands of people of various nationalities and where the individual workman is lost among tens of thousands of work people scattered in the large area and divided in over 1,300 shops there is no place for systematic organization. Only a huge uprising can move and elctrify the masses and the individuals and bring about a radical change in conditions of labor.

In order that the results of the strike should have a lasting effect and we should not be reduced to the conditions of the New York Garment Workers with their Periodical General Strikes, we must be prepared with all necessary means prior to the strike being called. We must have more money than the Cloak and Skirt Makers locals possess and more than the International Union with its regular 10c. Per Capita can donate. The expense of conducting a General Strike in which men are mostly engaged, must be much larger than that of the Ladies' Waist Makers strike, in which only boys and girls were engaged.

We do not expect a protracted struggle with the Cloak manufacturers.

Our manufacturers are mostly Russian immigrants, who were only lately operators or cutters, and who are not rich enough to carry on a long struggle with us. But the expense involved in preparing such a strike will necessarily be very large.

To get the necessary funds we at our last semi-annual Board meeting, decided to submit to a referendum vote the question, whether our members are willing to assess themselves with $2.00 for each male and $1.00 for each female, to be paid in two installments. The result of the vote gave us a two-thirds majority in favor of the Assessment. We therefore appeal to our members at large to pay this tax as speedily as possible, so that we should not have to apeal for funds when the strike is in full swing. The Cloak and Skirt Makers in this city are paying this tax readily, but the response from the locals outside of New York has been rather slow. They do not seem to realize the fact that with the organization of the cloak and skirt trade in the city of New York our International Union will become one of the largest labor organizations in this country, and we will have a National Body, strong enough to protect our members from any aggression on the part of their employers.

We therefore appeal to you to pay up the assessment and at our Convention next June, we will convince our employers that we are ready with the necessary means to carry on the struggle to a successful issue.

The General Executive Board.

UP TO DATE

Hey diddle diddle, the cat and the fiddle,
The cow jumped over the moon;
The Beef Trust laughed to see the rise,
And the citizen dined on a prune.

—New York American.

(*Continued from page 1*)
encourage through your buying either the unfair employers who make their profit through overworking and underpaying their workers and refusing them the right to join the union, or you can support these employers who deal fairly with their working people; whose employees have the hope, strength and discipline that comes through organization. Which girls do you prefer to support, the girls who remained at work during the strike, refusing to join the union, and afraid to sacrifice their own interests for those less fortunate; or the girls who have faced brutality, starvation and homelessness rather than stand aloof from their sisters?

THE UNION LABEL.

There is no doubt which girls and which employers you will want to support. But how can you make sure you are doing so? There is just one way. You may not be able to remember the trade marks or names of all those fair manufacturers, but you can easily recognize the union label which is uniform for the trade. Several of these union factories are now placing the union label on their product. This is a picture of it.

You will find this labed attached to the back collar of the garment. It is the only means whereby you can be perfectly certain that the waists were made under fair conditions by one of these self-respecting union girls in whom the whole country has been interested.

REMEMBER THAT THE LABEL IS THE WORKER'S ONLY GUARANTEE AND YOUR SAFEGUARD.

WHAT TO DO.

Ask at the stores you deal with for waists with the union label. If the saleswoman is indifferent, ask to see the buyer. Do not weakly succomb by buying a waist without the label. If you cannot find the label waist, write to the General Office of the International Ladies' Garment Workers' Union, 11 Waverley Place, New York City.

LABOR PRESS PLEASE COPY

Local Secretaries will please take notice that no attention will be paid to orders for Due Stamps or supplies, unless the same is written on our regular ORDER SLIPS and accompanied by a remittance covering the full amount of the order.

CORRESPONDENCE

To the Editor of the Ladies' Garment Workers Journal:

In reviewing the situation in Cleveland, O., with my short experience, I find that something will have to be done along the line of organization of English speaking locals. Those who work at the trade, speaking English, are handicapped in attending meetings, because the tailors and pressers are mostly Jewish and carry on their business in that language.

I also find among the English speaking people, objections to the way the Jewish brothers act in regards to calling strikes. They claim that they (the Hebrews) are always striking and stirring up trouble when it is not necessary.

Be that as it may, there is a great deal to do before we can get anywhere near a perfect organization. What I would suggest is, first, let us all do what we can to get into the organization, all those who are eligible, at the same time not forgetting to drill all in discipline and teaching the principles of unionism. This can easily be accomplished if we will lay aside our personal prejudices and also stop finding faults with each other, getting through with our routine business as soon as possible and taking up the study of economics. It is very important that we understand the causes that have driven us to organize, and this is the *Class Struggle*. The employing class, or Capitalist Class, are compelled, under the present system to compete with their brother capitalists, and he who can put his goods on the market the cheapest is the successful one. The working class who have nothing to sell but their labor power, must have a master, if the workers are not organized. The master can dictate almost any terms he sees fit, for if one will not accept, others are bound to do so through dire necessity. But if the workers are united, they are in some sort of a position to demand better wages and conditions. The workers realizing the power of consolidation, are beginning to see the importance of their combining their interest and working as one, remembering that an injury to one is the concern of all.

Getting back to the local situation, it will take hard and patient work before the trade in Cleveland will be of any strength. A great many of those working at the trade are receiving (in their estimation) good treatment and wages. They are hard to reach, they also believe, that by joining the union they will lose their jobs or be called out on strike. To those workers I wish to say: Should you all come into the union the boss could not afford to discharge you, for if he did he would not be able to get others. And as for being called on strike, that would be a matter for yourselves to decide. If the majority believe they are not receiving just treatment, and the employer refuses to heed their request, it might be well to strike, to compell him to recognize your demands. That will be as said, your matter, and you decide.

In closing, let all brothers and sisters, do all they can to get those working in their shops to join our organization.

John G. Willet,
General Organizer.

THE UPLIFT MOVEMENT.

Editor G. W. Perkins of the "Cigar Makers' Official Journal" writes some good doctrine. In his last issue he says:

"The trade-union movement came into existence as a living necessity for the protection and advancement of the producing classes. It seeks to obtain to-day a fair share of the wealth created for the use, well-being and comfort of the masses. The trade unions are not content to pass rosy resolutions glorifying a Utopian future, and starving to death in an effort to reach it. It rather insists that the workers shall receive every dollar it can justly demand for the use, advancement and well-being of the present toilers. It is the natural, logical and most feasible means whereby and through which the workers can protect and advance their material, economic and social well-being.

"And in this connection it has done more than any other or all agenices combined. The trade unionist does not know, and does not pretent to know, what the future state shall be. While he hopes it will be better than the present, he is most concerned, and rightly so, in what is best for himself and his fellow workers right now, and how best to obtain it.

"Experience and common sense teaches, and all men with sound minds know that the trade-union movement is the proper working class movement. They are also mindful of its imperfections and shortcomings, and they manfully strive to correct them, instead of trying to destroy the movement itself. They also know that the ability to do good and go ahead is always handicapped not by the union or its system, but by the non-unionists who have failed to fall into line and do their share in the good work so necessary for the well-being of all workers.

All true trade unionists hope for a better living existence, and all know that the trade union movement is paving the way for a higher moral, social, economic and scientific life for all mankind. The trade union movement will live to fulfill the most sanguine expectations and claims of its most enthusiastic supporters."

Samuel Gompers, president of the American Federation of Labor, was the first witness called to the stand on March 9th in Chicago on behalf of the Switchmen's Union of North America, whose wage dispute with eight railroads is now under discussion before a board of arbitration, as provided by the Erdman Act. Mr. Gompers testified that in his judgment the work of switchmen is the most hazardous of all classes of workingmen. This, he says, is evident by the fact that life insurance premiums for switchmen are higher than for other craftsmen.

The Sacramento Street Carmen's Union, No. 356, signed an agreement with the Gas and Electric Street Railway Company. Several changes of benefit to the men were arranged—an increase of 2 cents an hour in wage, and reduction of the period from five to three years when employees will be entitled to receive the maximum wage. The scale will run from 29 to 32 cents an hour. Richard Cornelius represented the international union in the conferences with the company, and addressed the union before leaving Sacramento.

THE MINERS.

Next Year's Convention Invited by Our Enemies to St. Louis.

The convention of the United Miners of America will meet next year at St. Louis. Four of the principal business men's organizations of St. Louis, including the Manufacturers' Association, in which is the Bucks Stove and Range company, invited the miners to meet there.

There is no excuse for you wearing a Non-Union Waist. Sig. Klein of 50 Third Ave., N. Y. City, sells Union Label Waists.

Un orario piu' breve invoglia e il lavoro è piu' proficuo, una paga piu' alta fa la vita piu' lunga.

Un orario lungo snerva e fa produrre meno: la paga meschina fa piu' breve la vita.

IL Ladies' Garment Worker

GIORNALE UFFICIALE DELL' UNIONE INTERNAZIONALE PER ARTICOLI DA SIGNORA
PUBLICAZIONE MENSILE

VOLUME I | NEW YORK, 1 APRILE, 1910 | NUMERO 1

La Internazionale Ladies Garment Worker's Union.

Questo primo numero di questa rivista porta il saluto fraterno della Internazionale Ladies Garment Worker's Union a tutti i sarti da donna degli Stati Uniti. A tutti, al tagliatore e allo stiratore; all'Italiano e all'Ebreo, senza distinzione di razza, di religione, di sesso.

La nostra Unione Internazionale ha un solo fine: Riunire sotto una sola bandiera, tutti i sarti da donna, curare i loro interessi, procurare loro un miglioramento economico, sottrarli all'arbitrio dei padroni.

L'Operaio moderno sente la propria dignità; dopo infinite lotte che costarono sacrifici di vite e di sangue, ha ottenuto dei diritti i quali lo mettono di fronte al padrone che se egli ha la fabbrica, l'operaio ha le braccia, se il primo ha il capitale l'altro ha la capacità a produrre che cede al padrone a patti che egli impone.

Il diritto di fissare il prezzo e l'orario del lavoro tolto ai padroni, mercè la potenza dell'Unione, segna il gran successo fatto dagli operai nella via della loro emancipazione e dice che se l'operaio è un salariato, non è però uno schiavo.

Mentre coloro che, fuori dell'Unione, chiedono come i pezzenti il lavoro col salire e risalire le fabbriche, col farsi imporre il prezzo del lavoro e l'orario, col subire rassegnati la volontà e gli arbitri dei padroni, sono degli operai che non hanno dignità, sono dei pitocchi, vivono arretrati di più di un secolo.

Una verità affermata cotidianamente dai fatti è che gli operai nelle Unioni hanno trovato quel benessere, quella libertà, quel rifacimento morale che da soli mai ottennero. I fatti nella loro semplice eloquenza dimostrano che gli Unionisti son meglio pagati e meglio trattati che i non unionisti; i fatti dimostrano, che gli operai di qualunque classe costituitisi in Unione di mestiere hanno avuto sempre dei vantaggi; ora perchè non fanno altrettanto i sarti?

In New York e in tutte le città degli Stati Uniti esistono Unioni di sarti da donna, e gli operai che vi appartengono godono dei benefici che gli stessi sarti da donna non unionisti non ottennero mai, e ciò non perchè non siano buoni operai quanto quelli, ma per un loro difetto di raziocinio e cioè; essi si affidono ai padroni, anzichè all'Unione ch'è un istituto prettamente operaio.

Gli operai fuori dell'Unione non sono altro che i nemici propri e dei loro compagni. Essi lavorano a prezzi ridotti non solo, ma sono ancora la riserva dei padroni quando gli Unionisti insorgono per combattere un abuso o conquistare un nuovo diritto.

L'Unione Internazionale dei sarti da donna, che aspira alla pace e al benessere di tutta la classe di operai che lavorano nelle fabbriche di abiti da donna, s'indirizza a tutti perchè fra essi operai cessi quella concorrenza disastrosa e vi regni completa la concordia e la fratellanza.

La suddetta Unione Internazionale, non tralascerà alcun mezzo onesto per riuscire in ciò; essa con opera accorta e prudente procede a che tutti divengano compagni e aspiratori a quei diritti che all'operaio moderno son dovuti.

La Internazionale dei sarti da donna, dopo tante gloriose lotte vinte, si è solidificata, e più che mai sicura percorrerà la via che mena alla conquista di nuovi e più duraturi benefici.

Essa ovunque vedrà conculcare un diritto o affermare un arbitrio, accorrerà vindice perchè la giustizia sia rispettata.

Essa con oggi da vita a questo giornale, che mese per mese vi porterà, la sua parola che sarà sempre ispirata dalla giustizia vi dirà i progressi che i sarti vanno compiendo, come pure sarà la squilla sonora di sfida e l'inno vibrato d'ogni nostra vittoria.

Questa rivista, voi lo vedete, è scritta in varie lingue, ciò dmostra che la nostra Internazionale è superiore ai pregiudizi dannosi di regionalismo, e dimostra che ovunque vi è un Italiano, un Ebero, un Americano purchè lavori e soffra, essa protende la mano amica, ha una parola di conforto, di ammaestramento, d'amore.

Essa e ve ne accorgete, è deferente a noi Italiani, vuole che i nostri sarti si organizzino, è pronta ad usare a loro tutte quelle agevolazioni che possano condurci a un migliore stato di vita; danno largo campo al dibbattito delle nostre idee e delle nostre azioni su questa rivista.

Alla gratitudine, all'appello della Internazionale, i sarti Italiani intelligenti e sdegnosi d'ogni servaggio, risponderanno con l'organizzarsi e cooperare con essa pel miglioramento di tutti.

Alle Sartine (Shirts Waist Makers).

Chi scrive queste pagine Italiane ha ancora l'anima piena di ammirazione per voi, donne, che sapeste dare la prima battaglia nel campo del lavoro, ove mostraste coraggio e perseveranza e sapeste vincere. Voi o fanciulle che il bisogno che spinge alla fattoria, vi ruba il sorriso della giovinezza, voi, mogli che per alleviare la miseria domestica private delle vostre cure e delle vostre carezze i vostri cari fanciulli; voi o disgraziate vedove che dovete procurare il pane e un sorriso ai vostri orfani, ricordatevi che fino ieri la vostra vita era grave di lavoro, aspra per le umiliazioni, non una speranza vi sorrideva, non una via di scampo si offriva ai vostri occhi.

Chiuse nelle fattorie per lunghe ore, ove si sciupa la vostra bellezza e la vostra salute per un salario che era un'ironia, vi sollevavate dal peso reale della vostra esistenza col sussurrare sommesse le proprie sventure e le proprie miserie, perchè d'altro non potevate, nè sapevate parlare.

Ma pochi generosi, mentre voi parlavate rassegnate delle vostre miserie, escogitavano i mezzi come sollevarvi e rendervi meno pesante la vita. Costoro lanciarono un grido generoso, che vi scosse, vi additava la via di scampo, che vi chiamava a raccolta, che vi animava, vi faceva sperare, vi scendeva confortatore nell'animo vostro. E infatti al grido di quei pochi molte di voi risposero e formaste un esercito di resistenza che si piantò di fronte agli onnipotenti padroni, chiedendo per le sartine, in nome dell'umanità, quei miglioramenti di cui eravo degne. Ma i padroni non ascoltano, volevano per voi l'eterna schiavitù, l'eterno abbandono.

Ma alla voce di quei pochi divenuti molti, molte altre di voi si uniscono; sfidano i padroni, muovono con entusiasmo allo sciopero, ove tutte le sartine che vi presero parte dimostrarono coraggio e costanza e vinsero, umiliarono la superbia dei padroni.

Voi o donne che credevate che una fatalità inesorabile vi ratteneva alla schiavitù, ora vi siete accorte che la fatalità era una ubbia, ma che la vostra incoscienza e la vostra inerzia vi tenevano in quel deplorevole stato, ma che con un solo vostro sforzo vi sottraeste e l'aver per poco sollevati gli occhi vostri fino a quelli dei vostri padroni, ve li ha fatto conoscere, l'avete veduti quali essi sono; superbi, perchè altri sono umili.

Ora che avete vinto, potete accorgervi delle diversità di stato, potete paragonare il presente col passato, potete valutare voi benefizi ottenuti gli sforzi generosi da voi compiuti e benedirli, potete comprendere che l'Unione è forza che solleva, vince, redime.

E un'altra cosa dovete apprendere. L'Unione è un continuo divenire; non è finita per voi la lotta, come non sono questi che avete acquistati, i soli diritti che vi appartengono; la nostra è un marcia sempre in avanti, sempre in alto e quanto più avanziamo e quanto più siamo in alto, tanto più l'orizzonte si dilata dinanzi a noi.

L'Unione è non solo miglioramento materiale ma morale e intellettuale, è educazione. Voi dovete educarvi, divenir migliori perchè così diventerete anche più forti, più libere, più sincere, vi formerete un carattere, una personalità; si una personalità, perchè la donna non sia più la schiava dell'uomo, ma la sua compagna, la sua cooperatrice.

Non più il vostro sommesso parlare narri le proprie sventure che abbattono e prostrano il proprio animo e quello degli altri, ma si parli di nuove speranze, ma si aspiri a qualche cosa di più utile, si propaghi la nuova idea che è entrata in voi rigeneratrice.

Cercate di stringervi sempre intorno alla vostra bandiera che già ha segnato una prima grande vittoria; abbiate cara l'Unione come una religione nuova e pura.

Sappiate mantenere quanto avete conquistato, e siate sempre pronte a nuove conquiste che tentano a liberare l'umanità di un dolore o a procurarle una gioia.

(*Continued from page 1*)
encourage through your buying either the unfair employers who make their profit through overworking and underpaying their workers and refusing them the right to join the union, or you can support these employers who deal fairly with their working people; whose employees have the hope, strength and discipline that comes through organization. Which girls do you prefer to support, the girls who remained at work during the strike, refusing to join the union, and afraid to sacrifice their own interests for those less fortunate; or the girls who have faced brutality, starvation and homelessness rather than stand aloof from their sisters?

THE UNION LABEL.

There is no doubt which girls and which employers you will want to support. But how can you make sure you are doing so? There is just one way. You may not be able to remember the trade marks or names of all those fair manufacturers, but you can easily recognize the union label which is uniform for the trade. Several of these union factories are now placing the union label on their product. This is a picture of it.

You will find this labed attached to the back collar of the garment. It is the only means whereby you can be perfectly certain that the waists were made under fair conditions by one of these self-respecting union girls in whom the whole country has been interested.

REMEMBER THAT THE LABEL IS THE WORKER'S ONLY GUARANTEE AND YOUR SAFEGUARD.

WHAT TO DO.

Ask at the stores you deal with for waists with the union label. If the saleswoman is indifferent, ask to see the buyer. Do not weakly succomb by buying a waist without the label. If you cannot find the label waist, write to the General Office of the International Ladies' Garment Workers' Union, 11 Waverley Place, New York City.

LABOR PRESS PLEASE COPY

Local Secretaries will please take notice that no attention will be paid to orders for Due Stamps or supplies, unless the same is written on our regular ORDER SLIPS and accompanied by a remittance covering the full amount of the order.

CORRESPONDENCE

To the Editor of the Ladies' Garment Workers Journal:

In reviewing the situation in Cleveland, O., with my short experience, I find that something will have to be done along the line of organization of English speaking locals. Those who work at the trade, speaking English, are handicapped in attending meetings, because the tailors and pressers are mostly Jewish and carry on their business in that language.

I also find among the English speaking people, objections to the way the Jewish brothers act in regards to calling strikes. They claim that they (the Hebrews) are always striking and stirring up trouble when it is not necessary.

Be that as it may, there is a great deal to do before we can get anywhere near a perfect organization. What I would suggest is, first, let us all do what we can to get into the organization, all those who are eligible, at the same time not forgetting to drill all in discipline and teaching the principles of unionism. This can easily be accomplished if we will lay aside our personal prejudices and also stop finding faults with each other, getting through with our routine business as soon as possible and taking up the study of economics. It is very important that we understand the causes that have driven us to organize, and this is the *Class Struggle*. The employing class, or Capitalist Class, are compelled, under the present system to compete with their brother capitalists, and he who can put his goods on the market the cheapest is the successful one. The working class who have nothing to sell but their labor power, must have a master, if the workers are not organized. The master can dictate almost any terms he sees fit, for if one will not accept, others are bound to do so through dire necessity. But if the workers are united, they are in some sort of a position to demand better wages and conditions. The workers realizing the power of consolidation, are beginning to see the importance of their combining their interest and working as one, remembering that an injury to one is the concern of all.

Getting back to the local situation, it will take hard and patient work before the trade in Cleveland will be of any strength. A great many of those working at the trade are receiving (in their estimation) good treatment and wages. They are hard to reach, they also believe, that by joining the union they will lose their jobs or be called out on strike. To those workers I wish to say: Should you all come into the union the boss could not afford to discharge you, for if he did he would not be able to get others. And as for being called on strike, that would be a matter for yourselves to decide. If the majority believe they are not receiving just treatment, and the employer refuses to heed their request, it might be well to strike, to compell him to recognize your demands. That will be as said, your matter, and you decide.

In closing, let all brothers and sisters, do all they can to get those working in their shops to join our organization.

John G. Willet,
General Organizer.

THE UPLIFT MOVEMENT.

Editor G. W. Perkins of the "Cigar Makers' Official Journal" writes some good doctrine. In his last issue he says:

"The trade-union movement came into existence as a living necessity for the protection and advancement of the producing classes. It seeks to obtain to-day a fair share of the wealth created for the use, well-being and comfort of the masses. The trade unions are not content to pass rosy resolutions glorifying a Utopian future and starving to death in an effort to reach it. It rather insists that the workers shall receive every dollar it can justly demand for the use, advancement and well-being of the present toilers. It is the natural, logical and most feasible means whereby and through which the workers can protect and advance their material, economic and social well-being.

"And in this connection it has done more than any other or all agenices combined. The trade unionist does not know, and does not pretent to know, what the future state shall be. While he hopes it will be better than the present, he is most concerned, and rightly so, in what is best for himself and his fellow workers right now, and how best to obtain it.

"Experience and common sense teaches, and all men with sound minds know that the trade-union movement is the proper working class movement. They are also mindful of its imperfections and shortcomings, and they manfully strive to correct them, instead of trying to destroy the movement itself. They also know that the ability to do good and go ahead is always handicapped not by the union or its system, but by the non-unionists who have failed to fall into line and do their share in the good work so necessary for the well-being of all workers.

All true trade unionists hope for a better living existence, and all know that the trade union movement is paving the way for a higher moral, social, economic and scientific life for all mankind. The trade union movement will live to fulfill the most sanguine expectations and claims of its most enthusiastic supporters."

Samuel Gompers, president of the American Federation of Labor, was the first witness called to the stand on March 9th in Chicago on behalf of the Switchmen's Union of North America, whose wage dispute with eight railroads is now under discussion before a board of arbitration, as provided by the Erdman Act. Mr. Gompers testified that in his judgment the work of switchmen is the most hazardous of all classes of workingmen. This, he says, is evident by the fact that life insurance premiums for switchmen are higher than for other craftsmen.

The Sacramento Street Carmen's Union, No. 356, signed an agreement with the Gas and Electric Street Railway Company. Several changes of benefit to the men were arranged—an increase of 2 cents an hour in wage, and reduction of the period from five to three years when employees will be entitled to receive the maximum wage. The scale will run from 29 to 32 cents an hour. Richard Cornelius represented the international union in the conferences with the company, and addressed the union before leaving Sacramento.

THE MINERS.

Next Year's Convention Invited by Our Enemies to St. Louis.

The convention of the United Miners of America will meet next year at St. Louis. Four of the principal business men's organizations of St. Louis, including the Manufacturers' Association, in which is the Bucks Stove and Range company, invited the miners to meet there.

There is no excuse for you wearing a Non-Union Waist. Sig. Klein of 50 Third Ave., N. Y. City, sells Union Label Waists.

Un orario piu' breve invoglia e il lavoro è piu' proficuo, una paga piu' alta fa la vita piu' lunga.

Un orario lungo snerva e fa produrre meno: la paga meschina fa piu' breve la vita.

IL Ladies' Garment Worker

GIORNALE UFFICIALE DELL' UNIONE INTERNAZIONALE PER ARTICOLI DA SIGNORA
PUBLICAZIONE MENSILE

VOLUME I | NEW YORK, 1 APRILE, 1910 | NUMERO 1

La Internazionale Ladies Garment Worker's Union.

Questo primo numero di questa rivista porta il saluto fraterno della "Internazionale Ladies Garment Worker's Union a tutti i sarti da donna degli Stati Uniti. A tutti, al tagliatore e allo stiratore; all'Italiano e all'Ebreo, senza distinzione di razza, di religione, di sesso.

La nostra Unione Internazionale ha un solo fine: Riunire sotto una sola bandiera, tutti i sarti da donna, curare i loro interessi, procurare loro un miglioramento economico, sottrarli all'arbitrio dei padroni.

L'Operaio moderno sente la propria dignità; dopo infinite lotte che costarono sacrifici di vite e di sangue, ha ottenuto dei diritti i quali lo mettono di fronte al padrone che se egli ha la fabbrica, l'operaio ha le braccia, se il primo ha il capitale l'altro ha la capacità a produrre che cede al padrone a patti che egli impone.

Il diritto di fissare il prezzo e l'orario del lavoro tolto ai padroni, mercè la potenza dell'Unione, segna il gran successo fatto dagli operai nella via della loro emancipazione e dice che se l'operaio è un salariato, non è però uno schiavo.

Mentre coloro che, fuori dell'Unione, chiedono come i pezzenti il lavoro col salire e risalire le fabbriche col farsi imporre il prezzo del lavoro e l'orario, col subire rassegnati la volontà e gli arbitri dei padroni, sono degli operai che non hanno dignità, sono dei pitocchi, vivono arretrati di più di un secolo.

Una verità affermata cotidianamente dai fatti è che gli operai nelle Unioni hanno trovato quel benessere, quella libertà, quel rifacimento morale che da soli mai ottennero. I fatti nella loro semplice eloquenza dimostrano che gli Unionisti son meglio pagati e meglio trattati che i non unionisti; i fatti dimostrano, che gli operai di qualunque classe costituitisi in Unione di mestiere hanno avuto sempre dei vantaggi; ora perchè non fanno altrettanto i sarti?

In New York e in tutte le città degli Stati Uniti esistono Unioni di sarti da donna, e gli operai che vi appartengono godono dei benefici che gli stessi sarti da donna non unionisti non ottennero mai, e ciò non perchè non siano buoni operai quanto quelli, ma per un loro difetto di raziocinio e cioè; essi si affidono ai padroni, anzichè all'Unione ch'è un istituto prettamente operaio.

Gli operai fuori dell'Unione non sono altro che i nemici propri e dei loro compagni. Essi lavorano a prezzi ridotti non solo, ma sono ancora la riserva dei padroni quando gli Unionisti insorgono per combattere un abuso o conquistare un nuovo diritto.

L'Unione Internazionale dei sarti da donna, che aspira alla pace e al benessere di tutta la classe di operai che lavorano nelle fabbriche di abiti da donna, s'indirizza a tutti perchè fra essi operai cessi quella concorrenza disastrosa e vi regni completa la concordia e la fratellanza.

La suddetta Unione Internazionale, non tralascerà alcun mezzo onesto per riuscire in ciò; essa con opera accorta e prudente procede a che tutti divengano compagni e aspiratori a quei diritti chè all'operaio moderno son dovuti.

La Internazionale dei sarti da donna, dopo tante gloriose lotte vinte, si è solidificata, e più che mai sicura percorrerà la via che mena alla conquista di nuovi e più duraturi benefici.

Essa ovunque vedrà conculcare un diritto o affermare un arbitrio, accorrerà vindice perchè la giustizia sia rispettata.

Essa con oggi da vita a questo giornale, che mese per mese vi porterà, la sua parola che sarà sempre ispirata dalla giustizia vi dirà i progressi che i sarti vanno compiendo, come pure sarà la squilla sonora di sfida e l'inno vibrato d'ogni nostra vittoria.

Questa rivista, voi lo vedete, è scritta in varie lingue, ciò dmostra che la nostra Internazionale è superiore ai pregiudizi dannosi di regionalismo, e dimostra che ovunque vi è un Italiano, un Ebero, un Americano purchè lavori e soffra, essa protende la mano amica, ha una parola di conforto, di ammaestramento, d'amore.

Essa e ve ne accorgete, è deferente a noi Italiani, vuole che i nostri sarti si organizzino, è pronta ad usare a loro tutte quelle agevolazioni che possano condurci a un migliore stato di vita; danno largo campo al dibbattito delle nostre idee e delle nostre azioni su questa rivista.

Alla gratitudine, all'appello della Internazionale, i sarti Italiani intelligenti e sdegnosi d'ogni servaggio, risponderanno con l'organizzarsi e cooperare con essa pel miglioramento di tutti.

Alle Sartine (Shirts Waist Makers).

Chi scrive queste pagine Italiane ha ancora l'anima piena di ammirazione per voi, donne, che sapeste dare la prima battaglia nel campo del lavoro, ove mostraste coraggio e perseveranza e sapeste vincere. Voi o fanciulle che il bisogno che spinge alla fattoria, vi ruba il sorriso della giovinezza, voi, mogli che per alleviare la miseria domestica private delle vostre cure e delle vostre carezze i vostri cari fanciulli; voi o disgraziate vedove che dovete procurare il pane e un sorriso ai vostri orfani, ricordatevi che fino ieri la vostra vita era grave di lavoro, aspra per le umiliazioni, non una speranza vi sorrideva, non una via di scampo si offriva ai vostri occhi.

Chiuse nelle fattorie per lunghe ore, ove si sciupa la vostra bellezza e la vostra salute per un salario che era un'ironia, vi sollevavate dal peso reale della vostra esistenza col sussurrare sommesse le proprie sventure e le proprie miserie, perchè d'altro non potevate, nè sapevate parlare.

Ma pochi generosi, mentre voi parlavate rassegnate delle vostre miserie, escogitavano i mezzi come sollevarvi e rendervi meno pesante la vita. Costoro lanciarono un grido generoso, che vi scosse, vi additava la via di scampo, che vi chiamava a raccolta, che vi animava, vi faceva sperare, vi scendeva confortatore nell'animo vostro. E infatti al grido di quei pochi molte di voi risposero e formaste un esercito di resistenza che si piantò di fronte agli onnipotenti padroni, chiedendo per le sartine, in nome dell'umanità, quei miglioramenti di cui erano degne. Ma i padroni non ascoltano, volevano per voi l'eterna schiavitù, l'eterno abbandono.

Ma alla voce di quei pochi divenuti molti, molte altre di voi si uniscono: sfidano i padroni, muovono con entusiasmo allo sciopero, ove tutte le sartine che vi presero parte dimostrarono coraggio e costanza e vinsero, umiliarono la superbia dei padroni.

Voi o donne che credevate che una fatalità inesorabile vi ratteneva alla schiavitù, ora vi siete accorte che la fatalità era una ubbia, ma che la vostra incoscienza e la vostra inerzia vi tenevano in quel deplorevole stato, ma che con un solo vostro sforzo vi sottraeste e l'aver per poco sollevati gli occhi vostri fino a quelli dei vostri podroni, ve li ha fatto conoscere, l'avete veduti quali essi sono; superbi, perchè altri sono umili.

Ora che avete vinto, potete accorgervi delle diversità di stato, potete paragonare il presente col passato, potete valutare coi benefizi ottenuti gli sforzi generosi da voi compiuti e benedirli, potete comprendere che l'Unione è forza che solleva, vince, redime.

E un'altra cosa dovete apprendere. L'Unione è un continuo divenire; non è finita per voi la lotta, come non sono questi che avete acquistati, i soli diritti che vi appartengono; la nostra è un marcia sempre in avanti, sempre in alto e quanto più avanziamo e quanto più siamo in alto, tanto più l'orizzonte si dilata dinanzi a noi.

L'Unione è non solo miglioramento materiale ma morale e intellettuale, è educazione. Voi dovete educarvi, divenir migliori perchè così diventerete anche più forti, più libere, più sincere, vi formerete un carattere, una personalità; si una personalità, perchè la donna non sia più la schiava dell'uomo, ma la sua compagna, la sua cooperatrice.

Non più il vostro sommesso parlare narri le proprie sventure che abbattono e prostrano il proprio animo e quello degli altri, ma si parli di nuove speranze, ma si aspiri a qualche cosa di più utile, si propaghi la nuova idea che è entrata in voi rigeneratrice.

Cercate di stringervi sempre intorno alla vostra bandiera che già ha segnato una prima grande vittoria; abbiate cara l'Unione come una religione nuova e pura.

Sappiate mantenere quanto avete conquistato, e siate sempre pronte a nuove conquiste che tentano a liberare l'umanità di un dolore o a procurarle una gioia.

Troppo ha lottato l'uomo per affermare alcuni diritti che ora tutti godono; ora, e lo esigono i nostri tempi, unitevi anche voi, o donne, a lui, e con lui siano date le future battaglie e con lui si dividano i futuri trionfi.

Voi nelle case siete le basi delle famiglie, e diventerete le miglior costruttrici della società umana, se comprenderete che le famiglie servono appunto a formare l'umanità.

Voi nelle fabbriche siete i puntelli dei padroni, ma se conprenderete che i padroni sono i nemici di tutti quelli che lavorano, uomini o donne che siano, voi, siamo sicuri, vi rinserrerete nelle schiere dei lavoratori e diventerete il più grande sostegno di esse, rendendo assai pericolante l'edifizio del capitale, che ad ogni colpo demolitore, parte di esso ruinerà.

Questo dovete comprendere, e sia la vostra massima capitale: il padrone è contro tutti i lavoratori e che tutti i lavoratori d'ogni razza e d'ogni sesso, devono unirsi per respingere le insidie del comune nemico.

Anche per voi o donne la vita è missione, anche per voi vi è un avvenire; l'avvenire che abbatterà tutte le barriere e i pregiudizi che frantumano e opprimono l'umanità. l'avvenire che costituirà su tutta la terra la grande nazione umana, in cui gli uomini e le donne, le due parti essenziali di essa, vivranno liberi ed uguali in una felicità nuova, oggi a noi sconosciuta.

E conchiudo col fare a voi, sartine Italiane, una esortazione. Voi che comprendeste il segreto che vi traccia la via che mena al riscatto, che nell'animo vostro è penetrata l'idea nuova da cui foste rigenerate; siate alla vostra volta rigeneratrici, propagate fra le donne Italiane quella fede che vi ha sollevate, siate il nucleo di luce che irraggia potente perchè fughi le tenebre dai cuori delle vostre compagne: rendetevi degne dell'Internazionale, rendetevi degne dell'encomio di questo giornale.

Gioacchino Fiorillo.

AI CLOAK MAKERS ITALIANI.

A voi che fino a ieri vi sentivate soli, si è rivolta con tutta la sua efficacia la Internazionale dei sarti da donna. Avete visto nello sciopero testè vinto dalle sartine, quanta attività e quali mezzi quella Unione Locale e la Internazionale hanno spiegato; quanta abilità tattica e quanti stratagemmi seppero usare, che uniti alla costanza e al coraggio dimostrati dalle sartine, condussero ad una grande vittoria che sorprese e appagò tutti, appunto perchè l'Unione seppe lottare, entusiasmare, dirigere.

Ora quella stessa Internazionale e l'Unione dei Cloak Makers son rivolte verso di voi e pronti ad adottare tutti quei mezzi di cui esse dispongono per la vostra indipendenza, pel vostro benessere materiale e morale.

Voi, operai intelligenti e utilissimi alla società umana, non potete essere contenti delle condizioni di vita in cui vi tengono i padroni. Voi, uomini, dotati di una volontà; non potete affermarla, perchè la volontà del padrone è assoluta e non ammette osservazioni o limitazioni; voi padri, non avete tempo e mezzi per educare e porgere una carezza ai vostri figli perchè il lavoro di lunghe ore mal compensato, vi accascia, vi sfibra, vi sentite menomati e chiedete all'alcool o ad altre frivolezze l'oblio, e al giacigio il riposo. Voi o Cloak Makers, giovani o adulti, uomini o donne appartenete tutti al padrone, e poco o punto a voi stessi.

Tutti e lo so, siete malcontenti, ma avete mai cercato la causa da cui scaturisce il vostro malcontento? Molti la indovinano perchè sanno che i padroni sono sfruttatori, ma nessuno sa cercare la via come difendersi dallo sfruttamento. Tutti sanno che gli operai che sono organizzati hanno ottenuto dei grandi miglioramenti, ma nessuno sa farsi iniziatore di una Unione, nessuno ardisce affrontare la situazione e perciò si perpetua la schiavitù dell'operaio e lo sfruttamento da parte dei padroni.

Per voi non è necessario prendervi il fastidio di costituire una Unione, altri compagni, vostri l'hanno già iniziata e più di 15 mila Cloak Makers hanno risposto all'appello e sono pronti alla lotta. A voi resta il facile compito di aderire e porgere la mano agli altri vostri compagni che con fraterno desiderio vogliono accoglierví.

Il regno dell'operaio è vasto quanto il mondo, quindi della nostra Unione Internazionale fanno parte tutti i sarti da donna di qualunque nazione essi siano, tendenti a sollevare la propria classe e porre fine a quello sfruttamento che nuoce alla vostra salute e alla vostra dignità di uomini e che ritorna a tutto vantaggio dei padroni.

E notate, i padroni che sono meno di tutti nazionalisti e patrioti, perchè se trovano operai stranieri a minor prezzo degli operai del luogo, prendono quelli e lasciano morir di fame i propri connazionali, sono essi poi che eccitano in voi il sentimento di patriottismo che torna a loro vantaggio. Infatti vi dicono: "Vedete, l'Ebreo fa sciopero perchè non vuole lavorare con voi Italiani, egli vuol negarvi il diritto alla vita, vi disprezza, vi chiama taccagni, dice che non sapete lavorare, che siete pigri. "Cogli Ebrei fanno lo stesso dicendo cioè che gli Italiani fanno sciopero perchè gli Ebrei sono cattivi, tristi, e egoisti.

Questa è una manovra del padrone con la quale tende conservare se stesso, perchè egli sa se voi Italiani vi affiatate con gli Ebrei, con gli operai degli altri paesi, si risveglierà in voi tutti quel sentimento nuovo umanitario così pronto a manifestarsi in chi soffre; e allo scambiarsi delle vostre idee che convergerebbero a condannare lo stato di abbiezione in cui siete , nascerebbe in voi quella fiducia reciproca e quell'intesa che vi metterebbe tutti di fronte ai vostri padroni proclamando i vostri diritti.

Gli operai stiano attenti, i giuochi dei padroni tendono a farvi deviare dalla vostra via, e rendere più salda la vostra catena. L'operaio deve stringere la mano a l'altro operaio non importa se di razza o di religione diversa, e insieme lottare pel proprio bene e pel proprio interesse.

Il nostro dovere, o Cloak Makers Italiani, è quello di agevolare l'opera dei vostri compagni di lavoro già organizzati, per difendere i loro e i vostri diritti. Rivolgetevi ad essi fiduciosi, unitevi e lottate con loro. Cessi una buona volta il pregiudizio che gli altri popoli hanno di noi che cioè noi lavoriamo a buon mercato, che siamo gli schiavi dei padroni, cioè di coloro che tanto danno fanno alla nostra economia domestica e alla nostra salute. Il fidarsi dei padroni è indizio di debolezza, è non aver fede in se stesso, e rinunziare alla propria libertà al proprio benessere.

I Cloak Makers di tutte le nazioni, oggi organizzati sotto il valido appoggio della International Ladies Garment Workers Union, sono alla vigilia di un grande sciopero. Essi lottano per lavorare un'ora di meno da dedicare alla famiglia e a loro stessi, e per avere un salario più umano per soddisfare i bisogni della vita resosi difficili per l'avarizia dei trusts. La loro lotta è santa, e noi Italiani dobbiamo incoraggiarli e cooperare con essi per la vittoria che dispenserà quei benifici a cui noi aspiriamo.

Rimanercene indifferenti o star dalla parte dei padroni è delitto, è tradimento a danno dei compagni e nostro; è perpetuare l'odio di razza, è procurarci il disprezzo di tutti; sarebbe l'indice più chiaro della nostra poca educazione civile.

I Cloak Makers Italiani sono i figli di quella terra che lottò per secoli per la libertà, e noi siamo certi che nessuno di essi verrà meno ai doveri d'operaio onesto, tutti si schiereranno fra i loro compagni e daranno esempio di disciplina e coraggio.

Come le sartine Italiane hanno contribuito efficacemente al risultato insperato, e che ieri insieme ad altre ragazze di altre Nazioni esultarono per la vittoria e oggi ne godono i frutti; così i nostri Cloak Makers concorreranno, con tutte quelle virtù che possiedono, alla lotta che sarà data nel prossimo Agosto, per indi tripudiare la vittoria e godere dei suoi frutti.

E quella vittoria sarà il primo giorno di uno stato nuovo; essa vi redimerà, vi farà contenti perchè avete compiuto un dovere, vi farà partecipi del grande esercito dei lavoratori che marcia verso l'emancipazione di tutti quelli che soffrono, e darà occasione a noi di gridare da questo giornale che i Cloak makers Italiani abborrono la schiavitù perchè amano la fratellanza operaia, che hanno saputo lottare più e meglio degli altri e sapranno mantenere gelosamente i diritti che hanno conquistati.

Ad ogni unionista la vita è una missione.

Egli deve educare la sua mente, perchè domani possa essere in grado di ribbattere gli argomenti degli avversari, e convincere chi tintenna.

Ogni unionista deve fare la propaganda fra i compagni, perchè ogni presolite che egli conquista è un soldato di più nella difesa della sua causa, e uno di meno pei padroni che tentano sempre sorprenderci per sbaragliarci.

Non basta dire "io sono unionista" ma bisogna fare il dovere di unionista che è quello d catechizzare i compagni, come si faceva una volta fra i cristiani.

L'Unione è la base della vita dell'operaio, quindi ogni operaio unionista deve dare almeno un'ora al giorno per renderla sempre più solida, perchè ciò facendo renderà più sicura la sua vita.

AI SARTI DA COSTUME

L'Unione Internazionale dei Sarti da donna, si rivolge ai Sarti da Costume italiani, per averli con se.

La detta Internazionale, purchè voi vi uniate, vi darà il Charter, cioè il Certificato di affiliazione, permettendovi di tenere una sezione formata e amministrata da Sarti Italiani.

Voi, compagni intelligenti, non giova dirlo, con l'Unione avrete dei vantaggi che da soli non otterrete mai.

PER LE UNIONI LOCALI DEI SARTI DA DONNA

All'Ufficio Generale della Unione Internazionale dei Sarti da Donna, si vendono i bottoni distintivi dell'Unione, essi sono fatti di materia resistente e di color d'oro inalterabile.

Ogni bottone costa ¢ 25.

SALE AMPIE PER ASSOCIAZIONI CLUBS, LOGGIE, CORTI, ECC.

PREZZI MODERATI
OTTIMO SERVIZIO

Per le riunioni shop le sale sono gratis

CASINO HALL

M. DROSNES, Prop.

Grande sala per sposalizi, battesimi, balli, concerti, e comizi. :: :: :: :: :: ::

85 East 4th St., New York

א בלעטעל אוים דער געשיכטע פון דער ווייסט מייקערס יוניאן

די געשיכטע פון דער ווייסטען־יוניאן פאנגט זיך נאך אן מיט א יאהר 12 צוריק. שוין צו יענער צייט, ווען די ווייסטען־אינדוסטריע איז נאך ניט געווען אזוי ענטוויקעלט און די ווייסטען־פעקטארים האבען ערשט אנגעפאנגען צו ענטשטעהן, האבען שוין פיעלע ארבייטער געטראכטען פון דער נויטווענדיגקייט פון א יוניאן, און א יוניאן פון ווייסטען־ און ראפער־מייקערס איז געגרינדעט געווארען. זעהר וועניג קען דערצעהלט ווערען וועגען איהר. נים קוקענדיג דערויף וואס די געווערקשאפטען האבען זעהר פיעל מיה אוועקגעגעבען פאר איהר אויפהאלטונג, האט זי דאך געהאט א קליינע בעדייטונג פאר די ארבייטער און האט זיך אויפגעלעזט, פונקט ווי פיעלע אנדערע אידישע יוניאנס צו יענער צייט.

דאך, ניט שפעטער ווי אין א יאהר ארום, האבען זיך די ארבייטער ווידער ארומגעקוקט, אז אהן א יוניאן קען מען זיך ניט בעגעהן, און עס איז ענטשטאנען א נייע יוניאן. יעצט שוין א ריינע ווייסטען־מייקער־ יוניאן. דאס איז געווען אין יאהר 1900.

די צייט איז דאמאלסט געווען א זעהר שלעכטע און דערפאר גינסטיג פאר א יוניאן. די צאהל פון די גרינדער פון דער יוניאן איז געווען זעהר קליין, אבער זי איז בעשטאנען פון א מעהר אינטעליגענטען עלעמענט. מיט גרוים חשק האבען זיך די מעמבערס פון דער נייער „סילק־ ווייסט יוניאן" גענומען צו דער ארביים. קיין שום זאך איז זיי דאן ניט שווער געווען, און באלד האט זיך אין דער יוניאן געפונען א היבשע צאהל מעמבערס פון עטליכע שעפער. ווי מיט אלע אידישע יוניאנס, האט אויך דיעזער קיין שוויריגקייטען ניט געפעהלט. עס האבען באלד אויסגעבראכען פיעלע סטרייקס, וועלכע די יונגע יוניאן האט געמוזט אנפיהרען. און דאס איז אויך געווען דער יוניאן לטובה. א דאנק די לייסטונגען פון דער יוניאן האבען פיעלע ווייסט־מייקערס גענומען פערשטעהן די בעדייטונג פון זיין ארגאניזירט, אזוי, אז טראץ די פיעלע שוויריגקייטען צוליעב די אלע מאג ניי־ אויפגעקומענע באסעס, און צוליעב די פריש צוגעקומענע ארבייטער אין דער טרייד, האט זיך די יוניאן דאך אלץ מעהר געשטארקט.

זי האט זיך באלד גענומען צו ארגאניזירען די ארבייטער פון דער „נייש־אנאל ווייסט קא.". דער סטרייק וואס איז דאמאלסט ארויסגערופען געווארען פאר די פאדערונגען פאר בעסערע קאנדישאנס און די אנערקענונג פון דער יוניאן, דערמאנט אונז די ערשט נים לאנג דורכגעמאכטע קעמפפע. די יוניאן האט געזיעגט. און כאטש די פאלגען פון דעם זיעג האבען צוליעב פיעלפאכע אורזאכען נים לאנג געדויערט, האט דאך דיעזער אבט־וואכעדי־ גער סטרייק געהאט א גרויסע ערציהערי־ שע בעדייטונג. אט דער סטרייק האט גע־ וועקט די מאסע און מיט דער צייט האבען זיך אלץ מעהר און מעהר שעפער אנגע־ שלאסען צו דער יוניאן.

די יוניאן איז באלד געקומען צום שלום, אז עפעס מוז געטהאן ווערען אויך פאר די ארבייטער וואס זיינען בעשעפ־ טיגט ביי דער קאטאן־טרייד ווי: לאהן, פיקע, לינען א. ז. וו. קודם כל האט זי דעם נאמען געענדערט און זיך פערוואנ־ דעלט אין די „ליידים־ ווייסט־ מייקערס־ יוניאן אף גרייטער ניו יארק" און געווא־ רען א לאקאל פון דער „אינטערנעישאנאל ליידיעס גארמענט ווארקערס יוניאן" אונ־ טער דעם נומער 12. עס האט אנגעפאנגען א נייע טהעטיגקייט פון די פיעלע נייע איבערגעבענע מעמבערס. 2 סעטעלמענטס זיינען דעמאלסט געמאכט געווארען אהן א סטרייק, און דאס איז געווען א נייעס. אבער דאס איז פארט געווען ניט מעהר ווי אן אויסנאהם. סטרייקס זיינען געווען אונפערמיידליך. און צו די סטרייקס פון דעם יאהר 1903 וועלען פיעלע לאנג גע־ דענקען, סיי די באסעס, סיי די ארבייטער. געארבייט האט מען דעמאלסט 59 שטונ־ דען א וואך אנשטאט די היינטיגע 52 און אויך מעהרסטענטהיילס פון דער וואך. די ווידזשעס זיינען געווען קלעגליכע.

אזוי איז עס אנגעגאנגען ביז עס האט ענדליך אויסגעבראכען דער היסטארישער סטרייק מיט דעם באס פון וואקער סטריט. דער דאזיגער סטרייק וואס די יוניאן האט אנגעפיהרט, איז געווען אן אמת'ע מלחמה. פון ביידע זייטען האט מען געקעמפפט אויף טויט און אויף לעבען. אבער די יוני־ יאן, מיט איהר גאנצער אפפערווילינקייט און מיט דער קאמפף־לוסטיגקייט פון די סטרייקערס, האט ניט געקענט ביישטעהן געגען דעם דאמאלסטדיגען רייכסטען מאנ־ נופעקטשורער, ווענען עס האבען געהאל־ פען געדונגענע סטרייק־ברעכער און די שטאדטס־דינער. און נאך 8 וואכען ביטע־ רען קאמפף האט די יוניאן ערקלעהרט דעם סטרייק פאר אויפגעגעבען. דאס איז גע־ וועזן א שווערער קלאפ פאר דער יוניאן. זי איז געווארען שטארק אבגעשוואכט און ביסלעכווייז גענומען פאלען. די באסעס, וויסענדיג די לאגע פון דער יוניאן, האבען געטהאן וואס זיי האבען געוואלט, און מיט זייערע טראבעלס נאך מעהר געהאלפען דעם אונטערגאנג פון דער יוניאן.

אזוי האט די יוניאן קוים געשלעפט ביז אנפאנג 1905, ווען זי איז רעארגא־ ניזירט געווארען אלס לאקאל 25 פון דער „אינט. ל. ג. וו. יוניאן". און אויף דעם גורל פון דיעזען לאקאל איז אויסגעפאלען אנצופיהרען איינעם פון די שעהנסטע און גרעסטע סטרייקס אין דער לעצטער צייט.

אין דעם נעקסטען נומער וועלען מיר אנווייזען די טהעטיגקייט פון 1905 ביז דעם יעצטיגען גענעראל־סטרייק.

ב. פריישוואסער.

דער דזשענעראל מעמבער מיטינג אין קופער יוניאן.

דעם ערסטען מאל אין דער געשיכטע פון דיזער יוניאן איז די ארגאניזאציאן געצוואונגען געווארען צו פערופען א דזשענעראל מיטינג פון איהרע מעמבערס אין גרויסען היסטארישען האל פיי קופער יוניאן. אמת, צוליעב דעם וואס מיר האבען פערזעהען דעם אידישען לוח און ניט געוואוסט, אז דאנערסטאג, דעם 24טען מערץ, איז אויסגעפאלען אסתר תענית אבענד און דער גרעסטער טהייל פון אונזערע מעמבערס האבען געפייערט המן'ס מפלה, זיינען א פאר הונדערט סיטס פון דיזען גרויסען האלל געבליבען לעער, דאך דער מיטינג א גלענצענדער ערפאלג. יעדער וואס איז אנוועזענד געווען ביים מיטינג האט געמוזט פיהלען אז ער גע־ הערט צו א מעכטיגער ארגאניזאציאן.

גערעדט האבען: ארגאנייזער פאליא־ קאף וועגען דעם צושטאנד פון די ארגא־ ניזירטע שעפער; ארגאנייזערס זיגמונד און וואולף וועגען דעם צושטאנד פון דער ארגאניזאציאן אין אלגעמיין; דער דזשע־ נעראל סעקרעטער פון פערבאנד וועגען די אויפגאבען פון דער ארגאניזאציאן און דעם קאמפף פאר אן אכט־שטונדיגען אר־ ביימס־טאג.

דער אויפטריט אויף דער פלאטפארמע פון דעם קראנקען גענאסע וויינבערג איז געווען בעזאנדערס ריהרענד. די אפלא־ דיסמענטען האבען אנגעהאלטען א היבשע צייט. גענאסע וויינבערג האט גערעדט מיט זיין געוועהנליכען הומאר און ערנסט־ קייט איבער דעם אכט־שטונדען ארבייטס־ טאג.

דאס די אנוועזענדע מעמבערס האבען פערשטאנען די וויכטיגקייט פון מיטינג, דאס האבען איבערצייגט די דונער־אפלא־ דיסמענטען וועלכע האבען בעגריסט די בעמערקונג פון דזשענעראל סעקרעטער, אז ער איז איבערצייגט דאס דער נעקסטער דזשענעראל מעמבער מיטינג פון דער יוניאן וועט מוזען פערופען ווערען אין מעדיסאן סקווער גארדען.

נעכסטע וואך וועט די קלאוק־ און סקוירטמאכערס יוניאן פייערן די ערעפ־ נונג פון זייער נייע העדקווארטערס, אין 79 איסט 10טע סטריט, וועלכע וועט אהן צווייפעל זיין דער שעהנסטער יוניאן אפיס אין דער שטאדט ניו יארק. די ארגאניזא־ ציאן האט דארויף געספענדעט היבשע עט־ ליכע הונדערט דאל. און ס'איז מעהר עהנ־ ליך צו א בענק ווי צו א יוניאן־אפיס. אין אפיס וועלען זיין ניין קעשיערס (פענסטער מיט מעטאלענע גראטעס), און יעדער בע־ אמטער, יעדער לאקאל סעקרעטערי, ווי אויך דער ארגאנייזער פון דיסטריקט קאונ־ סיל וועט האבען א בעזאנדערע ווינדאו. דער אפיס וועט ווערען בעלויכטען מיט שעהנע עלעקטריק שענדעליערס און וועט

האבען דריי טעלעפאן רעסיווערס.

בעריכטען פון באסטאן און פילאדעל־ פיא זיינען אונז אנגעקומען צו שפעט פיר דיזען נומער. אין קורצען קענען מיר זא־ גען, דאס דער עפעקט פון דזשענעראל סטרייק אין פילאדעלפיא איז געווען זעהר גינסטיג פאר די דארטיגע לאקאלס. דורך דעם סטרייק אין וועלכען ביינאהע דריי־ טויזענד קלאוק־ און סקוירטמאכער האבען זיך בעטהייליגט, האבען די לאקאלס ארייננעקרינען איבער 600 נייע מעמבערס, און די רענק און פייל פון די לאקאלס וועל־ כע זיינען געווען ביז דאן פעסימיסטיש און פאסיוו, זיינען געווארען טהעטיג און לעב־ האפט. דאס איז אהן צווייפעל וויכטיגער ווי די עטליכע הונדערט מעמבערס, וועלכע זיי האבען ארייננעקראגען.

פיעל מעהר פלאץ וואלט מען געראפט אבגעבען צו דעם צושטאנד פון אונזערע לאקאלס אין פילאדעלפיא, וועלכע איז נעכסט צו ניו יארק אין צאהל פון איהרע מעמבערס און לאקאלס, אבער אונז איז שווערע צו קריגען נייעס פון פילאדעלפיער לאקאלס ווי פון די ווייטע וועסט. ווארום? אויף דעם קענען זיי פיליכט געבען א בעסערען ענטפער ווי מיר.

מיר האבען אנפאנגס געדענקט ארויס־ צוגעבען אונזער זשורנאל אין 16 זייטען. מיר זיינען אבער געצוואונגען צוצוגעבען פיער זייטען מעהר, און דאך בלייבט אונז א סך מאטעריאל פאר נעקסטען נומער.

ווען די מעמבערס פון די לאקאלס זאלען טהון זייער פפליכט און שרייבען, וועלען מיר זיין געצוואונגען צו פערדאפלען די צאהל זייטען פון אונזער צייטונג. אבער זאל עס אייך ניט הארען, שרייבט, און מיר וועלען זעהן עס זאל געדרוקט ווערען. אויב אייער שפראך איז ניט גוט גענוג פאר א צייטונג, קימערט זיך ניט, די רעדאקציאן פון „זשורנאל" וועט שוין זארגען אז עס זאל זיין דרוקבאר.

גרייט זיך צום נעכסטען קאנווענשען, אויף וועלכען מיר ערווארטען איבער א הונדערט דעלעגאטען. ער וועט שטאט־ פינדען אין דעם בעריהמטען און פראכט־ פאלען בערקלעי האלל, אין באסטאן.

לאקאל 25 האט פעררופען אויף דיזען מיטוואך א ספעציעלען מיטינג פון דעלע־ גאטען פון אלע דיוויזשיאנס צו בעשפרע־ כען ווי צו רעארגאניזירען אונזער פער־ באנד און אויסצוארבייטען א קאנסטיטו־ שאן, וועלכע זאל פאסען צום גרויסען וואוקס פון דער ארגאניזאציאן. דאס צייגט, ווי ציעלבעוואוסט און פארטגע־ שריטען דיזע ארגאניזאציאן איז. מעגען די איבריגע לאקאלס זיך נעהמען א ביי־ שפיעל פון ניו יארקער ווייסטמאכער־ יוניאן.

טעלעפאן, ארטשארד 2697

ראדמאן און בלום

איין פרייז

קלאטהיערס און מערטשאנט טיילארס

117 קאנעל סטריט

־ים איבערשטונרען, ווערט אייך בימער אייף'ן הארצען!

פערשטעהט איהר נאך אלץ נים, אז האבענדיג א שטארקע יוניאן, זייענדיג פעראייניגט, וואלט איהר לייכט געקענט אויספיהרען צו ארבייטען א נארמאלען ארבייטס־טאג, און די וויידזשעס וואס איהר קריגט היינט פאר א וואך, וואלט איהר אפשר קריגען פאר א טאג? זאגען עס אייך דען נים די ביישפיעלע פון אנ־דערע ארביימער?

פינישערס! נעדענקט! ווילט איהר לעבען מיט לייטען גלייך — דאן פעראייניגט אייך אין א יוניאן!

מארים דייטש.

די פעטיקאוט טרייד אין ניו יארק

די פעטיקאוט טרייד עקזיסטירט אי־בער 30 יאהר, און איהר פאבריקאציאן איז פערשפרייט איבער גרייטער ניו יארק, צעהלענדיג אין די הונדערטע גרעסערע און קלענערע שעפער, וואו מען ארביים אויסשליסליך קיין אנדער גארמענט אוי־סער די פעטיקאוט. מיט יאהרען צוריק, ווען דער פרויען אונטעררא̇ק האט פערנר־מען א קליינעם פלאץ אין מארקעט, פלעגט מען איהם אויך ארבייטען אין די זעלבע שעפער פון ווייט־גודס.

די יעצטיגע גרויסע נאכפראגע אויף דיעזען גארמענט, און זיין יעצטיגער הויכער סטענדארד אין מארקעט, איז צו פערדאנקען דעם נייעם עלעמענט ארביי־טער, דעם מעהר אינטעליגענטען קלאס, וואס האט פאר די לעצטע צעהן יאהר אריינגעטראטען אין דיעזען פאך און וועל־כע האבען מיט זייערע דעליקאטע פינגער פערוואנדעלט די אמאלינע איינפאכע ספאדניצע אין דער היינטיגער סטיילישער פעטיקאוט, וועלכע ווערט אויפגעמאכט פון סילק, סאטין און הער־טערבלום, און אויפגעארביים נאך די לעצטע דעזיינס פון סיזאן.

די שעפער וואו יונגע מענער און פרויען זאמלען רייכטהום פאר זייערע עקספלוא־טאטארס, זיינען אם מעהרסטען פערלאזע־נע חורבות, וואס זייערע לענדלארדס האבען שוין האלב אויפגעגעבען די האפנונג זיי צו קענען פעררענטען. דער סילינג ליגט אויף'ן קאפ, און אין מיטען טאג זעהט איהר דארט נים די זונן, נור בלאסע געזי־כטער, וואס טרייסלען זיך צושראקען אין צובראכענע געזעפייפס. זיי זיינען אונסאני־טאר, און אטהעמען מיט קראנקהייטען.

צו בעשטימען די צאהל ארבייטער וואס זיינען בעשעפטינט אין פעטיקאוט פאך, איז אונמעגליך. די לעצטע צוויי צענזוסען וועגען ארבייט און וויידזשעס, מים וועלכע איך בענוץ זיך דא, איז אין סטאטיסטיקאל אבסטראקט וועגען דעם פעטיקאוט טרייד, נור דער מינימום איז נים ווענינער פון 10,000 ארבייטער. אם מעהרסטען זיינען אין דער טרייד בע־שעפטינט פרויען, און נור 10 פראצענט מענער; זיי זיינען איטאליענער, בעהמען און אידישע. די לעצטע זיינען נור 35 פראצענט פון דער גאנצער צאהל. דער־פאר אבער זיינען די פעטיקאוט מאנר־פעקטשורערס 90 פראצענט אידען און די איבעריגע קריסטען.

באטש אלע פייפערס זיינען פול מיט „העגרס וואנטער" צו פעטיקאוטס, פון דעסטוועגען פעהלען אימערצו אויס אר־בייטער, און די באסעס זיינען געפאלען אויף א נייעם מיטעל, נעמליך: זיי נעהמען אריין אינסייד קאנטראקטארס, א מין „פאדריאטשיקעס" פון ארבייטס־העגר, וועלכע ספעקולירען אהן רחמנות מיט דעם ארבייטערס בלום און שוויים, מאכענדיג דערביי גוטע געשעפטען, און פיר דעם הילפלאזען ארבייטער — א הונגער־לוין. א ראנק ריעזע אינסייד קאנטראקטינג־סיסטעם (וועלכע איז איינגעפיהרט אין די מעהרסטע שעפער) איז דער דורכשניט־ליכער פערדיענסט פון דעם פעטיקאוט־ארבייטער נים מעהר ווי פון 4 ביז 8 דאלאר די וואך, און די בעדינגונגען אונ־טער וועלכע די ארבייטער שקלאפען זיינען אונערטרעגליך. די ארבייטער מוזען צאה־לען פאר יעדען ברעקיידזש פון דער מא־שין, די פרייזען אויף דער ארביים זיינען

אבוואהל אין פעטיקאוט שעפער איז דא דעם גאנצען יאהר ארביים, דאך פער־דיענען די ארבייטער זעהר ווענינ, אין פערגלייך מים די ארבייטער פון אנדערע טריידס וועלכע זיינען ארגאניזירט אין שטארקע יוניאנס. די פרייזעס זיינען נים קיין געשטעלטע, און פיעל דעם באס'ס הארץ נעלוסט, אזוי פיעל רייסט ער ארונ־טער, און די וואס ארבייטען פון וואך, ווערט ארונטערגערעכענט פון זייער ארע־מער אויסגעצאהלטער פעי, פיר יעדער מינוט וואס זיי פערשפעטינען.

מיט א קורצער צייט צוריק האט אויס־געזעהן גלייך ווי די פעטיקאוט ארבייטער האבען גאר קיין פונק ווידערשטאנד געגען זייערע אויסבייטער, און דענקען גאר נים צו פערבעסערען זייער טרייד, דורך א מעגליכע ארגאניזירונג אין א יוניאן. אבער יעצט ווערט עס גאנץ אנדערש. א ראנק די אפיעלס און די ארטיקלען וועגען דעם פעטיקאוט טרייד צו די ארבייטער, וועלכע זיינען נעווען געפאבלישד אין פערשיידענע ארבייטער צייטונגען פון ניו יארק סיטי, איז אונז נעלונגען, דעם 22טען סעפטעמ־בער, 1910, צו גרינדען א פעטיקאוט מיי־קערס יוניאן אף גרייטער ניו יארק, לאקאל 39, אונטער דעם פערבאנד פון דער אינט. לייד. גאר. ווארקערס יוניאן, אפיליאירט מיט דער אמעריקאן פעדערייש[א]ן אוו לייבאר.

ארביימער פון דער פעטיקאוט טרייד!

העלפט אונז צו פייטען פיר די פער־בעסערונג פון אייער לאגע און שליסט זיך אן אין דער יוניאן. אונזערע העד־קווארטערס זיינען דערוויייל אין 83-85 פארסייטה סטריט, קארנער גרענד, וואו מיר מיטען יעדען פרייטאג אבענד, אום 8 אוהר פונקט.

מיט ברידערליכען גרוס,

מ. ה. קלעי,

632 איסט 9טע סטריט, סיטי.

נאטיס צו סעקרעטערע!

מיר מוזען ווידער אויפמערקזאם מאכען די סעקרעטערע און בעאמטע פון די לאקאלען, אז קיינע ארדערס פאר דיא סטעמפס, אדער סופלאיס וועלען נים גע־שיקט ווערען פון דזשענעראל־אפיס, סיי־דען דיזע ארדערס וועלען אויפגעשריבען ווערען אויף אונזער רעגעלען א ר ד ע ר ס ל י פ און מוז פאראויס בעצאהלט ווערען.

עמבלעם־באטענס און פינס מיט'ן עמבלעם פון אינטערנאציאנאלען פער־באנד ווערט פערקויפט צו די מעמבערס (ביי די סעקרעטערע) ראללד גאלד, 25 סענט א שטיק סעלילאיד 1 ס. א שטיק.

מאנהעטטען לייסעאום

66-68 איסט 4טע סט.

גרעסטע האלל אין דיא איסט סייד פאר בעללער, מאסמיטינגס, פארשטעלונגען און חתונות. מיטינג־רומס פאר סאסייעטיס, יוניאנס און לאדזשען.

שאפ מיטינגס פריי.

א בשורה פיר ליעבהאבער פון גוטע ליטעראטור.

אב. באראף'ס

בעסטע שריפטען

זיינען געזאמעלט געווארען און זיינען יעצט אין דרוק. עס וועט זיין א בוך, וועלכעס וועט רייכער מאכען אייער לייברערי און וועט אייך פערשאפען גייסטיגען פערגניגען לעזענדיג די שעהן געמאלענע בילדער און מיטען פון דיעזע שריפטען.

די יוניאן פאבלישינג קא.

161־63 ברום סטריט;

ניו יארק.

(געפרינטעט ביי ס. שרייבער).

גרויסע מיטינג רומס

פאר קלאבס, לאדזשען און סאסייעטיס, קליינע פרייזען און בעסטע אטענדענס.

שאפ־מיטינגען פריי.

קאסינא האלל

מ. דראסנער,

פראפריעטאר.

אויך א גרויסע האלל פאר חתונה'ס, בעללער, ענגיידזשמענטס, פארטיעס און מאססמיטינגען.

85 איסט 4טע סטריט

ניו יארק.

שיקט נים קיין קעש, ביללס אדער פאסטיידזש סטעמפס, נור פאסט אפיס אדער עקספרעס מאני ארדערס אדער טשעקס.

Established 1873 | געגרינדעט 1873 . .

ס. יארמולאווסקי'ס באנק

צאהלט אינטערעס אויף עקאונטס. דעפאזיטארס אם בעסטען צופריעדען געשטעלט. געלד זענדונגען פראמפט בעזארגט. שיפסקארטען פיר אלע ליינס.

S. Jarmulowsky's Bank, 54 Canal Street.

שען די פעסימיסטען. מען האט ערוועהלט אן עקזעקוטיווע באארד און אן ארגאניזינג קאמיטע צו העלפען דעם ארגאניזער; מען האט זיך צולאזען איבער די שעפער אויף יוניאן־סקווער, גערערט, דעבאטירט, געטהיילט סירקולארס א. ז. וו. דער ערפאלג האט זיך ארויסגעצייגט באלד ביי דעם ערשטען מאס־מיטינג, וואו נאהענט פון א הונדערט מעמבערס האבען זיך אנגעשלאסען. די אטאקען פון די קאמיטעס אויף די שעפער האבען זיך מעהרסטענטהיילס געקרוינט מיט ערפאלג. נאטירליך, זייענדיג בעפאר אין א קליינע צאהל זיינען די קרעפטען געווען שוואך, אבער מיט דעם אריינטרעטען פון נייע מעמבערס זיינען אויך צוגעקומען פרישע ענערגישע אגיטאטארס. עס איז קיין צווייפעל, דאס ווען די ארבייט וואלט ווייטער אזוי פארטגעזעצט געווארען, וואלט דיזער לאקאל געווארען איינער פון די בעסטע. אונטערדעסען אבער איז אנגעקומען דער מאנאט יאנואר, ווען די דזשאינט באארד האט גערופען מאכען נייע ארענדזשמענטס פאר דעם סיזאן. גוטע מענשען, וועלכע זוכען נור צו מאכען שלום, זיינען געקומען מיט זיסע רייד און שעהנע פראזען ווי איינינקייט, גאנצקייט א. ז. וו. אלע לאקאלס, האבען זיי ערקלערט, מוזען ווערען קאנטראלירט פון דער דזשאינט באאר, די ארגאניזערס מוזען זיין אנגעשטעלט פון די זעלבע, וועלכע זאלען ארבייטען פיר אלע לאקאלס גלייך, ווען ניט, האבען זיי געזאגט, וועלען די לאקאלס זיין צוטהיילט, צושפאלטען און וועלען זיך ארומרייסען צווישען זיך. די גרויסע צאהל נייע מעמבערס, וועלכע האבען ניט געוואוסט וואס עס איז פארגעקומען בעפאר, זיינען בעאיינפלוסט געווארען פון אזעלכע זיסע רייד. אייניגע פון די אלטע מעמבערס האט מען געגעבען אנצוהערען, דאס ווען עס וועט בלייבען ביים אלטען, וועט איינער פון די דריי ארגאניזערס, וועלכע וועלען אנגעשטעלט ווערען פון די דזשאינט באארד, זיך אבגעבען מעהר מיט דעם לאקאל. נאך אייניגע מיטינגען איז ענדליך בעשלאסען געווארען צו בלייבען ביים אלטען. די ארבייט אבער וואס עס איז אנגעפאנגען געווארען איז ניט געגאנגען אין גאנצען אין ניוועץ. ביי דעם היסטארישען מאסמיטינג פון 31טען יאנואר, אין קופער יוניאן און אין נאך א פאר האללס, האבען זיך צו אלעמענס איבערראשונג אנגעשלאסען מעהר סקוירס מייקערס אין דיזען לאקאל ווי אין אנדערע לאקאלס. אייניגע מעמבערס טהוען נאך היינט די ארבייט פון אגיטירען ביי די שעפער, רופען שאפ־מיטינג, עס איז אבער ניטא די בעגייסטערונג. די ענערגיע וואס עס איז געווען אין דער קורצער צייט, ווען דער לאקאל האט געהאט אן ארגאנייזער פאר זיך.

נאך אלעמען איז דער צושטאנד פון לאקאל יעצט וועהר א גוטער, און די האפנונג אויף די צוקונפט גלענצענד. די אנשטענדיגע בענעהמונג און פאלשטענדיגע ארדונג וואס הערשט ביי די געפאקטע מיטינגס איז צו בעוואונדערן. עס דארף זיין א מוסטער פאר די אנדערע לאקאלס. עס זעהט אוים אזוי ווי די מעמבערס וואלטען דורך אימיצענס האנד דורכגעזיפט געווארען, אויפגעקליבען די בעסערע, אינטעליגענטערע און אויסלאזען די פעולה. די צאהל מעמבערס דערגרייכט יעצט ביז 600, מיט עטליכע הונדערט דאלאר אין דער טרעזשורי, נאכדעם ווי מען האט אבגעצאהלט פיעלע שולדען נאך פון דעם קריזיס. עס איז צו ערווארטען, דאס דיזער לאקאל וועט ארויסשטעלען די בעסטע קעמפפער אין די פאדערשטע רייהען ביי דעם גרויסען אלגעמיינעם קאמפף צו וועלכען מיר פארבערייטען זיך.

ה. קליינמאן.

דער פרעסער טרייד

אין ניו יארק.

ווען איך שטעל זיך פאר דעם פרעסער, ווי אזוי ער האט געארבייט, פערדיענט און אין אלגעמיין געלעבט מיט 18 יאהר אדער אפילו מיט 10 יאהר צוריק, און ווי ער ארבייט, פערדיענט און לעבט יעצט, מוז איך זאגען אז ער איז געגאנגען צוריק, רעגרעסירט.

בעת די פרעסערס האבען אין יענע יאהרען אנגעפאנגען צו זעהן ווי די פראפיטען פון די באסעס וואקסען אלץ מעהר און זייער איינענע לאגע ווערט אלץ ערגער, זיינען זיי געקומען צום שלום, אז ווייטער קען אזוי ניט געהן, אז מען דארף אויפהערען צו זיין צושפליטערט, אז מען מוז זיין פעראייניגט. , און זיי האבען זיך ארגאניזירט אין א יוניאן. מיר קענען זאגען, אז די פרעסערס זיינען געווען בעסער ארגאניזירט איידער די אפערייטארס און שניידערס. דער פרעסער־טרייד האט זיך גערעכענט ביי די ארגאנייזערס פאר דעם גאנצען טרייד, און אין דזשענעראל־סטרייק, מיט 16 יאהר צוריק, זיינען די פרעסערס געווען די אפיציערען. ווען מיר וועלען אויספארשען די לאגע פון דעם פרעסער מיט א 10—12 יאהר צוריק, וועלען מיר זעהן, אז א דאנק דער שטארקער יוניאן, וועלכע האט קאנטראלירט פיעלע שעפער, זיינען זייערע ווייזשעס געווען גיש־קשה'דיג, גענוג צו מאכען אן אנשטענדיג לעבען. אבער, אז עס איז גוט, פערגעסט מען די פריהערדיגע צרות. לעבענדיג אביסעל ווי מענשען, האבען די פרעסערס צו־ביסלעך פערגעסען און פערלאזען די יוניאן. צו וואס האט מען זי נעדארפט האבען, אז מען האט ניט געהאט אויף זיך קיין צו גרויסע צרות?

די צייט איז אבער ניט געשטאנען. די קלאוק־אינדוסטריע האט זיך אנגעפאנגען צו פערגרעסערען. פרעסערס פלעגען אויםפעהלען אין די שעפער, האבען די באסעס אנגעהויבען איינצופיהרען קאנטראקטינג־סיסטעם. דאס האט אין גאנצען די זיך פון דער יוניאן צוקראכענע פרעסערס ניעדערגעשלאגען. די אלטע פרעסערס זיינען געווארען די קאנטראקטארס. עלים איילענד האט זיי צוגעשטעלט די נויטיגע צאהל הענד. עס פערשטעהט זיך, אז די גרינע זיינען וויליג געווען צו ארבייטען די ערשטע פאר יאהר פאר קלענערע ווייזשעס און לענגערע שטונדען, און אזוי זיינען זיי געווארען די בייטש פאר די פרעסערס. די פרעסערס־טרייד איז אלץ מעהר און מעהר דעמאראליזירט געווארען.

מיט א יאהר פינף צוריק איז אין פרעסער־טרייד אריין א יונגער, א מעהר אינטעליגענטער עלעמענט, זיי האבען גום פערשטאנען אז אן ארגאניזאציאן איז אונענטבעהרליך, נור פאר זיי איז געווען ווייניג די אלטע יוניאן פון קלאוק און סקוירטס פרעסערס, זיי האבען געוואלט עפעס נייעס און זיי האבען זיך געגרינדעט אלס א לאקאל פון די אינדאסטריעל ווארקערס, אנדערע ווידער האבען בעשאפען אן אינדעפענדענט פרעסערס יוניאן, און די אלטע, פערשטעהט זיך, האט אויך איהר טשארטער ניט פערווארפען, און אזוי האט זיך געבילדעט א גאנצע סיסטעם פון קלייזלעך, וועלכע האבען זיך ארומגעריסען צווישען זיך. דאס האט, פערשטעהט זיך, קיין גוטעס דעם טרייד ניט געבראכט און די קלייזלעך זעלבסט זיינען געווען זעהר שלעכט אב. און בעת עס האט אויסגעבראכען דער קריזיס פון פאר צוויי יאהר זיינען די דאזיגע קלייזלעך אין גאנצען צופאלען, געבליעבען איז נור די אלטע יוניאן. פיעלע מעמבערס פון די צופאלענע קלייזלעך זיינען געקומען צום שכל און האבען זיך אן איהר אנגעשלאסען, די אנדערע הייבען אויך אן נאכצופאלגען זייער ביישפיעל. וואס קען מען לערנען פון אט דעם גאנצען איבערבליק? איינס: אז ווען נור די פרעסערס וועלען זיין גוט ארגאניזירט אין איין יוניאן, וועלען זיי זיין בכח ארויסצושלעפען דעם פרעסער־טרייד פון דעם זומפ אין וועלכען ער איז אריין די לעצטע צייט צוליעב דעם ארומרייסען זיך צווישען זיך, צוליעב דעם פעהלען פון א שטארקער ארגאניזאציע. די אלע איבלען פון אונזער טרייד, די לאנגע שטונדען און די עקלהאפטע קאנטראקטינג סיסטעם ווארטען נור אויף אייך, פרעסערס, אז איהר זאלט אייך פעסט ארגאניזירען און זיי אבשאפען! סמנים פון אויפלעבען ווייזען זיך שוין ארוים, אבער די ריכטיגע ארבייט מוז און וועט ערשט געטהאן ווערען!

ברידער פרעסערס! אין דער לופט הענגט די אידעע פון א דזשענעראל־סטרייק. אלע צווייגען פון דעם קלאוק־טרייד מאכען פארבערייטונגען פאר דעם קומענדען ענטשיידענדען קאמפף. זאלען מיר־זשע זיך וואס שנעלער און פעסטער ארגאניזירען כדי צווישען די קעמפפענדע באטאליאנען פון דער ארמיי פון קלאוק־ארבייטער, זאלען אויך ניט פעהלען די ביז יעצט אזוי שטארק אונטערדיקטע פרעסער.

מארים גאלדאווסקי.

די קלאוק פינישערס

ווען מען זאל פרעגען א קלאוקמאכער, צי ער איז געבארען צו לעבען פאר זיך אדער איז געבארען בלויז צו פינישען קלאוקס, בין איך זיכער אז ער וואלט אייך ניט געוואוסט וואס צו ענטפערען. דאכט זיך, זיי זיינען געבארען צו לעבען ווי מענשען, און דאך עקזיסטירען זיי בלויז פאר דעם איינציגען צוועק: צו פינישען קלאוקס.

אויב עס זיינען דא ארבייטער וואס זיינען ערנידריגט און פערשקלאפט, זיינען דאס די קלאוק פינישערס. זיי ארבייטען אין דער פעקטארי אזוי לאנג ווי זי איז אפען, און ווען זי מאכט זיך צו, ווערט דער פינישער א באנדעל־טרעגער. ער קומט אהיים און ארבייט ווייטער. און אויב נאט האט איהם געהאלפען מיט א ווייב, ארבייט אויך זי מיט איהם ביז מען מאכט פארטיג דעם באנדעל. אין דער פריה איז דער קלאוקס־פינישער ווידער א באנדעל־טרעגער. עס זיינען אבער דא קלינערע פינישערס: זיי ברענגען א באנדעל אהיים און לאזען עס איבער פאר זייערע ווייבער, אדער לאנדסלייט, צו פינישען, וועהרענד זיי אליין ארבייטען אין פעקטארי ביי טאג.

עס זיינען אבער דא נאך קליגערע, וועלכע זיינען ניט צופרידען מיט דעם וואס זיי זיינען קלאוקס פינישער און באנדעל־טרעגערס, זיינען זיי אויך קאנטראקטארס. זיי האלטען עטליכע „הענד", ארבייטען שווער ביי טאג און ביי נאכט, און לסוף איז זייערע פערדיענסטען פיעל ווייניגער, ווי ווען זיי וואלטען אליין געארבייט נארמאלע שטונדען. די קלאוקס פינישער זיינען אויך די וועלכע ליידען אם מעהרסטען, ניט בלויז פון באס און פארמאן, נאר אויך פון די איבעריגע ארבייטער.

עס איז געווען אמאל צייטען — אזוי זאגט מען — אז קלאוקס פינישער האבען בלויז נעדארפט קריגען דעם באנדעל, און געלד האבען זיי שוין געהאט. פון דאן אן האבען די קלאוקס פינישערס זיך גענומען יאגען נאך באנדלעך, זיך פערגעסענדיג צו בעטען געלד, ביז וואנען עס איז געקומען צו אזא לאגע, דאס פון א גאנצע וואך ארבייט און טראגעניש פון באנדלעך האט מען ניט גענוג א לעבען צו מאכען אפילו אין סיזאן, שוין ניט ריידענדיג אין סלעק. די קלאוקס פינישער זיינען אזוי פיעל אריינגעטהאן אין דער ארבייט, דאס זיי האבען גאר קיין צייט ניט א טראכט צו טהאן וועגען זייער אייגענער ווערדע.

לעצטען סיזאן זיינען קלאוקס פינישער געווען טהייערער פון בריליאנטען, באסעס האבען אנגעבאטען צו 5 דאלאר מעקלעריי און מעהר, ווען מען וועט זיי צושיקען א פינישער. פון דעסטוועגען האבען די וואס האבען געארבייט ניט פערדיענט גענוג אום צו קענען מאכען א לעבען ווי מענשען. דאס זעלבע איז אויך דיזען סיזאן. פארלייטע לויפען ארום זובענדיג פינישער, און זיי קענען ניט קריגען גענוג וויפיעל זיי דארפען. די איבריגע ארבייטער מוזען ווארטען, ווייל עס פעהלט פינישער.

ווען די פינישערס וואלטען געוואוסט וואס פאר א טהייערער ארטיקעל זיי זיינען און וואלטען זיך פעראייניגט אין א יוניאן, דאן וואלטען זיי געקענט זעהר לייכט אויספיהרען צו ארבייטען לייכט און פערדינען מעהר, אזוי, אז א פינישער זאל האבען גענוג אין אין סיזאן אי אין סלעק.

די קלאוק און סקוירט מאכער יוניאן ארבייט אונערמיעדליך צו ארגאניזירען די קלאוקס פינישערס. די יוניאן האט פיעלע מאל פערגופען מיטינגס און שאפ־מיטינגס פאר די פינישערס, נאר די פינישערס זיינען זיך געזעסען ארומגעדרייגעלט מיט באנדלעך און געארבייט גאנץ פלייסיג.

און וואס האט איהר, פינישערס, פון דעם אלעם?

ווען איהר דערזעהט די פאאר דאלאר פאר דער וואך, וועלכע איז געווען 7 טעג

רעפּאָרט פון לאָקאַלס

ניו יאָרק, לאָקאַל 1.

לעצטען דעצעמבער, 1909 ווען די דעלעגאַטען פון דזשאָינט באָארד, וואָס פערוואַלטען די ביזנעס פון דער אַלגעמיינער יוניאָן, זיינען זיך צוזאַמענגעקומען צו זייער רעגולער מיטינג, און ווען עס איז פאָרגעלעגט געוואָרען די פראַגע בעטרעף די אָרגאַניזירונג פון די קלאָוק מאַכער, איז בעשלאָסען געוואָרען נאָך אַ שעהנע פּאָר שטונדען דעבאַטען, צו רעקאָמענדירען צו די לאָקאַל יוניאָנס דאָס די אָרגאַניזאַציאָן זאָל אויפגעלייזט ווערען. דיזער בעשלוס איז דאַן פערלעזען געוואָרען ביי אַלע לאָקאַלס. די אָפּערייטאָרס האָבען דאַמאַלס געענטפערט, אַז נאָך אַזוי פיעל יאָהרען קעמפּפען און שווערע ארבייט, וועלען מיר ניט ערלויבען דאָס זאָל געשעהען.

דאַמאַלס איז די אָפּערייטאָרס יוניאָן בעשטאַנען פון אַ זעהר קליינע צאָהל מעמבערס. דער אינגערער עלעמענט האָט זיך דאַן אַ נעהם געטאָן ענערגיש צו דער אַרבייט, און דאָ האָבען מיר דעם רעזולטאַט.

פון אַ קליין ביסעלע גוטע אַרבייטער צעהלט שוין אונזער יוניאָן אַ זעהר שעהנע צאָהל מעמבערס, עס גרייכט שוין אין די טויזענדע. אונזערע ביזנעס־מיטינגען זיינען יעדע וואָך געפּאַקט, דאָס מיר מוזען שוין יעצט די לאָקאַלס טשענזשען פאַר גרעסערע. מיר זיינען אויך אימשטאַנד יעצט אונזערע ביזנעס מיטינגען מאַנכעס מאָל אָבצוהאַלטען אין דעם גרויסען היסטאָרישען קופּער יוניאָן. די יוניאָן וואַקסט פון טאָג צו טאָג, אונזערע מעמבערס צאָהלען דיוס, און ווען מאַנכע פון די מעמבערס האָבען קיין צייט די מיטינגען צו בעזוכען, קומען זייערע פרויען אָדער קינדער און צאָהלען איין פאַר זיי די דיוס. דאָס איז ווירקליך אַ נייע ערשיינונג ביי די קלאָוקמאַכער. איך בין שוין אַ מעמבער זייט 1896, דאָס איז אַן ערך פון 14 יאָהר, איך האָב נאָך קיינמאָל ניט בייגעוואוינט אַזאַ ערנסטקייט פון מעמבערס ווי עס איז איצט. עס איז קיין צווייפעל, דאָס ביז קומענדען יולי וועט ניט זיין קיין איין אָפּערייטאָר אין ניו־יאָרק וואָס זאָל ניט בעלאַנגען צו דער יוניאָן, און העלפען אויפבויען אַ ריעזיגע שטאַרקע אַרמיי, מיט אַ שטאַרקע קאַסע פון שווערע טויזענדער דאָלאַרס, וואָס וועט מאַכען ציטערען אונזערע ברויטגעבער ווי די שעפּסען. און ווען איינער פון די חברה וועט זיך וואַגען מיט אונז אָנצופאַנגען, וועט ער פּאָזיטיוו זיין געצוואונגען צוריקצוגעהען צו דער מאַשינע, און עס וועט נאָך זיין אַ פראַגע אויב מיר וועלען איהם ערלויבען מיט אונז צוזאַמען אין די שעפּער צו אַרבייטען.

איך וויל אייך דאָ אויך געבען אַן איבערפלעכליכען רעפּאָרט פון דער פינאַנציעלער זייט פון אונזער יוניאָן. זייט לעצטען דעצעמבער איז די איינגאַהמע געוואַקסען ביז $7,500, העלפט פון די איניציאַישען פי, אויך 5 סענט פון אַ סטעמפּ איז אַוועק פיר אָרגאַנייזינג־עקספּענס. אַ שעהנע פּאָר דאָלאַר האָבען מיר אויסגעצאָהלט סטרייק־בענעפיט צו אונזערע מעמבערס, וואָס האָבען געסטרייקט ביי קאַשעוויטש און רודינסקי, און מאַנכע פון די געלדער האָבען מיר אונטערשטיצט אַנדערע סטרייקענדע אָרגאַניזאַציאָנען, אויך פיר די רוטינע ביזנעס פון דער יוניאָן, און טראָץ דעם גרויסען עקספּענס וואָס מיר האָבען געהאַט, האָבען מיר אַ פּאָר טויזענד דאָלאַר וועלכע זיינען דעפּאָזיטעד אין די וואַן־נאָרדען טראַסט קאָמפּאַני, אויך אין די פּאַבליק בײנק. נאָך מיין מיינונג איז די יוניאָן יעצט אין זעהר גוטען צושטאַנד. וואָס אונז פעהלט איז נור אַ ביסעל גוטע, ענערגישע אַרבייט, און אונזער ציעל וועט זיין ערגרייכט, און ביי די נעקסטע רעפּאָרטען וואָס מיר וועלען שרייבען פון אונזער יוניאָן, וועלען מיר מיט שטאָלץ קענען ערקלערען דאָס אונזער אָרגאַניזאַציאָן איז אַ ציערונג פאַר דער אַרבייטער־בעוועגונג.

ב. פרייעד, פין. סעק.

ביי די ניו יאָרקער סקוירט־מייקערס, לאָקאַל 23.

מיט איינינע מאָנאַט צוריק איז ערשיענען אַ קאָמיטע פון דעם אויבענדערמאָהנטען לאָקאַל צו דער דזשאָינט באָארד פון די קלאָוק און סקוירט מייקערס יוניאָנס, און האָבען ערקלערט, דאָס דער צושטאַנד פון לאָקאַל איז אַזעלכער, אַז זאָגאַר די איינינע אַלטע מעמבערס, וועלכע האָבען שוין דורכגעמאַכט פערשיעדענע צייטען, ווי געפּאַקטע מיטינג־רומס און לעערע טשערס, פיעלע געוואונענע און פערלאָרענע סטרייקס און לאָקאַוטס, אויך דיזע זיינען געוואָרען פּעסימיסטיש. אַלס אורזאַכע צו דיזען נסיה־צושטאַנד האָבען זיי אָנגעגעבען, דאָס די גאַנצע אַגיטאַציאָן ווערט אָנגעפיהרט בלויז פאַר דעם קלאָוק־טרייד. די אָבטהיילונג פון סקוירט טרייד האָט זיך אַזוי ענטוויקעלט, דאָס ווען מען רעדט און שרייבט צו קלאָוק־מייקערס אין אַלגעמיין פיהלען ניט די סקוירט מייקערס אַז מען מיינט אויך זיי. די איינינע מעמבערס וועלכע שליסען זיך אַמאָל אָן אָן דער יוניאָן זיינען אַזעלכע, וואָס אַרבייטען אין קלאָוק און סוט הייזער און וועלכע ווערען געצוואונגען זיך אָנצושליסען אָן דער יוניאָן דורך די קלאָוק־אָפּערייטאָרס. מיט אַזעלכע מעמבערס, וועלכע בעטראַכטען די יוניאָן פאַר אַ שטראָף, וואו מען צווינגט זיי צו צאָהלען קאָנטריבוציע, און וועלכע פערלאָזען די יוניאָן ביי דער ערשטער בעסטער געלעגענהייט, מיט דיזען עלעמענט קען מען קיין בעדייטענדע יוניאָן ניט אויפבויען, אַלזאָ פערלאַנגען זיי, דאָס די דזשאָינט באָארד זאָל בעווילינען די נעטהיגע עקספּענסעס אויף אָנצושטעלען אַ ספּעציעלען אָרגאַנייזער, וועלכער זאָל זיך אָבגעבען מיט דעם סקוירט טרייד הויפּטזעכליך מיט די סעפּעראַט סקוירט שעפּער. די דזשאָינט באָארד האָט דיזען פערלאַנג צוריקגעוויזען. די צוריקווייזונג פון דיזע גערעכטע פאָדערונג האָט זעהר ערביטערט די מעמבערס פון די סקוירט מייקערס יוניאָן, און זיי האָבען בעשלאָסען צו רעוואָלטירען געגען די דזשאָינט באָארד, און אָנגעשטעלט אַן אָרגאַנייזער אָהן זייער צושטימונג, ווען מען זאָל זיי זאָגאַר דאַפיר אין גאַנצען אויסשליסען. דיזע ערביטערונג און רעוואָלט האָט גראָדע אַריינגעבראַכט לעבען און טהעטיגקייט אויף צווי־

דער מאָדערנער לייבאָר לייסעאום

קלינטאָן האַלל

151 קלינטאָן סטריט

דער בעסטער פּלאַץ פיר לעקטשורס, בעלער, באַנקעטען, פּאַרטיס א. ז. וו.

פּראַכטפאַללע מיטינג רומס און אָפּפיסעס

גוטע בעדינגונגען

די פעראייניגטע אידישע געווערקשאַפטען, די לײדיס וויסט מייקערס און נאָך פיעלע גרויסע אָרגאַניזאַציאָנען האַלטען זייערע אָפּפיסעס און מיטינגס אין קלינטאָן האַלל.

וויכטיג פיר יוניאָנס, סאָסייעטיס, ארבייטער-
רינג ברענטשעס, דאס דיא מענעדזשמענט

פון

טעריים לייסיום

206 איסט בראָדוויי

האָט געמאַכט גוטע בעקוועמליכקייטען
אין זייערע מיטינג רומס

אלע וואס ווינשען צו רענטען מיין מיטינג לאָקאל פיר'ן נעקסטען יאהר
זאָלען זיך ווענדען צו

מר. וואסערמאַן אין הערבסט

'Phone 4513 Orchard

S. Ornstein L. Weiss A. Peretz

אסטאריא האלל

פיינע מיטינג־רומס צו פערדינגען. שאפ־מיטינגס פריי.
א גרויסער האָלל פיר בעלער חתונות און רעסעפשאָנס

62 East 4th Street New York

אין שיינבערג'ס לאָנטש רום

סוקסעסאָר פון ד ז ש א ז ע ף'ס 150 ספרינג סטריט.
טרעפען זיך אלע ווייסט־מייקער צו דינער, וואו זיי קריגען אלעס פריש,
ריין און ביליג.

TELEPHONE 2867 STUYVESANT

ווייס קאפע

8 איסט 17טע סטריט

ניו יארק סיטי

ווייסט מייקערס טרעפען זיך

אין לאנטש רום און רעסטאראנט בייא

מרס. לעוויטט

55 וועסט הויסטאן סט., ניו יארק

OUR FRIEND

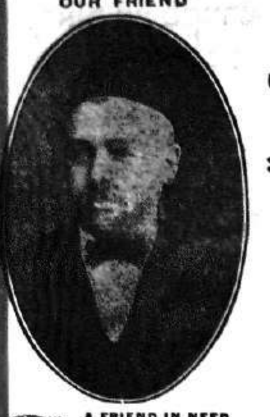

A FRIEND IN NEED
IS A FRIEND INDEED

דער
ארבייטער פריינד

אונד בייל ער פון דיא פאלגענדע סטרייקער:

בעקער יוניאָן לאקאל 100
נעק ווער יוניאָן
ריטייל דריי גודס קלוירקס
ליידיס שוירט ווייסט מייקערס
ליידיס טיילארס
בלעך ארבייטער יוניאָן

מאכט בעקאנט צו אלע ארבייטער און ארבייטער פריינדע
דאס ער האט דיזעס יאהר

א זעהר גרויסען פארראט

פון פערשיעדענע

רויטהע און ווייסע וויינען

אונד בעסטע מעהד של פסח

ביליגער וויא איבעראל

איבערהויפט מיינע פריינדע, דיא יוניאָנס, וועלכע איך האב געביילט, וויל
איך טרייען אם בעסטען צופריעדען צו שטעלען, וויא איין אכתער פריינד
אייער פריינד

K. Rosenbluth, 102 Attorney St.

איך דעליווער אלע ארדערס אין נויארק, ברוקלין אונד בראנקס פרייא
ביטע לייגט ניט אפּ אייערע ארדערס אויף דעם לעצטען טאג

עסט איהר יוניאָן
וואורשט?

פריינדע! איהר ווילט דאָך זיכער העלפען דיא וואורשט מאכער אין זייער סטרייק. איהר, וועלכע עסט דיא וואורשט, ווילט דאָס געוויס, אז די וואָס ארבייטען דערביי, זאָלען מאכען א לייכטערען לעבען. אלעס וואָס איהר דארפט וויסען איז וואו מען קריגט יוניאָן וואורשט. מיר בעטען אייך דארום, אז איהר זאָלט קויפען־וואורשט, קאָרנד ביעף, פאסטראָמא און צונג

אין יוניאָן דעליקאַטעסען סטאָרס

ספעציעל בעטען מיר אויך די ארבייטער, וועלכע קויפען וואורשט פון שאפ פעדלערס

אז איהר זאָלט קויפען נור פון אזעלכע פעדלערס, וועלכע האָבען

א יוניאָן קאַרד

מיט'ן זיעגעל פון יוניאָן. דיעזע יוניאָן־קאַרדס ווערען ארויסגעגעבען צו די פעדלער, וועלכע האָבען יוניאָן־וואורשט.

יעדען טאג מיט'ן דייט

פיר אלע אינפאָרמיישאָנס זיך צו ווענדען צו סאָל. מעטץ, 151 קלינטאָן סטריט
געדענקט. אז ביי ערשאָווסקי'ן איז דער סטרייק
פון די וואורשט־מאכער אין פולען גאנג.
מיט גרוס, די פעראייניגטע איד. געווערקשאַפטען און בושער יוניאָנס.

קלאוק און סקוירט מייקערס יוניאן נומ. 44

פון שיקאגא, די ניו יארק פון דער וועסט, בעגריסען מיר די קלאוקמייקערס, סקוירטסמייקערס, ליידיס טיילארס, וויסט־מייקערס, דרעסמייקערס, פרעסערס און אלע אנדערע ארבייטער פון דעם ליידיס גארמענט טרייד. אונזער גרוס צו אייך, ברידער און שוועסטער, קומט פון זעהר ווייט, אבער אונזערע געדאנקען, אונזערע הערצער און אונזער ברודערהאנד איז נאהענט צו יעדען פון אייך. צו יעדער צייט ווען מיר האבען געזעהען אז אונזער הילפע איז פאר אייך נויטיג, האבען מיר אייך הילפע געגעבען. צו אלע צייט ווען מיר וועלען מערקען אז ווער עס איז פון אייך נויטיגט זיך אין אונזער מאראלע אדער פינאנציעלע מיטהילפע, וועלען מיר צו אייך צוקומען. און ווען איהר ברידער און שוועסטער וועט דענקען אז אונזער הילפע צו אייך קומט ניט גיך גענוג, אדער פול גענוג, דאן רופט צו אונז, זאגט אונז, לאזט אונז הערען אייער שטימע, אייער ווארט, און אונזער הילפע וועט צו אייך גיכער געבראכט ווערען.

און דאס, פריינדע און ברידער, דאס מיר פיהלען צו טהון פאר אייך, דאס ערווארטען מיר זאלט איהר טהון פאר אונז, אין דעם טאג וואס מיר וועלען צו אייך רופען.

ליידיס גארמענט ווארקערס פון אמעריקא און קענעדע, מיר בעגריסען אייך און ווינשען אייך ערפאלג אין אייערע קעמפפע, פאר א גרינגער שטיקעל ברויט, מיר בעגריסען אייך אין אייערע קעמפפע פאר פרייהייט און פאר מענשליכקייט אין דער ארבייט.

פאר די לעצטע זעקס מאנאט האט די שיקאגא קלאוקמאכער יוניאן געמאכט בעדייטענדען פראגרעס, סיי אין איהר צאהל מעמבערס סיי אין איהר איינפלוס צווישען די ארבייטער פון שטאדט.

צוליעב אורזאכען, וועלכע זיינען יעצט ניט וויכטיג צו דערמאנען, איז די יוניאן מיט זעקס מאנאט צוריק געווען ווי צו־בראכען פיזיש און גייסטיג. מעמבערס זיינען געווען אויסגעמאטערט און ענט־טוישט פון אן אומזיסטען קאמפף — טהיילוויז א ברודער־קאמפף! פיעלע מעמבערס זיינען אוועק פון דער יוניאן — מאנכע זיינען אוועק און זיינען נאך ניט צוריקגעקומען, די מערסטע פון די אוועק־געגאנגענע אבער זיינען יא צוריקגעקומען, און צוריק אנגעפאנגען טהון זייער פליכט.

אין אלעם האט דא געזיעגט דער בעסערער און דער פראגרעסיווער עלעמענט!

אונזער יוניאן האט נאך ניט די צאהל מעמבערס, וועלכע זי האט נויטיג, אום צו קאנטראלירען די טרייד. אבער אונזער צאהל וואקסט, און זאגאר די ארבייטער, וועלכע זיינען נאך היינט ניט אין יוניאן, בעטראכטען די יוניאן מיט רעספעקט, און וועלען לאנג ניט בלייבען אויסען.

מיר קאנטראלירען מאנכע פון די וויכטיגסטע שעפער אין שטאדט. אונזערע האספפס־מעטשארען זיינען ניט קיין אוי־סערגעוועהנליכע, ניט קיין פאטענטירטע. מיר זוכען נור צו טהון יעדער זאך מיט אויסרעכענונג, און מיר מיידען אויס צו געהן פון איין עקסטרים צו א צווייטען.

עס זיינען געווען פיעלע פעלע, וואו מיר האבען געהאט די מאכט צו מאכען מאנכע שעפער פאלקאם, פון א יוניאן־שטאנדפונקט, אבער מיר האבען דאס ניט געטהאן, ווייל מיר ווייסען אז דיזע פאל־קאמענהייט וואלט ניט לאנג קענען אויס־האלטען אין א שטאדט, וואו די מעהרסטע ארבייטער אין דער טרייד זיינען נאך אוי־סער דער יוניאן.

איידער אלזא אנצונעהמען א פאר באַ־סעס און זיי צו מאכען פאר „מארעל עמפלאיערס", זוכען מיר בעסער צו ער־הויבען די לאגע פון אונזערע מעמבערס, לויט די פערגלייכבארע לאגע פון די ניט־יוניאן ארבייטער. מיר זוכען אונ־זער איינפלוס און אונזער טהעטיגקייט בעסער אויסצובדייטען אויף א גרעסערע שטרעקע, איידער אנצונעהמען א פאר שעפער און דארטען איינפיהרען יערען פינטעלע פון דער טרייד יוניאן תורה, איבערלאזענדיג אנדערע שעפער צו זינקען אין דעם תהום פון סוועטעריי.

מיר האבען אוועקגעווארפען דעם כלל פון קריגען „גאר אדער גארניט". און אוועקווארפענדיג דיזען כלל, פיהלען מיר זיך גרינגער און זיינען ערפאלגרייכער אין אונזער ארבייט. אלע אונזערע סטרייקס דעם סיזאן זיינען געוואונען געווארען!

אין אונזערע פערהאנדלונגען מיט מא־נופעקטשורערס אדער קאנטראקטארס, זוכען מיר ניט בלויז אויסצואיבען אונזער מאכט, נור מיר זוכען אויך צו זיין גע־רעכט אין אונזערע פארדערונגען, מיר מיידען אויס קעמפפע פאר בלויזען „סאַ־טיספעקשאן". מיר שטעלען קאנקרעטע פארדערונגען, פארדערונגען, וועלכע ווען מיר פיהרען זיי אויס, זאלען זיי קענען זיין דויערהאפט, און פון נוצען, ניט בלויז פאר די ארבייטער, וועלכע נעהמען אנטהייל אין קאמפף, נור אויך פאר די ארבייטער, וואס וועלען אין דעם שאפ ארבייטען שפעטער.

מיר זיינען איבערציינגט, אז ווען רעכט און מאכט געהט צוזאמען, דאן זיינען די ערפאלגען פון קאמפף מעהר דויערהאפט, ווי ווען מאכט אליין, אדער רעכט אליין ווערט אנגעווענדעט אום צו קריגען פון געגנער וואס מען וויל, אדער וואס מען ווינשט.

די שיקאגא קלאוקמייקערס יוניאן איז איצט א מוטער פון פיער סוב־לאקאלס.

לויט עלטער, קומט דער פרעסערס לאָ־קאל צוערשט. די פאך ארבייטער זיינען פריהער געווען מעמבערס אין דער קלאוק־מייקערס יוניאן. ווען זייער צאהל איז געווארען בעדייטענד, און די ספעציעלע ביזנעס וועגען פרעסער־פאך האט זיך פער־מעהרט, האבען זיי זיך אבגעטהיילט אלס א סוב־לאקאל, און יעצט האבען זיי שוין א גאנץ היבשע ארגאניזאציאן. א העלפט פון זייערע דיוס געהט צו דער קלאוק־מייקערס יוניאן און פאר דער סומע צאהלט די קלאוקמייקערס יוניאן די פער־קאפיטא טעקס צו דער אינטערנעישאנאל, זי גיט די פרעסערס דעם נוצען פון א שעהנע העד־קוואדערס, און דאס רעכט אנטהייל צו נעהמען און שטימען ביי די עקזעקוטיווו מיטינגען. דער ביזנעס־אײדזשענט פון דער קלאוקמייקערס יוניאן איז אויך דער פערטרעטער פון דעם פרעסערס לאקאל.

נעקסט אין ארדער קומט א סוב־לאקאל פון פוילישע און ליטווישע ארבייטער, זיי זיינען ארגאניזירט און פיהרען זייערע ביזנעס אויף דעם זעלבען אופן ווי די פרעסערס.

מיר האבען אויך א סוב־לאקאל פון סקוירטסמייקערס. א לאקאל פון יונגווארג מיט א סך ענטהוזיאזמוס. די מעהרסטע מעמבערס פון דעם לאקאל — ווי עס איז געווען דער פאל מיט די מעהרסטע מעמ־בערס פון די פריהערדערמאנטע לאקאלס — זיינען פריהער געווען מעמבערס אין דער קלאוקמייקערס יוניאן. ווען די צאהל ארבייטער פון דעם פאך האט זיך אין דער יוניאן פערגרעסערט, האבען זיי גענומען פאדערען דאס רעכט צו פערוואלטען זייערע אייגענע ביזנעס. און דאס רעכט איז זיי געווארען צוגעגעבען. און זיי הא־בען יעצט א לאקאל, וועלכער וואקסט פון וואך צו וואך, צום פאלל סיזאן וועט דער לאקאל לאזען הערען פון זיך גאר גוטע נייעס. די מאראלע און פינאנציעלע פארמע פון ארגאניזאציאן ביי די סקוירט־מייקערס, איז די זעלבע ווי ביי די פרע־סערס און ביים פוילישען לאקאל.

אונזער נייעסטע אבטהיילונג זיינען די פינישערס. ווי עס איז בעוואוסט צו יעדען קלאוקמייקער, סקוירטמייקער און פרעסער, זיינען די פינישערס ביז היינט געווען ווייט פון ארגאניזאציאן. טהייל־וייז איז דאס געווען פערארזאכט דורך דעם גייסטיגען צושטאנד פון די פינישערס אליין, און טהיילווייז האבען די פינישערס ניט געהאט קיין ארגאניזאציאן, צוליעם דעם קאלטען, אפט שפאטישען בליק אויף די פינישערס, וועלכע די מענער־ארביי־טער האבען אויף דעם פאך געווארפען.

א גוטע ענדערונג איז לעצטענס פאר־געקומען.

דורך די פינישערס אליין, און מיט די ברידערליכע מיטהילפע און אויפמונטע־רונג פון די מענער־ארבייטער, האבען די ארעמע מיידלעך וואס ארבייטען ביים פי־נישען קלאוקס, גענומען קומען אין יוניאן, און יעצט האבען מיר שוין א סוב־לאקאל פון פינישערס.

די פארמע פון דעם סוב־לאקאל איז עטוואס אנדערש ווי פון די פריהער־דער־מאנטע לאקאלס.

די פינישערס צאהלען זייערע דיוס די־רעקט צו דער קלאוקמייקערס יוניאן. דיוס פון פינישערס איז בלויז 25 סענט א מא־נאט. פאר דער סומע האבען די פינישערס אלע רעכטע אין יוניאן פונקט אזוי גוט ווי יעדער קלאוקמייקער. איין מאל אין מא־נאט ווערט געהאלטען א ספעציעלער מי־טינג פון די פינישער זעלבסט, וואו פרא־גען, וועלכע זיינען ענג פערבונדען מיט זייער פאך ווערען דיסקוטירט. עס איז בעצוועקט אז דיזע מאנאטליכע מיטינגען זאלען טראגען א כאראקטער פון אויס־בילדונג און אויפמונטערונג.

פיעלע פון די, וועלכע לעזען דיזען נערוס, וועלען יעצט געוויס בעטראכטען די שיקאגא קלאוקמייקערס יוניאן מיט איהרע סוב־לאקאלס אלס א גאנץ „מאדערנע" ארגאניזאציאן. וועל, פריינדע, מיר זיינען ניט א העלפט אזוי „מאדערנע" ווי איהר דענקט. אלע די סוב־לאקאלס פון די פרעסערס, סקוירטמייקערס און פינישערס וועלען גאר אין גיכען ווערען זעלבסט־שטענדיגע לאקאלס פון דער „אינטערנעי־שאנאל ליידיס גארמענט ווארקערס יו־ניאן". די לאקאלס האבען דאך אבער גע־מוזט געבוירען ווערען, און עטוואס אויפ־וואקסען, אום שפעטער צו קענען שטעהען אליין. און אזוי ווי דא איז בעשריבען, אזוי האט דאס פאסירט! אלע דערמאנטע סוב־לאקאלס זיינען ארויסגעקומען פון דער קלאוקמייקערס יוניאן, און זיי זיינען נאך יעצט מיט דער קלאוקמייקערס יוניאן, מא־ראליש פערבונדען — מאראליש און טייל־ווייז פינאנציעל — אבער צו יעדער צייט, ווען א לאקאל פיהלט אז ער קען פון אונז אוועקגעהען אין גאנצען, דאן מעג ער אוועקגעהן, און מיר וועלען איהם ווינשען א הערצליכען ווי געוונד.

אט אזוי, פריינדע, לעבען מיר.

מיר האפען אז אונזער מאנאטליכער זשורנאל וועט לעבען א.ן גרויס ווערען, און וועט ערשיינען ניט בלויז אלע מאנאט נור אלע וואך. און דורך די פיידזשעס פון אונזער זשורנאל, וועלען מיר אויך קענען פון צייט צו צייט איבערגעבען ווי עס לע־בען און קעמפפען די ליידיס גארמענטס ווארקערס פון דער וועסט, און ספעציעל אין שיקאגא.

מיט ברידערליכע גוטע ווינשע אייער

שאול עלשטיין,
ביזנעס אײדזשענט שיקאגא
קלאוקמייקערס יוניאן.

ס. שרייבער

דער

יוניאן פרינטער

פערשידענע ארבייט ווערט געמאכט גוט, שנעל און צו מעסיגע פרייזען.

163-161 ברום סטריט

ניער קלינטאן סטריט. ניו יארק.

טעלעפאן: 2069 ארטשארד.

און ער וועט דאן וויסען וויפיעל א גארמענט דארף קאסטען מלאכה געלד.

* * *

„אידישע שניידער, קלאוק מאכער, סקוירט מאכער, וועלען אייך ארבייטען אכט שטונדען א טאג? זיי וועלען זיך קענען איינהאלטען און ארבייטען בלויז אכט שטונדען? אונמעגליך!" — דאס האבען מיר געהערט ניט נור פון פראסטע חיי וקים'ס, נור זאגאר פון פארטגעשריטענע רעוואלוציאנערען, וועלכע גלויבען אין דער מעגליכקייט פון א דריי אדער פיער שטונדען ארבייטס־טאג.

„ניעט שטא ניעט" — זאגט דער רוס, עס איז ניטא קיין אונמעגליכעס. אויב עס איז געווען מעגליך דורכצופיהרען אן אכט שטונדען ארבייטס־טאג ביי די ווייכקויהלען ארבייטער, וועלכע בעשטעהען מייסטענס פון די נידריגסטע, אונוויסענדסטע שיכטען פון פערשיעדענע אייראפעאישע בעפעלקערונגען, איז עס אויך דורכפיהרבאר ביי אונז.

עס איז וואהר אז מען האט אונזערע אידישע ארבייטער אימער געלערענט דאס זיי זאלען קעמפפען ניט פיר עטוואס בעשטימטעס, נאר געגען זייערע באסעס. קעמפפען אן און פיר זיך. א קאמפף פאר דהי סייק אף א קאמפף, איז אייגענטליך אן אונזין. עס איז אבער ניט צו שפעט. די צייט איז געקומען ווען מיר זאלען אנפאנגען אן אגיטאציאן און אויפצוקלעהרען די ארבייטער, אז זייער איינציגע הילפע בעשטעהט אין א בעשטימטען, נארמאלען אכט־שטונדען ארבייטס־טאג. מיר זיגנען זיכער אז עס וועט ניט נעהמען לאנג און דיזעס וועט אריין אין די מוחות און אין די הערצער פון אונזערע ארבייטער מאסען. דען אין דער ווירקליכקייט, צווישען אונז גערעדט, איז ניטא קיין אנדער וועג, ניטא קיין אנדער מיטעל ווי צו פערבעסערען דעם ארבייטער'ס לאגע. מיר זיינען איבערצייגט, ווען מיר וועלען פארלייגען די מאסען אן איינפאכע וואהרהייט, עטוואס וואס יעדער קען פערשטעהן און בעגרייפען, און וועלכעס טראגט מיט זיך די חתימה פון וואהרהייט, וועלען מיר קריגען זייער צוטרוי און זייער לאיאליטעט. קיינע פרעטענזיעס, קיין שיטען זאמד אין די אויגען! די מאסען מוזען פערשטעהן, אז זא לאנג זייערע ארבייטס־שטונדען וועלען בלייבען אונבעגרענעצט וועלען זייערע פערדיענסטען זיין דאס זעלבע: עס וועט זיין לאנגע שטונדען, קורצע ווידזשעס, און קורצע סיזאנס.

די ערפאהרונג האט געצייגט דאס אין יעדע בעוועגונג, ווען די אישו איז געווען אן איינפאכע, בעגרייפליכע, פאר דער מאסע, אהנע דריידלעך, אהנע האנטעפלוסקעס, דאן איז עס געווען ערפאלגרייך.

מיר הערען גאנץ אפט, אז ביי שטיקארבייט איז אונמעגליך צו האבען א נארמאלען ארבייטס־טאג. אונזין! די שטארקסטע יוניאנס ארבייטען פון שטיק. די באטעל־בלויערס זיינען שטיק־ארבייטער און ארבייטען זעקס שטונדען א טאג, די סיגאר־מאכער ארבייטען שוין פאר די לעצטע 30 יאהר אכט שטונדען און ארבייטען פון שטיק. קויהלען־מיינערס ארבייטען 8 שטונדען און פון שטיק, און דער פרייז פון מיינען א טאן קוילען איז פערשיעדען אין יעדער מגנע. די העט־מאכער ארבייטען פון שטיק. לויט די אונטערזוכונג פון סידניי וועב ציינט זיך ארויס, דאס די מאיאריטעט פון די ענגלישע יוניאנס ארבייטען פון שטיק.

דיעזע פאדערונג פון אן אכט שטונדען ארבייטס־טאג איז ביי אונז א נייע, א ראדיקאלע, א רעוואלוציאנערע, אבער זי איז אויך פראקטיש, און ווען דאס נייע, רעוואלוציאנערע איז אויך פראקטיש, דאן מוז עס זיין ערפאלגרייך.

לאז דער אכט־שטונדען ארבייטס־טאג זיין אונזער לאזונג, אונזער וואטשווארד, אונזער שמע ישראל, אונזער פאמערנאסטער. דאס וועט בעגייסטערען די מאסען, זיי וועלען עס פאדערען און געווינגען. קיין אנדער אישו האבען מיר ניט, די אלטע פאדערונגען זאלען פערגעסען ווערען.

די קאטערס, וועלכע האבען זיך יעצט אנגעשלאסען אין אונזער פערבאנד, זיינען אויך פערטיג צו שטעלען דיעזע פאדערונג. זיי קאנטראלירען דריי פערטעל פון קלאוק טרייד. צוזאמען מיט זיי קענען מיר עס לייכט אויספיהרען. אלזא, עס לעבע דער אכט־שטונדען ארבייטס־טאג!

י. א. ד.

אונזערע לאקאלס אין דער וועסט

ענדע פעברואר האט מיך די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד אינסטרואירט צו בעזוכען אונזערע לאקאלס אין די וועסט, און אויך צו ארגאניזירען, אויב מעגליך, די ליידיס גארמענט ווארקערס אין די שטעדט, וואו עס איז נאך קיין יוניאנס ניטא פון אונזער פערבאנד. און דער רעזולטאט פון, מיין רייזע וועט זיין ווי פאלגט:

אנקומענדיג נאך קליוולאנד האב איך געטראפען די קלאוק־מייקערס יוניאן לאקאל 26, וועלכע איז ארגאניזירט געווארען לעצטען דזשון, אין א גלענצענדען צושטאנד. דער לאקאל צעהלט א מעמבערשיפ העכער זיעבען הונדערט. און ווען ניט דער סטרייק וואס זיי פיהרען אן פאר די לעצטע 16 וואכען געגען דער פירמא פרינץ בידערמאן און קא., וואלט יעצט דיעזע יוניאן געקענט שטאלצירען מיט איהר פארטשריט.

ריידענדיג וועגען דעם סטרייק איז אויך נייטיג צו בעמערקען, אז ביז יעצט איז נאך קיינער פון די סטרייקערס ניט נעגאנגען סקעבען, וועלכעס איז א זעלטענהייט ביי אידישע ארבייטער. זיי זיינען אויך ענטשלאסען דעם סטרייק צו געווינען, ווען די אנדערע לאקאלס וועלען זיי פינאנציעל אונטערשטיצען. די לעצטע צייט איז א מאס־מיטינג אבגעהאלטען געווארען פון אלע לאקאלס אין קליוולאנד, וואו עס איז בעשלאסען געווארען ארויסצורופען א דזשענעראל־סטרייק, ווען נויטהיג, צו צווינגען די מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן אנצוערקענען די יוניאנס אין קליוולאנד.

פארלויפיג ווערען געמאכט אלע נויטיגע אריינדזשמענטס צו דעם קומענדען סטרייק.

די סקוירט־מאכערס יוניאן לאקאל 27 איז אויך ארגאניזירט געווארען אין דער זעלבער צייט ווי די קלאוק־מאכערס. נאר זייער פארטשריט איז ניט אזוי גרויס, ווייל אין טרייד ארבייטען א סך מיידלעך פון פערשיעדענע נאציאנאליטעטען און דיעזע איז פיעל שווערער צו ארגאניזירען ווי אידישע ארבייטער. יעדענפאלס מאכען זיי פארטשריט אין דיעזער בעציהונג אויך!

דורך דער לעצטער צייט זיינען אויך ארגאניזירט געווארען די פרעסערס, וועלכע האבען בענאהע צוויי הונדערט מעמבערס. און אזוי שנעל ווי דיעזע יוניאן וועט זיך צוגעוואהנען צו האבען א ביסעל מעהר ארדנונג ביי איהרע מיטינגען, וועט דאס זיין א גאנץ גוטע יוניאן. לעצטענס האבען זיי אויך בעשלאסען צו מיטהען צוויי מאל מאנאטליך אין אידיש און צוויי מאל מאנאטליך אין ענגליש. אין דיעזען טרייד זיינען אויך דא א געוויסע צאהל ענגליש שפרעכענדע.

דאן קומען די קאטערס, וועלכע זיינען לאקאל 42.. די יוניאן איז נאך פארלויפיג זעהר קליין. עס ווערט אבער יעצט זעהער שטארק געארבייט דיעזע יוניאן צו ארגאניזירען.

דיעזע פיער יוניאנס האבען צוזאמען א דזשאינט באארד און צוזאמען האבען זיי איין ענגלישען ארגאנייזער. די קלאוק־מאכערס האלטען אליין אן א אידישען ארגאנייזער.

די לעצטע צייט האבען זיך אנגעפאנגען צו ארגאניזירען די פינישערס, און זיי וועלען וואהרשיינליך פערלאנגען א טשארטער פון אונזער אינטערנעשאנאל.

עס איז אויך געמאכט געווארען א פערזוך צו ארגאניזירען א יוניאן פון ליידיעס־ וויסט־ מאכערס, נאר לײדער אהן ערפאלג.

דורך די לעצטע צייט האב איך בעזוכט טאלידא. דארט איז נאך א לאנגע און לעבערליכע ארומרייסעניש צווישען זיך, ארגאניזירט געווארען א יוניאן פון קלאוקמאכערס. זיי ציינען זיך ארויס צו זיין גאנץ ענערגיש און ווי עס שיינט וועלען זיי זייער יוניאן שטארק מאכען. זיי האבען אויך גלייך געזאמעלט 150 דאלאר פאר די קליוולענדער סטרייקערס ביי פרינץ בידערמאן.

אין סינסינאטי עקזיסטירט אויך אונזערער א לאקאל, וועלכער האט כמעט אלעמען פון די אפערייטארס ארגאניזירט. נאר דער לאקאל איז ביז יעצט געשלאפען. פאר די לעצטע פאאר וואכען איז אבער שריטע גענומען געווארען צו ארגאניזירען די פרעסערס, וועלכעס וועט זיי וואהרשיינליך געלינגען. עס וואלט אויך ניט געשאדט, זיי זאלען טראכטען וועגען ארגאניזירען די ענגלישע מיידלעך, וועלכעס איז זעהר לייכט צו טהאן. זיי האבען די לעצטע צייט געהאט א סטרייק ביי דער פירמא „פאביאן און קא." און דער סטרייק איז געוואונען געווארען.

איך האב אויך בעזוכט סט. לואיס, וואו אויסער א פאאר קאטערס האבען מיר קיינעם ניט ארגאניזירט און די אורזאכע איז ווי פאלגט:

איך האב דארטען געפונען א יוניאן פון פרעסערס, וועלכע צעהלט הונדערט און זעכציג מעמבערס, וואו אין גאנצען טרייד זיינען דא 200. דיעזע יוניאן האט א טשארטער פון טרויטמאנ'ס אינדאסטריאל וואנדערס.

נאטירליך, דיום צאהלען זיי זעהר וועניג — אזוי ווי זיי האבען מיר אליין געזאגט — און ווען איך האב זיי אנגעפאנגען פרעגען, אויב זיי וויסען ווארום זיי בעלאנגען צו דער אינדאסטריעל און ניט צו אונזער פערבאנד, וואו זייער ריכטיגער פלאץ איז, האבען זיי אליין ניט געוואוסט פאר וואס.

— מיר בעלאנגען דארט, ווייל מיר בעלאנגען, — דאס איז געווען זייער ענטפער. פיליייכט זיינען דא אייניגע וואס וויסען יא ווארום, אבער איך צווייפעל זעהר. איך האב בעזוכט צוויי פון זייערע מיטינגען, און עס שיינט מיר אז עס וועט ניט לאנג נעהמען און זיי וועלען זיין מיט אונז.

דאן איז דארטען .יא א יוניאן פון אומגעפעהר 40 סקוירט מאכערס, וועלכע בעלאנגען אויך צו דער אינדאסטריאל. אין טרייד זיינען דא מענער און פרויען אומגעפעהר 15 הונדערט. און ווען איך האב אנגעפאנגען מיט זיי צו ריידען, האבען זיי מיר ערקלעהרט, אז די „אמעריקאן פעדערייישאן אוו לייבאר" איז פאר זיי צו קאנסערוואטיוו און זיי קענען בעלאנגען נאר צו אינדאסטריאל, וועלכע איז ניט אזוי ענג־הערציג ווי די פעדערייישאן און האט ווייטע פלענער פאר דער צוקונפט. איך האב באלד פערשטאנען אז מיט דיעזע „רעוואלוציאנערען" איז שוין נאר ניטא וואס צו מאכען.

וועגען די קלאוק־מאכערס אין סט. לואיס איז דא זעהר וועניג צו זאגען. יעדער שטרעבט צו זיין א לענדלארד, און דערביי טרייעט מען צו ארבייטען 7 טעג א וואך, אום מען זאל קענען צאהלען פאר דער הייזקע. און אזוי האלטען זיי אין איין צאהלען ביז זיי קריגען קאנסאמפשאן. די פערדיענסטען אין סט. לואיס זיינען זעהר טרויעריג. נאר ווער קעהרט דאס פאר געלד. די וואס זיינען ניט פערטהאן מיט צאהלען פאר הייזער, זוכען צו נעהרען זייער גייסט מיט וויסענשאפט איבער אסטראנאמיע אדער טהעאלאגיע.

צו טרייד־יוניאן וויסענשאפט זיינען זיי, נאך מיינער מיינונג, דערווייל נאך ניט רייף. און אפשר מאך איך א מיסטייק! די צייט וועט דאס ציינען.

ב. ראזענבערג.

סט. לואיס, מערץ 18טען, 1910.

Telephone Orchard 5276

דער לאיער פון די וויסט־מייקערס פערדיענט אז יוניאנס זאלען איהם פאטראנייזירען.

סיימאן אלפערן
אטארני
און קאנסעללאר אוו לאו
239 BROOME ST.
NEW YORK

נאניזאציאן אויף א זיכערע, פעסטען באדען, צו בעשאפען פון די טויזענדע סטרייקער א סאלידע קערפערשאפט, האט זיך ביי איינינע פון דיזע ראדיקאלע ליידים אין דזשענטלמען ערוועקט דער אלטער יוניאן־פיינדליכער גייסט, דער אלטער פערביטערטער אינסטינקטיווער האס צום יוניאניזמוס, און זיי האבען זיך גענומען צו זייער אלטע פראפעסיאן — צו פערשפרייטען מיסטרויי און דעמאראליזאציאן צווישען די מאסען נייע אונערפאהרענע רעקרוטען פון לאקאל 25. פריהער האבען זיי געארבייט פון אויסענווייניג, יעצט האלטען זיי אין איין „בוירען פון אינעווייניג".

עס איז די פליכט פון יעדען עהרליכען, טרייען מעמבער צו וואטשען די בעאמטע און אכטונג צו געבען אז אלעס זאל געטאן ווערען עהרליך און ריכטיג, אויסצוראטען אירגענד וועלכע קארופציאן און אונעהרליכקייט, וועלכע קומען פאר אין דער ארגאניזאציאן, — אבער דיזעס קען קיינמאל ניט ערדייכט ווערען דורך ארומגעהן איבער די גאסען, אויף די סטריט קארנערס, ביי די שעפער דינער־טאים און שמוצען רעכטס און לינקס, פערדאמען די בעאמטע אידער מען האט געבראכט פארמעלע טשארדזשעס אין דער ארגאניזאציאן און געבראכט עווידענס און געגעבען זיי א טשאנס זיך צו פערטהיידיגען.

אויב איהר האט דאס אלעס געטהאן און איהר זייט אונצופריעדען מיט דער ענטשיידונג פון אייער לאקאל, פון אייער עקזעקוטיווע, קענט איהר ברענגען אייערע טשארדזשעס צום דיסטריקט קאונסיל פון דער אינטערנעישאנאל, וועלכע בעשטעהט פון ארבייטער וועלכע זיינען אזוי עהרליך ווי איהר, אדער צום דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד.

מיינט ניט אז איהר אליין האט א פאטענט, א מאנאפאל אויף עהרליכקייט, ערנסטקייט און ווארהייט און אלעס, אויסער אייך, איז קאררופט פון טאפ טו באטאם. דיזער ארומגעהען אין די גאסען און אין די שעפער און שימפפען אויף דער יוניאן איז־דער גרעסטער פערברעכען וואס איהר קענט בעגעהן געגען אייער ארגאניזאציאן און געגען יוניאניזמוס.

די באסעס אייערע שארפען די ציינער אויף אייער יוניאן און וואטשען די ערסטע געלעגענהייט זי צו צוברעכען, און אויב עס וועט זיי ווען־עס־איז געלינגען, וועט עס זיין א דאנק אייער דעמאראליזירענדע ארבייט. נעהמט זיך אין אכט וואס איהר טהוט. איהר גראבט אונטער דעם פונדאמענט אויף וועלכען א יוניאן קען עקזיסטירען, נעמליך: דעם געפיהל פון סאלידאריטעט, פון צוטרוי איינער צום צווייטען.

מיר געפינען פאר נויטיג צו מאכען אייפמערקזאם די מעמבערס פון לאקאל 25 אויף דיזען זארט טהעטיגקייט ניט ווייל די צאהל פון דיזע קיקערס איז ווירקליך אזוי גרויס אדער זייער איינפלוס איז געפעהרליך. פארלויפיג זיינען זיי נאך א „נעגלידזשיבל קוואנטיטי", אבער מיר זיינען גוט בעקאנט מיט דעם כאראקטער פון אידישען ארבייטער און זיין נאטירליכען מיסטרוי און פערדאכט צו יעדען אקטיווען מעמבער פון אן ארגאניזאציאן און זיין גערן גלויבען אין אלעס וואס ער הערט שלעכטס אויף'ן 2טען, און דער רעוואלוציאנערער עלעמענט, וועמעס אידעאל איז — א געזעלשאפט געגרינדעט אויף דעם פרינציפ פון סאלידאריטעט און ברידערליכקייט, איז אין דיזער בעציהונג פיליייכט ערגער ווי דער פראסטער חי וקים און דערפאר איז גאנץ מעגליך דאס אין לאקאל 25 זאל דיזע זארט אגיטאציאן ווערען מיט דער צייט א ווירקליכע געפאהר פאר דער יוניאן.

צום אבשיער ווינשען מיר אייך אלעמען א פרעהליכען כשר'ן פסח. מיר מיינען ניט קיין רעליגיעזע כשרות, — וועגען דעם זאלען זיך די רבנים און שמתים קימערן — זאל די וואארע, וואס איהר וועט קויפען אויף יום טוב זיין טרייד־יוניאניסטיש כשר. קויפט ניט קיין טריפה סקעב־וואארע, נור כשר'ע יוניאן־לייבעל פראדוקטען און בעזארגט, אז די ארבייטער זאלען עס האבען געשאפען אונטער מענשליכע ארבייטס־בעדינגונגען, אזעלכע וועלכע איהר אליין ערווארטעט און פערלאנגט פון אייערע באסעס.

אונזער נעכסטע אויפגאבע אין דער נויארקער סקירט און קלאוק טרייד

אין קיין טרייד אין דער וועלט, זא ווייט ווי אונז איז בעקאנט, איז דער ארבייטער ניט געצוואונגען צו קעמפפען אזוי ביטער, אזוי אונערמידליך ווי אין קלאוק און סקוירט טרייד.

אין אלע טריידס, זיי עס וואך אדער שטיק־ארבייט, ווייס דער ארבייטער לכל הפחות וואס איהם קומט, וואס ער האט צו ערווארטען פון זיין פראצע. ניט אזוי איז עס ביי אונז. דא מוז מען קעמפפען יעדען טאג, יעדע מינוט מיט'ן פארמאן, מיט'ן דעזיינער, מיט'ן באס. אויסער ליעגען איינגעלעגט און ארבייטען מיט'ן גאל מוז דער קלאוק אדער סקוירט מייקער זיך שטענדיג ארומרייסען מיט'ן דעזיינער אדער באס פאר דעם פרייז און מיט'ן פארמאן פאר די קלאס ארבייט וואס ער קריעגט, און אויסער די שווערע ארבייט, ווערט דער לעבען אויך פערביטערט אט איבער דיזען שטענדיגען קאמפף. הערט ער אויף צו קעמפפען, דאן ווערט זיין לאגע נאך שלימער.

מיט'ן אריינטרעטען אין דער יוניאן, דערמיט וואס ער ארגאניזירט זיך, ווערט דער איינצעלנער ארבייטער שטארקער, דער קאמפף ווערט אבער דערמיט ניט אבגעשאפט, ער ווערט נאך שארפער ווי פריהער.

אבער צי איינער אליין, צי מיט דער הילפע פון דער יוניאן, ער מוז דאך פריהער אדער שפעטער ווערען מיעד פון דיזען שטענדיגען זיך ארומרייסען מיט דער פירמע.

אט דערמיט ערקלערט זיך, וואָרום אין אזא טרייד ווי אונזערער, וואו דער ארבייטער מיט דער הילפע פון דער ארגאניזאציאן קען גיכער ארויסרייסען א פאר דאלאר פון באס ווי אין אירגענד וועלכען אנדערען טרייד, איז ער שלעכט ארגאניזירט און די יוניאן איז ניט אזא פארט ווי מען דארף ערווארטען, ווי די אומשטענדען פון טרייד פאָרדערען.

קוקט זיך צו אביסעל נעהנטער צו דער געשיכטע פון דער קלאוקמאכער יוניאן פאר די לעצטע עטליכע און צוואנציג יאהר זינט זי האט זיך געגרינדעט. בעטראכט יעדען סטרייק בעזונדער און איהר וועט אויסגעפינען, אז די אורזאכע וואָרום מיר מוזען אימער אנפאנגען פון דאס ניי איז, ווייל קיינמאל האט מען ניט אנגעפיהרט א קאמפף פאר עטוואס בעשטימטעס, ניצליכעס, עטוואס וואס זאל געבען דעם ארבייטער א סאלידען, שטענדיגען בענעפיט.

דא האט מען אנגעפיהרט א סטרייק ארויסצוווארפען אן עקזאמינער אדער א פארמאן, ווי דער פאל איז געווען ביי אינדיק און בוירק, דורך וואס די יוניאן איז צו גרונד געגאנגען; דא האט מען געהאט א זעכצעהן וואכעדיגען לאקאוט, וועלכער איז ארויסגעקומען דערפון, „ווייל א באס טאר קיין מאל ניט סעקען אן ארבייטער", עטוואס פון וועלכע די שטארקסטע, גרעסטע אמעריקאנער אדער ענגלישע יוניאנס ווייסען ניט און פאדערען גיט זאגאר אין לייבעל־שעפער.

ווי פיעל בלוט איז פערגאסען געווארען, ווי פיעל יאהרען האט מען געשמאכטעט אין פריזאן פאר אגרימענטס, וועלכע די באסעס צוברעכען ביי דער ערסטער געלעגענהייט; אגרימענטס, וועלכע וואס שטארקער זיי זיינען, דעסטא גיכער ווערען זיי געבראכען. וויפיעל געלד און ענערגיע איז פערוועגדעט געווארען צו קריגען סעקיוריטי נאוטס פון די באסעס, און וואס האט זיך אויסגעלאזט נאכדעם ווי מיר האבען שוין געזיעגט און געקריגען די ערווארטעטע נאוטס? וואס פאר א ווערדע האבען זיי געהאט? ווי פיעל געלד האבען מיר איינגעמאהנט מיט די נאוטס? מיר האבען געקעמפפט, דאס דער באס זאל אנערקענען די יוניאן, ניט פערשטעהענדיג אז דארט וואו די ארבייטען אנערקענען די יוניאן און זיינען לאיאל דער ארגאניזאציאן, דארט אנערקענט שוין ממילא דער באס די יוניאן, און דארט וואו די ארבייטער ווילען האבען א קלאוזד שאפ און ענטזאגען זיך צו ארבייטען מיט נאן־יוניאן לייט ברויך מען ניט פאדערען פון באס אז ער זאל זיין דער ארגאנייזער פון דער יוניאן?

אין בעסטען פאל האט מען געקעמפפט צו צווינגען דעם באס אז פאר א געוויסען גארמענט, פאר וועלכען, לאמיר זאגען, דער באס אפערט 75 סענט, ער זאל צאהלען 90 סענט אדער א דאלאר, און נאכדעם ווי מען האט שוין נאך געוואלדיגע אנשטרענגונגען אויסגעפיהרט און זוכה געווען אז דער באס זאל צאהלען דעם „ריכטיגען פרייז", איז אויף מארגען אריין א נייער גארמענט מיט אנדערע צאצקעס, אנדערע דריידלעך און די חתונה פאנגט זיך אן איבער־א־נייעס...

אט דערמיט ערקלערט זיך וואָרום מיר זיינען אימער געצוואונגען אנצופאנגען איבער־א־נייעס, ווארום אלע אונזערע קעמפפע האבען געפיהרט צו גארנישט, ווארום אין א טרייד אין וועלכען דער ארגאניזירטער ארבייטער קען אויספיהרען און רייזען די פרייזען פיעל העכער, ווי אין אנדערע טריידס, און מיר זיינען אימער אויף צרות, און דער ארבייטער איז דעמאראליזירט, צושפליטערט, צוטהיילט.

* * *

נאך יאהרען פון ניעדערלאגע, דעמאראליזאציאן, שטילשטאנד, פעסימיזמוס מערקט זיך א מעכטיגער שטראם פיר ארגאניזאציאן. די מאסע קלאוק און סקוירטמאכער שטרעבט צו פעראייניגונג, צו יוניאניזם. קיין וואונדער! די לעבענסמיטעל ווערען פון טאג טהייערער און די פערדיענסטען זינקען. וואס קען אבהאלטען דיזען שטענדיגען ערנידערונג פון טרייד? וואס קען איהם אויפהויבען אויף א שטופע וואס זאל געבען דעם ארבייטער די מעגליכקייט צו מאכען אן אנשטענדיגען לעבען?

א סטרייק, א דזשענעראל סטרייק, איז דער אלגעמיינער אנטווארט. יעדער וועלכער קומט אין בעריהרונג מיט די ארבייטער מאסען אין קלאוק און סקוירט טרייד פיהלט עס אינסטינקטיוו. עס איז אזוי מעגליך צו פערמיידען אזא סטרייק, ווי ס'איז מעגליך געווען ביי די ווייסט־מייקערס, וואו די מאסע האט געצוואונגען די ליעדערס און די אפיסערס, וועלכע זיינען פון אנפאנג געווען ענטשידען דאגעגען דעם סטרייק, ענדליך איהם ארויסצורופען.

אבער וואס זאל זיין די אישו, די אויפגאבע, די הויפט־פאדערונג פון סטרייק? די מאסע פאדערט פערבעסערונג, אבער אין וואס זאל זיך דיזע שטרעבונג, דיזע פאדערונג קריסטאליזירען? וואס פאר א פארמע זאל עס אננעהמען? וואס זאלען מיר פאדערען פון די באסעס? ווידער אגרימענטס, וויעדער נאוטס? וויעדער די אלטע פאדערונגען וועלכע די פראקטיק האט געצייגט, אז ווען מען געווינט פערליערט מען? וועלען מיר גאר ניט לערנען פון דער פערגאנגענהייט, וועלען מיר זיך ניט היטען אויסצומיידען די פריהערדיגע פעהלערען? דיעזען מאל מוזען מיר אויסקעמפפען עפעס בעשטימטעס, עטוואס, וואס זאל דעם ארבייטער בלייבען אויף שטענדיג און דיזעס קען קיין אנדערעס ניט זיין נור ווי נארמאלער אכט שטונדען ארבייטס טאג, קיין הויז ארבייט, קיין זיבען טאג אין דער וואך ארבייט.

זא לאנג מיר וועלען ניט האבען קיין בעגרענעצטען, בעשטימטען ארבייטס טאג, זאלאנג וועלען אונזערע פערדיענסטען ניט זיין בעשטימט. זא לאנג אונזער ארבייטס־צייט וועט זיין ווי ביז יעצט, פון ניין ביז ניינצעהן דעם טאג, וועט דער ארבייטער קיין מאל ניט וויסען וויפיעל ער קען פערדיענען און וויפיעל ער ברויך צו נעהמען פאר א גארמענט. פערקעהרט, ווען ער וועט וויסען אז ער האט צו ארבייטען בלויז אכט שטונדען, דאן וועט דער דזשעקעט אפערייטאר אדער שניידער וויסען, אז ער ברויך צו פערדיענען פיער דאלאר דעם טאג, 50 סענט א שטונדע,

ISSUED BY AUTHORITY OF
INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS UNION
GENERAL EXECUTIVE BOARD
UNION MADE
REGISTERED
ORG. JUN. 3 1900
433835

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY BY THE
INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION
AFFILIATED WITH THE AMERICAN FEDERATION OF LABOR.

A. ROSENBERG, Pres't — *J. A. DYCHE, Gen'l Sec'y-Treas.*

GENERAL OFFICE, 11 WAVERLY PLACE, NEW YORK CITY

SUBSCRIPTION
Three Cents Per Copy. 30 Cents Per Year

נאטיצען

„היער ווי אר ענעין!" מיר זיינען ווידער דאָ! פריהער האָבען מיר צו אייך גערעדט דורך'ן „וועקער", יעצט, דורך דעם „ליידיעס גארמענט וואירקער", אָבער דאָס איז די זעלבע שטימע, בלויז פריהער האָבען מיר גערעדט צו די הונדערטע — יעצט צו די טויזענער, און מיר ברויכען ניט מורא האָבען, ווי אמאָל, פאַר דעם פרינטער'ס ביל...

„הזורעים בדמעה ברינה יקצרו" — די וואָס זעען מיט טרעהרען וועלען מיט געזאנג שניידען — האָט געזונגען אונזער פערצייטיגער דיכטער. ווי לאנג איז עס ווי מען האָט אונז פערזיכערט, אז די גאנצע ארבייט פון אָרגאניזירען די אידישע מאסען איז ארויסגעוואָרפען, אז דער טרייד־יוניאָניזמוס איז טויט, דער עקאָנאָמישער קאמפף אבגעלעבט א. ז. וו. איינינע האָבען אויף אונז געקוקט ווי אויף פאנאטיקער, אנדערע האָבען אונז פערדעכטיגט אין עטוואָס ערגערעס...

און אזעלכעס איז געקומען ניט פון אונוויכטיגע קוועלען, נאָר פון די סאמע סמעטענע, וויסענשאפטליכע, פילאָזאָפישע, פאָרטגעשריטענע, אויטאָריטערע קוועלען פון אונזער קווארטאל. ווי קאָמיש דאָס אלעס קלינגט יעצט! ווי לעכערליך, ווי דום! יעצט ווען מען רעדט מיט די זעלבע העררען און מען דערמאָנט זיי, וואָס זיי האָבען דאָ ניט לאנג צוריק געזאָגט, טרייען זיי צו פעררעדען די ציינער און שרייען: „סטייטש, מיר? מיר זיינען אימער געווען פיר יוניאָנס! א. ז. וו.

וואָס אָנבעלאַנגט אונז, זיינען מיר יעצט ווי אימער פון דער מיינונג, אז דער טרייד־יוניאָניזמוס אין דיעזען לאנד איז נאָך אין זיין קינדהייט און דער עקאָנאָמישער קאמפף וועט אין אמעריקא זיין דער וויכטיגסטער מיטעל פאַר דער ארבייטער קלאסע אין איהר שטרעבונג, צו ערדייכען א בעסערען, ציוויליזירטערען לעבען. און די וועלכע זעהען ניט, פערשטעהען עס ניט, וועלען בלייבען פון הינטען, פערגעסען ערגעץ־וואו אויף דעליאָנ'ס „סאָליד ראָק".

יעצט לאָמיר זיך נעהמען צו דאָס אונזעריגע. האָט איהר בעזוכט די מיטינגען פון אייער לאָקאל? האָט איהר איינגעצאָהלט אייערע דיוס און אסעסמענטס? אויב ניט, ווארום ניט?

אהא! מען הויבט שוין ווידער אָן מיט צאָהלונגען, מיט געלד! מיר ברויכען ניט קיין געלד! מענשען ברויכען מיר! פרינציפען, טרייהייט, אָבער ניט קיין געלד!

אָבער, קאָכט זיך ניט, לאנדסלייט, א יוניאָן מעמבער, וועלכער פערגעסט זיך צו צאָהלען זיינע שולדען צו דער אָרגאניזאציאָן און פרעטענדירט נאָך צו זיין פרינציפיעל, טריי צו דער אָרגאניזאציאָן, דער איז קיין מענש ניט!

מיר מיינען ניט צו זאָגען אז אזא מעמבער פעהלט חלילה דער צלם אלהים אויפ'ן אנדערענשיים פון פאטילניצע, מיר מיינען אז זיין הארץ און בעגריפע זיינען ניט קיין מענשליכע. היט זיך פון די טרייד־יוניאָניסטען וועמענס פרינציפען־טרייהייט דערגרייכט ניט דעם פאקעט, וועמעס טרייד־יוניאָניזמוס איז ניט ווערטה א וואָף דיום.

יעס, דער דיוס־בוק איז דער בעסטער באראָמעטער, דער בעסטער מיטעל אויסצופינען אויף ווי ווייט עס געהט די טרייהייט, די ערנסטקייט פון מעמבער.

די פינאנציעלע מיטעל פון אן אָרגאניזאציאָן, דאָס איז דער קערפער; די טרייהייט, לאָיאַליטעט, דיסציפלין, דאָס איז איהר נשמה. אמאָל האָט מען געגלויבט אז עס איז מעגליך פאַר א נשמה צו עקזיסטירען אָהן א קערפער, יעצט ווייסען מיר אז דאָס איז א בלאָף, אז איינס קען ניט עקזיסטירען אָהן דעם צווייטען. דער וואָס בעהויפטעט אז עס איז מעגליך פאַר א יוניאָן צו עקזיסטירען בלויז אויף ריינע פרינציפען, דער איז. אָדער א דומקאָפּ אָדער א שורקע, אָדער ביידע.

פונקט ווי אונזערע באָסעס וועלכע ווילען אימער קריגען פון אונז „סאמטהינג פאַר נאטהינג", אזוי זיינען מעהרערע פון אונזערע מיטגליעדער. זיי זוכען אימער די געלעגענהייט ארויסצוקריגען פון יוניאָן „סאמטהינג פאַר נאטהינג". דאָס איז עבען אזוי אונעהרליך און פערברעכעריש ווי די האנדלונגען פון אייערע באָסעס געגען אייך.

און די בעציהונגען פון אונזערע לאָקאלס צו דער אינטערנייששאנאל זיינען די זעלבע ווי די פון די איינצעלנע מעמבערס צום לאָקאל — „דער עפּעל פאלט ניט ווייט פון בוים". זיי ערווארטען פון דעם פערבאנד אויף סאמטהינג פאר נאטהינג. פון די 10 סענט פער קאפּיטא ערווארטען זיי אָנצוהאלטען אן אָפיס, שיקען אָרגאניזערס, ארויסגעבען א זשורנאל און אויף קריגען סטרייק־בענעפיט, עטוואָס וואָס קיין אינטערנייששאָנאל האָט נאָך ניט געקענט דורכפיהרען. אום אונזער פערבאנד זאָל זיין אימשטאנד צו שטיצען די לאָקאלס אין א סטרייק, וועלען זיי דארפען טהון צוויי זאכען: צאָהלען א פיעל גרעסערע פער קאפּיטאָ און ניט רופען קיינע סטרייקס אָהן די צושטימונג פון די דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד. אזוי לאנג דיזעס איז ניט געטהאָן געוואָרען, ברויכען זיי ניט ערווארטען קיין שטיצע פון דזשענעראל אָפיס.

בייזע צינגער זאָגען, אז ביי די קלאָוקמאכער לאָקאלס זיינען די סאמע קנאַקערס, קיקערס, שרייערס, פויל צו צאָהלען דעם אסעסמענט. אויב דאָס איז וואהר, וואָלטען מיר דיזע העררען געראָטהען אז דאָס נעקסט־בעסטע וואָס זיי קענען טהון איז — אריינצושיקען זייער רעזיגניישאָן צו זייער לאָקאל. מיר קענען זיך בעגעהן אָהן אזעלכע מעמבערס.

אגב, רעדענדיג וועגען אונזערע קלאָוקמאכערס לאָקאלס, קענען מיר ניט דורכלאָזען אָהנע אויסצודריקען אונזער בעוואונדערונג אויף די קליינליכקייט, ענגהערציגקייט, וועלכע די רענק ענד פאַיל פון דיזע לאָקאלס ציינען ארויס יעדען מאָל ווען מען אפּעלירט צו זיי פאַר שטיצע פאַר א שוועסטער־לאָקאל.

עס איז א חרפה צו פערעפענטליכען ווי פיעל זיי האָבען בייגעשטייערט צום גרויסען קאמפף פון לאָקאל 25. ביי דער פערהאנדלונג פון דעם אפּיעל פאַר שטיצע פון די קליוולענדער קלאָוקמאכער, האלט מען אין איין טענה'ן, אז „מיר גרייטען זיך אליין צו א קאמפף". אבער, פריינדע, מענשען, וועלכע גרייטען זיך צו א קאמפף דארפען זאָרגען אז זייערע שוועסטער־לאָקאלס און אנדערע אָרגאניזאציאָנען זאָלען האָבען אורזאכע צו זיין פריינדליך צו זיי. ווידער, אויב איהר גרייט זיך צו א קאמפף, ווי וועט איהר אויסזעהען, אויב פריבז, בידערמאן און די מאנופעקטשורערס אסאָסיאיישען אין קליוולענד זאָל זיך איינגעבען צו צוברעכען די אָרגאניזאציאָן? אזא קורצזיכטיגקייט איז איינפאך אונבעגרייפליך.

מיר ווייסען, מיינע העררען, אן קריטיק שמעקט אייך ניט. אבער אונזער אויפגאבע — די אויפגאבע פון אונזער אָפיציעלען זשורנאל — איז, צו וואַטשען די טהעטיגקייט פון אונזערע לאָקאלס און זייערע מעמבערס, און זיי אויפמערקזאם מאכען אויף די פעהלערן וועלכע זיי בעגעהען. דאָס איז אָהן צווייפעל די בעסטע און ניצליכסטע אויפגאבע פון אונזער צייטונג. אין דער צוקונפט וועלען מיר האָבען א בעסערע געלעגענהייט צו וואַטשען זייער טהעטיגקייט און אנצייגען זייערע פעהלערן.

איינע פון די הויפּט־אורזאכען, ווארום די וויכטיגסטע אָרגאניזאציאָנס־ארבייט ווערט פערנאכלעסיגט ביי אונזערע לאָקאלס איז, ווייל די מעמבערשיפּ בעשטעהט אם מייסטען ניט פון טרייד יוניאָניסטען, נור שאָפּ־ אָדער באָנדעל־יוניאָניסטען, און די מיטינגען פאנגען זיך אן לאָזען זיך אויס מיט די פערהאנדלונגען פון באנזעלס. עס בלייבט קיינמאָל קיין צייט ניט צו פערהאנדלען די וויכטיגסטע אָרגאניזאציאָנס־ארבייט. זיי פערשטעהען ניט, אז ווען די אָרגאניזאציאָן וועט ניט ארבייטען ריכטיג און איהרע אנגעלעגענהייטען ווערען פערנאכלעסיגט, וועט ניט זיין ווער עס זאָל אטענדען די אנגעלעגענהייט פון באָנדעל.

נאָך אן אורזאכע ווארום ביי די אידישע לאָקאלס ווערען די וויכטיגסטע יוניאָן־אנגעלעגענהייטען פערנאכלעסיגט, איז ווייל אלעם ווערט ארויפגעלעגט אויפ'ן פינאנץ־סעקרעטער, אן אמט וועלכער איז א שווערער און טראָגט מיט זיך גרויסע פעראנטוואָרטליכקייט, און וועלכער ווערט אין די מייסטע פון אונזערע לאָקאלס שלעכט בעצאָהלט. ווען אונזערע אידישע לאָקאלס זאָלען בעזאָרגען, אז אלע צושריפטען זאָלען אטענדעט ווערען ביי א ספּעציעלען קארעספּאָנדינג סעקרעטער אָדער ביים פּראָטאָקאָל־סעקרעטער, ווי עס איז אימער דער פאַל אין אמעריקאנישע יוניאָנס, וואָלט פיעל טראָבעל פערמיעדען געוואָרען.

אין דעם וויסטען־טרייד אין ניו יאָרק איז אימער געווען א בעדייטענדער יונגער עלעמענט פון ראדיקאלע רעוואָלוציאָנערען, וועלכע ביז דעם דזשענעראל סטרייק האָט זיך זייער ראדיקאליזמוס ארויסגעצייגט אין טאנצען אויף רוסישע און פּוילישע רעוואָלוציאָנערע בעלער, שימפּפען אויף דער יוניאָן, ווארפען שמוץ אויף די בעאמטע און פערשפּרייטען מיסטרוי און דעמאָראַליזאציאָן צווישען די מאסען אינאָרגאניזירטע ווייסט־מאכער.

ביים דזשענעראל־סטרייק זיינען זיי מיטגעריסען געוואָרען מיט דעם גרויסען שטראָם און מען מוז זיי געבען קרעדיט, דאָס פיעלע פון זיי האָבען געארבייט מיט לייב און זעלע אין דיזען סטרייק, האָבען ארויסגעצייגט א זעלטענע אָפּפערווילליגקייט, און א דאנק צו דיזען עלעמענט האָט זיך דער סטרייק געענדיגט אזוי גלענצענד.

יעצט, ווען דער קאמפף איז פאַריבער און עס האָט זיך אָנגעפאנגען די פריעדליכע, סיסטעמאטישע און העבסטשווערע ארבייט פון אויפקשטעלען די אָר־

סעקרעטערע בלענקס פאַר א יעהרליכען רעפּאָרט פון צושטאַנד פון די לאָקאַלס, זייערע מעריקס א. ז. וו., העכסט וויכטיגע רעפּאָרטס, וועלכע מיר וועלען דאַרפען פאַרברענגען פאַר'ן קאָנווענשען, און וועלכע צוזאַמענגענומען האָבען א וויסענשאַפטליכען ווערטה. וועלען די טשערליטע, די עקזעקוטיוו באָארד פון די לאָקאַלס זאָרגען אז דיזע בעריכטען זאָלען ניט בלייבען ערגעץ־וואו ביי די סעקרעטערע אין די ווייסט־פּייפּער באַסקעטס?

מיט אונזערע לאָקאַל־סעקרעטערע איז איינפאַך אַן אומגליק. מיר האָבען פּיעללייכט א האלב דוצענד סעקרעטערע, וועלכע פערשטעהען זייערע פפליכטען און טהוען עס געוויסענהאַפט. די איבריגע קענען ניט אָדער ווילען ניט טהון וואָס מען ערוואַרטעט פון זיי. די צושריפטען פון רזשענעראַל־אָפיס ווערען ביי זיי פערפאַלען אונטער די הענד.

אָט, צום ביישפּיעל, האָבען מיר ארויסגעשיקט צור אוראַבשטימונג די פראַגע פון אַן אסעסמענט און נור פון איין העלפט פון די לאָקאַלס האָבען מיר געקראָגען אַן אַנטוואָרט, ווייל די פראַגע איז קיין מאָל ניט פאַרגעבראַכט געוואָרען פאַר די מיטגליעדער, דער אָדער יענער סעקרעטער האָט זיך פערגעסען צו ענטפערן. מעהרערע באַלאָטס האָבען מיר ערהאַלטען א מאָנאַט נאָך דעם ווי דער קאָונט איז געשלאָסען געוואָרען. אָט, צום ביישפּיעל האָבען מיר ערהאַלטען דעם 11טען מערץ א באַלאָט מיט 73 שטימען פיר קליוולענד, אלס די שטאָדט, וואו דער נעכסטער קאָנווענשען זאָל שטאַטפינדען, און דער וואוט איז גענומען געוואָרען דעם 5טען פערברואַר, דאָס הייסט, דאָס דער סעקרעטער האָט זיך אין פינף וואָכען אַרום דערמאָנט דעם באַלאָט צוצושיקען. ווען מיר וואָלטען דיזען באַלאָט ערהאַלטען מיט איין טאָג פריהער, וואָלט דער קומענדער קאָנווענשען אָבגעהאַלטען געוואָרען אין קליוולענד אַנשטאָט באָסטאָן, וועלכע איז ערוועהלט געוואָרען מיט בלויז 26 שטימען מאַיאָריטעט.

מיט דיזע פערשלעפּענישען האָט אויך צו טהון די אונבעגרייפליכע מנהגים פון מעהרערע אידישע לאָקאַלס, וועלכע אַנשטאָט אויסצומאַכען זייער טאָגעס־אָרדנונג לויט נאָך די פאָרדערונגען פון דער קאָנסטיטושאָן, פערפאַסען זיי ביי יעדען ערעפנונג פון מיטינג אַן איינענעם אָריגינעלען טאָגעס־אָרדנונג, און גאַנץ אָפט ווערט דער פונקט פון „צושריפטען“ איינער פון די וויכטיגסטע פונקטען פון געשעפטס־אָרדנונג, אָדער אין גאַנצען אויסגעלאָזען, ווי מיר האָבען עס בייגעוואוינט ביי לאָקאַל 15, אָדער מען לאָזט עס צום לעצטען, דאָס הייסט, צוועלף אָדער איינס א זייגער אין דער פריה, ווען די מעמבערס האַלטען שוין אין רייבען זיך די אויגען אין געגעצען, און עס ווערט פערשאָבען פאַר נעכסטען מיטינג, און אַזוי וואַלגערן זיך די צושריפטען ביים סעקרעטער אין טיז, ביז וואַנען די קינדער, די מייז אָדער די „אידענע“ פערניכטעט זיי.

ווען וועלן אונזערע מעמבערס אָנפאַנגען צו בעגרייפען, אז דער פונקט וועגען „צושריפטען“ מוז פערהאַנדעלט ווערען איידער „שפּעטער בעריכטען“ ווען די מעמבערס הייבען אָן דערצעהלען ווי זיי האָבען געהערט ווי דער פאָרמאַן האָט דערצעהלט דעם דעזיינער, אז שלמה האָט געקראָגען מיט א האַלבען באַנדעל מעהר ווי איהם האָט געקומט א. ז. וו. און די ביזנעס־מיטינגען זאָלען אין דער ווירקליכקייט פערהאַנדעלט ווערען ביזנעסמעסיג?

די פאָלגענדע לאָקאַלס האָבען נאָך ניט אריינגעשיקט זייער לעצטען קוואָרטעהלי רעפּאָרטס.

11, 12, 26, 33, 37, 39, 42, 55, 60 62, 64.

פרינץ בידערמאַן'ס נעקידנעפּטע סקעבס

(פון דער קליוולענדער אידישע פּרעסע)

דאָס פרינץ בידערמאַן'ס סקעבס זיינען פון ניו יאָרק פערנאַרט געוואָרען קיין קליוולאַנד ניט וויסענדיג דאָס זיי געהען סקעבען, דאָס מען האַלט די סקעבס אַלס געפאַנגענע אין א שמוציגען באָרדינג־הויז אין יוקליד עוועניו, שטרענג בעוואַכט פון דעטעקטיווס וועלכע וואַטשען זיי, זיי זאָלען ניט קענען ענטלויפען.

דאָס די דעטעקטיווס שלאָגען מערדערליך די סקעבס אויף וועלכע עס פאַלט דער מינדסטער חשד דאָס זיי זיינען אונטריי.

דאָס דער פּלאַץ וואו מען האַלט זיי איז א נעסט פון אויסגעלאַסענהייט, זנות, שכרות און געמבלעריי.

דאָס די סקעבס פערלאַנגען דאָס מען זאָל זיי ארויסרעטען פון פינסטערען קבר.

דיזע בעשולדיגונגען זיינען ענטהאַלטען אין א בריעף וואָס די „אידישע טעגליכע פּרעסע“ האָט נעכטען בעקומען פון א מאַן, וועלכער בעהויפּטעט האָס ער איז איינער פון די סקעבס. דער בריעף איז אונטערשריבען פון'ם סקעב, אָבער מיט דער ביטע, דאָס דער נאָמען זאָל ניט פערעפענטליכט ווערען, ווייל ווען די דעטעקטיווס זאָלען זיך דערוויסען ווער עס האָט דעם בריעף געשריבען, זאָגט ער, דאָס ער איז ניט זיכער מיט'ן לעבען.

די פרינץ בידערמאַן סקעבס ווערען געהאַלטען אין א באָרדינג־הויז וועלכעס איז בעקאַנט מיט דעם נאָמען „ דהי טיילאָר“, 1816 יוקליד עוועניו. זיי ווערען יעדען טאָג געמאַרטשט צו דער ארבייט שווער בעוואַכט פון דעטעקטיווס פון די קאָוטש רעטעקטיוו איידזשענסי. פאַרנאַכט ווערען זיי צוריק געמאַרטשט אין באָרדינג־הויז.

פאָלגענדעס איז דער בריעף:

א שטימע פון קבר.

„ווערטהער רעדאַקטאָר פון דער „טעגליכער פּרעסע“!

„ערלויבט מיר צו פערעפענטליכען אין אייער ווערטהער צייטונג עטוואָס וואָס איז אינטערעסאַנט פיר אייערע לעזער אין אַלגעמיין און פיר די קליוולאַנדער קלאָוקמייקער בעזונדערס!

„איך בין איינער פון די פערפיהרטע קלאָוק־מייקער וועלכע זיינען פערנאַרט געוואָרען אין קליוולאַנד צו קומען סקעבען ביי פרינץ־בידערמאַן.

„אין ניו יאָרק האָט מען אונז גאָר ניט געזאָגט וועגען דעם סטרייק, דערוואוסט האָבען מיר זיך ערשט אויף'ן טריין.

„וואָס מיר אַנבעלאַנגט האָב איך גערעכענט דאָס אַזוי שנעל ווי איך וועל קומען קיין קליוולאַנד וועל איך מיך קענען ארויסדרעהען און וועל זיך איבערגעבען צו די סטרייקערס, לײדער האָב איך זיך שלעכט אויסגערעכענט, ווייל גלייך פון טריין האָט אונז איבערגענומען א שטאַרקע וואַך פון פינקערטאָנס און זייט דאַן בין איך א געפאַנגענער אָדער נאָך ערגער. ווייל איך סען מיר ניט פאָרשטעלען נאָך אַזאַ שרעקליכע וואַך ווי די וועלכע מיר האָבען; גלייך ווי מיר זיינען געקומען האָט אונז מר. פרינץ געוואָרענט דאָס אויב אונזער לעבען איז אונז ליעב זאָלען מיר זיך ניט דערוועגען צו געהן צו די יוניאָן לייט, ווייל די יוניאָן לייט שלאָגען און מאָרדען וועמען זיי קריגען נור אריין, אָבער ווי איך האָב ווייטער אויסגעפונען איז דאָס ניט אַזוי, אמת מען בעקומט טאַקע קלעפּ, אָבער ניט פון די יוניאָן לייט נור פון די פינקערטאָנס. ביי דעם קלענסטען חשד איז מען ניט זיכער מיט'ן לעבען. עס געהט אַרום צווישען אונז סקעבס א גערייערעריי דאָס אייניגע האָט מען מיט א דריי וואָכען צוריק אַזוי צו־הרג'עט, דאָס ער איז אין דריי טעג אַרום געשטאָרבען אין א האָספּיטאַל, (איך בין דאָ צוויי וואָכען). מען זאָגט נאָך ווייטער דאָס זיין פרוי איז דאָ געוועזען ביי פרינץ און עס איז אַלעס פערשטיקט געוואָרען אויף ווי ווייט דאָס איז אמת קען איך אייך ניט זאָגען; איין זאַך אָבער זאָלט איהר וויסען, דאָס איז שרעקליך, מען האַלט אונז פערשפּאַרט אין א באָרדינג הויז אויף יוקליד סטריט, דאָס עסען א חרוב דעם וואָס מען עסט טריפה, איז אויך שמוציג און ניט פריש.

„ווערטהער פריינד רעדאַקטאָר! עס איז א וועהטאָג און א שאַנדע צו דערצעהלען ווי מענשען, מענער און פרויען, טאַטעס פון קינדער ווערען ארונטערגעשלעפּט צו די טיעפסטע שמוץ פון אויסגעלאַסענהייט, שכרות, זנות און געמבלעריי. דאָס איז דער איינציגער צייט־פערטרייב פיר פרינץ־בידערמאַנ'ס סקעבס.

„אידען האָט רחמנות! ראַטעוועט און שלעפּט אונז ארויס פון דיזען זומפּ, א טויט־שרעק ליגט אויף אונז אַלעמען, עס טרעפט דאָס מאַנכע פון אונז ווערען פּלוצים פערשוואונדען און מיר ווייסען קיין מאָל ניט וואו עס קומט אַהין זייער געביין, איך האָב געהערט זאָגען דאָס מר. בלעק איז א אידישער פילאַנטראָפּ און זאָרגט זיך פאַר די ריינליכקייט פון אידישען פאָלק, דאַן זאָל ער געהן בעזוכען דעם זאַנענאַנטען האָטעל וואו מיר זיינען געפאַנגען און ער וועט רויט ווערען פאַר שאַנדע.

„איך וואָלט אייך נאָך געקענט שרייבען זעהר פיעל אינטערעסאַנטעס, נאָר עס וואָלט זיין ניט פּאַסענד צו פערעפענטליכען...

אייער אונבעקאַנטער....“

די „אידישע טעגליכע פּרעסע“ האָט איבערגעגעבען אַן ענגלישע קאָפּיע פון דעם בריעף צום קאָונטי פּראָסעקיוטאָר דזשאָן א. קליי, וועלכער האָט פערשפּראָכען צו אונטערזוכען די בעשולדיגונגען וועלכע דער בריעף ענטהאַלט.

פיעלע פייטס זיינען שוין פאָרגעקומען צווישען די דעטעקטיווס און סטרייקערס. אין די מעהרסטע פעלע זיינען די רעטעקטיווס בעפאַלען ניט נור די סטרייקערס, זאָנדערען אויך זייטיגע מענשען, וועמען זיי האָבען געשלאָגען מיינענדיג אַז דאָס זיינען סטרייקערס. איינער פון די וועלכע זיינען פון די דעטעקטיווס געשלאָגען געוואָרען איז מר. רזשוליוס גליקמאַן, פּויר־גיטשור דילער, וואוּדלאַנד עוועניו, וועלכער איז בעפאַלען געוואָרען פון דעטעקטיווס ביי דער טהיר פון סענטראַל פּאָליס סטיישאָן דערפאַר וואָס ער האָט ארויסגעביילט א סטרייקער.

א קאָמיטע פון סיטיזענס האָט בעזוכט מעיאָר בעהר און פּראָטעסטירט געגען די מערדעריי פון די דעטעקטיווס אָבער דער מעיאָר האָט זיי ערקלעהרט דאָס ער איז מאַכטלאָז עטוואָס צו טהאָן, ווייל די רעטעקטיווס האָבען זייערע לייסענס פון גאָווערנאָר.

חרטה פון א סקעב

פאָלגענדער בריעף איז ערהאַלטען געוואָרען ביי אונזער אָרגאַנייזער מר. פּאָליאַקאָוו, פון וועלכען דער גרעסטער טהייל ווערט דאָ איבערגעגעבען אין זיינע אייגענע ווערטער און ספּעלינג:

„פריינד פּאָלעקאָוו,

„דעם לעטער שרייבט אייך א „סקעפּ“, וועלכער וויל מיט טרעהרין און מיט מוט אראָפּ וואַרפין דעם האַרב פון זיך וואָיל דאָס איז געוועזין א אומגליק אויף א מענצין און מיין טעהאָט ריפּט מיר אין קאָמף. איך האָב זאַך געוועזן פערלאָרען און איך בין געווען פערריגט און זאָ לאַנג איך וועל לעבען וועל איך זאיין אין טרויער. איך בין געוועזן אין שלעכטע אומשטאַנדין עס האָט צאַך מיר פאָר געשטעלט דער צי קינפטיקער לעבען אין אַזאַ שוואַרצין מאַנטיל אז איך האָב פער לאָרין מאַיין גלאַייך געוויכט נאָר איין טרייסט האָב איך איך בין נעבליבין אין אַשאַפּ וויא איך וועל זאַיין דער איינציקער וואָס איך וועל קענען אָפּ נעמען דאָס וואָס מען האָט נעדאַרפט נעמען,

מאַיין איינציקער טרייסט איז דער גענעראַל שטראַייק. א וויא איך וועל זיין א סאָלדאַט אז מי וועט מיר סטאַלצירין!

א וויא איך האָף אז אין מיר וועט צאַך ניט אום קערין דער בעוויסט זין פון א נעפּאַלענעם. איך קען אייך דערוואַייל מאַיין נאָמען ניט אויס זאָגען וואַייל איך רעבען אז איר פערשטייט אַליין ווער איך בין. דאָס וואָס איך בין אין א אים גליקלאַכער מאָמענט געוואָרען א סקעפּ און מיט טרעהרין וועל איך זאַך ריין וואַשין דער מלאך פון טויט האָט מיר פער פירט און דער מלאך פון לעבען וועט מיר רעטין“

י. בערקמאַן.
אייער אַלט בעקאַנטער פריינד מאַכט אַלעמען בעקאַנט דאָס ער איז אריין ארבייטען
אין די גרויסע
יוניאָן קלאָטהינג סטאָר
פון ל. סיגעל ענד קאָ., 47 קאַנעל סט.
וואו איהר קענט קריגען די פיינסטע סוטס
רעדי מייד און טו אָרדער
מיט דעם יוניאָן־לייבעל צו זעהר
מעסיגע פרייזען.
ספּעשעל אויפמערקזאַמקייט פאַר יוניאָן־לייט, אָר. רינג מעמבערס און פּראָגרעסיווע מענשען. מיט גרוס אייער אַלטער פריינד
י. בערקמאַן.

וואָס וואָרען די געווינסען, דער נעט רעזולטאַט פון דעם סטרייק? דאָ זיינען מיר געצוואונגען זיך אָבצושטעלען אויף איין ווייל און אויפמערקזאַם מאַכען וועגען דער אורזאַכע, וואָרום פון מעהרערע קוועלען טרייט מען מיט אַלעם מעגליכעם קליין צו מאַכען די געווינסען פון סטרייק און שמוצען אויף דער אָרגאַניזאַציאָן.

דער פּאָרטנעשריטענער עלעמענט פון דער אידישער בעפעלקערונג, הויפּטזעכליך דאָ אין ניו יאָרק, איז צוטהיילט אין פערשיעדענע פראַקציאָנען, קלייזלעך און פיינדליכע גרופּען. הויפּטזעכליך אָבער קען מען זיי צוטהיילען אין צוויי לאַגערען: אין „פּאָרווערטסיסטען" און אין „אַנטי־פּאָרווערטסיסטען". און אויב די אַנטי־פּאָרווערטסיסטען זיינען בעדייטענד קלענער אין צאָהל, צייכענען זיי זיך אָבער אויס מיט זייער פאַנאַטיזם, חוצפה און געוויסענלאָזיגקייט. אַלעס וואָס דער „פּאָרווערטס" הייסט גוט און אונטערשטיצט, מוז בעשימפּפט און געטאַדעלט ווערען. עס מאַכט ניט אויס וועמען עס וועט שאַדען און ווער עס וועט דערביי ליידען.

ווייל די ליעדערס פון לאָקאַל 25 זיינען אין גוטע בעציהונגען מיט'ן „פּאָרווערטס" און דיעזע צייטונג האָט געהאָלפען די אָרגאַניזאַציאָנען פערשפּרייטען די אידעען פון אַ דזשענעראַל סטרייק, און ווען דער סטרייק איז געוואונען געוואָרען, האָט דער „פּאָרווערטס", אויף דעם שטייגער פון ענגלישען „דזשורנאַל" אָדער „די וואָירלד", וועמען ער טרייעט נאָכצומאַכען, ערקלעהרט אַז דער „פּאָרווערטס" האָט געזיעגט! האָבען דערפאַר די אַנטי־פּאָרווערטסיסטען אָנגעפאַנגען צו טהאָן אַלעס מעגליכעס צו דיסקרעדיטירען די אָרגאַניזאַציאָן און צו גאָר ניט צו מאַכען דעם סטרייק. אַ פון אַזאַ אַגיטאַציאָן קענען די אַרבייטער פיעל ליידען און די באָסעס פיעל פּראָפיטירען? וועמען האַרט עס?! — „דער ענדע־ציעל היילינט די מיטלען": אַבי רייבען אַ זייט דעם „פּאָרווערטס". דיעזע חברה נעהמט יעצט ווייטער און טרייעט צו דיסקרעדיטירען אַלע אונטערנעהמונגען און מאַסרעגלען, וועלכע קענען פיהרען צו אָרגאַניזירען אַנדערע טריידס. נור וועגען דעם ווילען מיר ריידען אַן אַנדער מאָהל.

די געווינסען פון סטרייק זיינען ווי פאָלגט: דורכשניטליך זיינען די אַרבייטס־שטונדען פערקלענערט געוואָרען אויף 5 דורך דער וואָך, ד. ה. אין אַ דאָלאַר אַ וואָך מעהר וויידזשעס. פּרייזען זיינען געהעכערט געוואָרען פון 5 ביז 30 פּראָצענט, אַן עווערעדזש פון 20 פּראָצענט. עס איז וואָהר, אַז אין די שעפּער, וואו די אַרבייטער האָבען געקראָגען בעסער בעצאָהלט, איז דער רייז געווען קלענער און אין אַנדערע שעפּער איז גאָר קיין רייז ניט געווען, אָבער דאָס איז דער ריכטיגער וועג ווי אַזוי אַ יוניאָן דאַרף סעטלען, נעמליך, ווי ווייט מעגליך צו אויסגלייכען די פערדיענסטען אין טרייד. דאָרט וואו אַ יוניאָן איז זעהר שטאַרק, עקזיסטירט יאָהרען לאַנג, דאָרט איז ניטאָ קיין „גוטע" און „שלעכטע" פלעצער; דאָרט זיינען די פערדיענסטען איבעראַל ענגאַל.

היינט ווער רעדט שוין וועגען די בעהאַנדלונגען, די וועלבסט־ווירדע, די איינדרעפענדענס פון די אַרבייטער, וועלכע ברויכען ניט צו זיצען ביי די מאַשינען און ציטערען פיר ליאַד אַ באָסיאַק, אַ פאָרמאַן, אַ רעזיינער, אַ סופּעראינטענדענט אָדער אַ שיפּינג קלוירק, ווי דער פאַל וואַר פריהער אין די ווייסט שעפּער. די ווערדע דערפון איז גאָר ניט אָבצושאַצען. יעדעס מיידעל, וואָס זיצט און אַרבייט אין אַ שאַפּ, ווייסט, אַז זי איז ניט הפקר ביי דער פירמאַ, אַז עס איז דאָ אַ מאַכט, וועלכע איז פערטיג זיך אָנצונעהמען איהר קריוודע.

גלייך נאָכ'ן סטרייק האָט זיך די עקזעקוטיוו באָאַרד פון לאָקאַל 25 גענומען צו דער שווערער אויפגאַבע, ווי צו אָרגאַניזירען אַזאַ גרויסע מאַסע אַלס גוט דיסציפּלינירטע מיטגליעדער פון דער יוניאָן: ווי אַזוי זיי זאָלען מיטען און ווי אַזוי די מאַסען מעמבערס זאָלען קענען נעהמען אַן אַנטהייל אין די מענעדזשמענט און אין דער אָנפיהרונג פון דער אָרגאַניזאַציאָן.

פיעלע פּלענער זיינען פאָרגעלייגט געוואָרען. פון אָנפאַנג האָט מען געדיינקט צו פערטהיילען די מעמבערס אין סאַב־לאָקאַלס, נאָך זייער טרייד נאָך, נעמליך: אין טאַקערס, באַדי מייקערס, סליוו מייקערס, א. ז. וו. דיעזעס האָט זיך אַרויסגעצייגט אונגעווינשענסווערטה, ווייל די עקספּיריענס מיט די קאַטערס האָט אונז געלערענט, אַז ווען די מעמבערס ווערען צוטהיילט אין פערשיעדענע פאַכען פון טרייד, פאַנגט זיך אָן אַן אַנטאַגאָניזם, אַ פיינדשאַפט צווישען די פאַכען און יעדער פאַך ציהט צו זיך. ענדליך איז אָנגענומען געוואָרען דער פּלאַן צו צוטהיילען די מעמבערס אין 7 דיסטריקטען און צוויי דיוויזשיאָנס. — יעדער דיסטריקט ענטהאַלט פון 40 ביז 60 שעפּער און ווערט קאָנטראָלירט פון איין ביזנעס־אייזשענט אָדער אָרגאַניזער.

די אורזאַכע, וואָרום מען איז געווען געצוואונגען צו פערטהיילען יעדען דיסטריקט אין צוויי דיוויזשיאָנס איז, ווייל דער קלענסטער דיסטריקט ענטהאַלט מעהר מעמבערס וויעס איז מעגליך צונויפצונעמען אויף איין מיטינג. יעדער דיוויזשיאָן מיטעט איין מאָהל אין צוויי וואָכען.

די יוניאָן בעשעפטיגט אַ סעקרעטער, אַ בוך־קיפּער, צוויי טייפּרייטערס, אַ דזשענעראַל און אַסיסטענט אָרגאַנייזער, זיעבען אידישע און צוויי איטאַליענישע ביזנעס אייזשענטס.

די דיסטריקטען זיינען צוטהיילט ווי פאָלגט: דיסטריקט נומער איינס ענטהאַלט אַלע שעפּער, וועלכע עס געפינען זיך פון צוועלפטע סטריט ביז האַרלעם; דיסטריקט נומער צוויי: אַלע שעפּער, וועלכע געפינען זיך אין ברוקלין און בראַנזוויל; דיסטריקט נומער דריי — די שעפּער פון גרין, פּרינס סטריט און וועסט בראָדוויי; דיסטריקט 4 — וואוסטער און מוירסער סטריט; דיסטריקט 5 — פון 12טע סטריט ביז הויסטאָן; דיסטריקט 6 — די שעפּער פון איסט הויסטאָן סט.; דיסטריקט נומער 7 ענטהאַלט די שעפּער פון דער איסט, מייסטענס פון אויטסייד קאָנטראַקטאָרס.

צוליעב די מאַסען טעלעפאָן קאָלס, וועלכע קומען אַריין אין אָפיס פון דער יוניאָן איז די טעלעפאָן קאָמפּאַניע געצוואונגען אַריינצושטעלען אַ פּריוואַט טעלעפאָן עקסטשענדזש.

דער אָפיס פון דער יוניאָן האָט אויך אַן עמפּלאָימענט ביוראָ און די מעמבערס ברויכען ניט צו געהן איבער די סטריטען און קלאַפּען אין די טהירען זוכען אַרבייט.

די עקזעקוטיוו באָאַרד בעשטעהט פון צוויי דעלעגאַטען פון יעדען דיסטריקט און מיטעט דריי מאָהל אַ וואָך. אויך פינדעט שטאַט יעדע וואָך אַ מיטינג פון די שאַפּ־טשערלייטע.

דער טראָבעל מיט דיעזער קערפּערשאַפט איז, וואָס אָנשטאָט זיך אָבצוגעבען מיט זייער ספּעציעלער אויפגאַבע, פיר וועלכער זיי קומען זיך צוזאַמען, נעמליך, אָבצוגעבען בעריכטען פון זייערע שעפּער, אום מען זאָל וויסען דעם אַלגעמיינעם צושטאַנד אין טרייד, זעהן אַז די דיוס זאָל קאָלעקטעט ווערען און דורכצופיהרען אין די שעפּער די בעשליסע פון זייער עקזעקוטיווע, — נעהמען זיך דיעזע שאַפּ־דעלעגאַטען דאָס געזעצגעבענדע רעכט צו פאַסען רעזאָלוציאָנען און פערלאַנגען, אַז די אָרגאַניזאַציאָן זאָל עס אויספאָלגען. דאָס איז עטוואָס, וואָס קומט ניט פאָר אין קיין אָרגאַניזאַציאָן. די איינציגע געזעצגעבענדע מאַכט זיינען די דיסטריקט מיטינגען פון די מעמבערס, און די עקזעקוטיווע מאַכט — די ערוועהלטע דעלעגאַטען פון די דיסטריקטען ביי דער עקזעקוטיוו באָאַרד.

די מעמבערס און די שאַפּ־טשערלייטע מוזען זיך דאָס נעהמען אין אַכט און ניט דערלאָזען, אַז פון די מיטינגען פון די שאַפּ־דעלעגאַטען זאָל זיך ענטוויקלען אַ נייע קערפּערשאַפט, וועלכע זאָל נעגעטיווירקען די רעגעלע אָרגאַניזאַציאָן. פון אַזעלכעס קען קיין אַנדערעס ווי שאַדען ניט אַרויסקומען. די 400 שאַפּ־טשערלייטע זיינען ניט קאָמפּעטענט גענוג און האָבען ניט די מאַכט אָדער דאָס רעכט צו פערנעהמען דעם פּלאַץ פון די רעגעלע עקזעקוטיווע.

דזשאָהן א. דייטש,
דזשענ. סעקרעטערי טרעזש.

וועגען די אויסזיכטען פון לאָקאַל 25 וועט ערשיינען אַן עקסטראַ אַרטיקעל אין נעכסטען נומער.

דער בעריכט וועגען דעם סטרייק פון לאָקאַל 15, פילאַדעלפיאַ, ווייסט מייקערס, איז אונז אָנגעקומען צו שפּעט געדרוקט צו ווערען אין דיזען נומער.

ווילט איהר מאַכען אַ גוטען גאַרמענטס?

מוזט איהר עסען אין

סימאַנאָף'ס
רעסטאָראַנט און קאַפע
135 קאַנעל סטריט

דאָרט איז אַלעס פריש און געשמאַק!

קום איך ניט היינט, קום איך מאָרגען.

איינע פון די ערנסטע איבלען, פון וועלכע אונזערע יוניאָנס ליידען איבערהויפּט, מיר מיינען דאָ די אידישע יוניאָנס, איז די נאַכלעסיגקייט פון די פערזאָנען וועלכע נעהמען זיך אונטער צו טהון די אַרבייט פון דער אָרגאַניזאַציאָן. אין קיינע יוניאָנס ווערט ניט אַזוי פיעל אונטערגעטען און אַזוי ווייניג דורכגעפיהרט ווי אין אונזערע אידישע לאָקאַלס. מען קאַטשעט זיך אָב גאַנצע נעכט, מען פאַסט צעהנדליגע רעזאָלוציאָנען, מען אַפּאָינטעד דאָזענדס קאָמיטעס, און אַז עס קומט צום נעכסטען מיטינג לאָזט זיך אויס אַ בוידעם.

ווען עס קומט צו אַ קאָמיטע בעריכט, איז אַ נעכטיגער טאָג און אַ פאַר־יאָהריגער שנעע. ביי דעם איז געווען אַ שלום־זכר, ביים אַנדערען אַ פּדיון־הבן, דער אין געווען אויף אַ חתונה און ביי דעם האָט זיך אַ קאָזינס אַן אייניקעל אָבגעבריהט אַ פיסעל, דער האָט זיך ניט געקענט דערוואַרטען אויפ'ן צווייטען — און קיין זאַך איז ניט אַטענדעט געוואָרען.

קיינער שאַדעט ניט דער אָרגאַניזאַציאָן אַזוי פיעל, ווי די מעמבערס, וועלכע נעהמען זיך אונטער צו אַטענדען קאָמיטעס, און טהוען עס ניט. די גרעסטע זאַכען בעשטעהען אימער פון אַ סך קלייניגקייטען, און ווען דיזע קלייניגקייטען ווערען פערנאַכלעסיגט, נעהט אַלעס צו גרונד.

אויב עטוואָס איז אַ קלייניגקייט און מען קען זיך בעגעהן אָהן דעם, דאַן דאַרף מען עס גאָר ניט אונטערנעהמען; אויב אָבער עס דאַרף יאָ געטהאָן ווערען, דאַן איז אַ פערברעכען פון אַ קאָמיטע וועלכע נעהמט זיך אונטער צו אַטענדען, און אַטענדעט ניט. נעהמט זיך בעסער ניט אונטער, און קיינער וועט ניט ווערען דיסאַפּאָינטעד. ווי אָפט קומט אונז אויס זיך אַרומצורייסען מיט די לאָקאַלס, און איבערהויפּט מיט זייערע סעקרעטערע פאַר ניט אַריינשיקען דעם פיערטעליעהרליכען פינאַנציעלען בעריכט! וואָרום זאָלען די סעקרעטערע עס ניט טהון? וואָרום זאָלען די לאָקאַלס ניט זאָרגען, אַז דיזע רעפּאָרטס זאָלען אַריינגעשיקט ווערען? כמעט אין יעדען לאָקאַל ווערען די ביכער אונטערזוכט — יעדען קוואָרטער, וואָרום זאָלען די בעריכטען ניט אויסגעשריעבען ווערען אויף די בלענקס, וועלכע ווערען צוגעשיקט צו די סעקרעטערע פון דזשענעראַל אָפיס, און אַז די לאָקאַלס אַז דער דזשענעראַל אָפיס זאָל וויסען פון אַ טאָלק און ווי די פינאַנצען שטעהען? די מייסטע פון די פינאַנציעלע רעפּאָרטס, וועלכע די סעקרעטערע פון די לאָקאַלס מאַכען אויס, טויגען אויף אַ גוטע כפּרה, און איהר קענט פון זיי גאָר ניט דערגעהן, וועהרענד די בלענקס פון דזשענעראַל אָפיס זיינען אויסגעאַרבייט געוואָרען אויף אַ ריכטיגען פּלאַן, אויף אַ געוויסע סיסטעמע. פרעגט די סעקרעטערע ווי פיעל גוטשטעהענדע מיטגליעדער זייער לאָקאַל האָט געהאַט ביים ענדע פון לעצטען קוואָרטער? ווען ווערען ביי די לאָקאַלס אונטערזוכט די לעדזשערס? —

מיר האָבען יעצט אַרויסגעשיקט צו די

קורצע אַרבייטס־שטונדען מיינט: לענגערע סיזאָנס, העכערע ווידזשעס און לענגערען לעבען.

לאַנגע אַרבייטס־שטונדען מיינט: קירצערע סיזאָנס, קלענערע ווידזשעס און קירצערען לעבען.

דער לײדיעס גאַרמענט וואָירקער

אָפיציעלער אָרגאַן פון דיא אינטערנײשאַנאַל לײדיעס גאַרמענט וואָירקערס יוניאָן

ערשיינט מאָנאַטליך

1טער יאָהרגאַנג. | ניו יאָרק, 1טען אַפּריל, 1910. | נומער 1.

דער סטרייק פון די לײדיס ווייסט מאַכער אין ניו יאָרק

אין די מינוטס פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באַרד מיטינג פון לעצטען אָקטאָבער דען 23טען, לעזט מען ווי פאָלגט: „וויים פּרעזידענט שינדלער בעריכטעט, דאָס אין דער לעצטער צייט בעמערקט מען ביי די ווייסט מייקערס פון ניו־יאָרק א שטאַרקע בעוועגונג פיר א דזשענעראל סטרייק. קאָמיטעס פון 28 שעפּער זיינען געוועזן אין אָפיס פון דער יוניאָן און האָבען פערלאַנגט, אַז די יוניאָן זאָל זיי ארויסנעהמען אין סטרייק פיר גרעסערע פּרייזען און בעסערע בעהאַנדלונגען. דאָס די מעמבערס פון לאָקאַל 25 זיינען צוטהיילט אין צוויי לאַגערען, פיר און געגען א דזשענעראל סטרייק. ער פערלאַנגט דעריבער, אַז די דזש. עק. באַרד זאָל אַפּאָינטען א ספּעציעלע קאָמיטע גענויער צו שטודירען און אונטערזוכען דיעזע בעוועגונג.

בעשלאָסען צו בעוויליגען דעם פערלאַנג פון וויים־פּרעזידענט שינדלער און א קאָמיטע איז געוואָרען אַפּאָינטעט."

זונטאַג, דען 21טען נאָוועמבער, ביי א מיטינג פון דער דזש. עק. באַרד, ספּעציעל פּעררופען צו פערהאַנדלען די פּאָדערונג פון לאָקאַל 25 גוטצוהייסען א דזשענעראל סטרייק אין זייער טרייד, רעפּאָרטעט די ספּעציעלע קאָמיטע, אַז ווי ווייט זיי האָבען אונטערזוכט, צייגט זיך ארויס, אַז דער פערלאַנג פיר א דזשענעראל סטרייק האָט זיך אָנגעפאַנגען צווישען די איינגערע און היציגערע מעמבערס פון לאָקאַל צום מיטינג פערלאַנגען. פּאָהרענערע מעמבערס וואָרען אָנפאַנגס דאַגעגען אַזאַ סטרייק, אָבער ביסלעכווייז איז די אָפּאָזיציאָן שוואַכער געוואָרען, און יעצט זיינען אַלע מעמבערס איינשטימיג פיר א דזשענעראל סטרייק.

א לאַנגע דעבאַטע האָט דאַן שטאַטגעפונדען צווישען די מעמבערס פון דער דזש. עק. באַרד און די קאָמיטע פון לאָקאַל 25, וועלכע זיינען געשיקט געוואָרען פון לאָקאַל 25 צום מיטינג פערלאַנגען צו אינדאָסירען דעם סטרייק.

ענדליך האָט די דזש. עק. באַרד איינשטימיג בעשלאָסען, אַז דער פערלאַנג פון לאָקאַל 25 פיר א דזשענעראל סטרייק זאָל גוט־געהייסען ווערען.

די אַרגומענטען, וועלכע די קאָמיטע האָט אָנגעגעבען און וועלכע האָבען איבערצייגט די מעמבערס פון דער דזש. עק. באַרד אין די נויטהווענדיגקייט פון סטרייק, וואָרען אומגעפעהר ווי פאָלגט:

לאָקאַל 25 איז אין אַזאַ צושטאַנד, דאָס אויב ניט ארויסרופען א דזשענעראל סטרייק, מוז די אָרגאַניזאַציאָן זיך אויפלעזען. איינס פון די ביידע מוז געשעהן.

דער סענטימענט פיר יוניאָניזם צווישען די מאַסען ווייסט מייקערס אין ניו יאָרק וואַקסט פון טאָג צו טאָג. זיי זיינען גערן זיך צו אָרגאַניזירען, אָבער זאָ גלייך ווי א שאָפּ פאַנגט זיך אָן צו אָרגאַניזירען ווערען די אָנגעשלאָסענע אַרבייטער ארונטערגעוואָרפען פון די שעפּער, און די יוניאָן מוז אָדער אויפנעהמען א קאַמפּף, אָדער ערלויבען די באָסעס צו טעראָריזירען די אַרבייטער און זיי ניט דערלאָזען זיך צו אָרגאַניזירען.

זיי זיינען פּערוויקעלט אין דריי סטרייקס, וועלכע די יוניאָן איז געצוואונגען געוועזן אויפצונעהמען, זאָנסט וועלען די אַרבייטער ניט וואַגען זיך אָנצושליסען אָן דער יוניאָן.

די אינטערנײשאַנאַל — האָט ערקלעהרט איינער פון דער קאָמיטע, — האָט געספּענדעט פיר די לעצטע אַכט יאָהר מאַסען געלד צו אָרגאַניזירען די ווייסט־מאַכערס פון ניו יאָרק און אויפצוהאַלטען אַן אָרגאַניזאַציאָן אין דיעזען טרייד. אויב איהר וועט ניט אינדאָסירען דיעזען סטרייק, בלייבט פיר אונז ניט קיין אַנדער זאַך צו טהאָן, ווי אויפצולעזען דעם לאָקאַל און אייך צוריק־ברײנגען דעם טשאַרטער און די ביכער פון דער יוניאָן.

„מיר וויסען ניט, — האָט ערקלעהרט דעלעגייט וויטאַשקין, — ווי גרויס עס וועט זיין די צאָהל פון די ווייסט־מאַכערס וועלכע וועלען פאָלגען אונזער אויפרוף ארויסצוגעהן אויף א סטרייק, אָבער מיר זיינען זיכער, אַז אייניגע טויזענד וועלען פערלאָזען זייערע שעפּער. אויב מיר וועלען יוניאָניזירען ניט מעהר ווי פינף שעפּער, וועלען מיר וויסען, אַז די יוניאָן האָט א שטיקעל אָנהאַלט. יעצט האָבען מיר בלויז דריי שעפּער אין סטרייק אָהנע אויסזיכטען זיי צו געווינען. אַנשטאָט צו פערלאָזען דעם שלאַכט־פעלד ווי פייגלינגע און אַלעס איבערלאָזען צו די באָסעס, זאָלען מיר אָם וועניגסטענס זיי געבען א פייט, וועלכען זיי וועלען האָבען צו געדיינקען אויף יאָהרען".

נאָוועמבער דען 22טען איז דער סטרייק ערקלעהרט געוואָרען. ניט אַלע שעפּער זיינען ארונטער אין סטרייק, מעהרערע דרעס און סילק ווייסט שעפּער, בעזאָנדערס דאָרט וואו עס אַרבייטען מייסטענס איטאַליענישע און ענגלישע מיידלאַך, זיינען געבליבען אַרבייטען. אָבער די צאָהל פון די סטרייקערס איז געוועזן א פיעל גרעסערע, ווי זאָגאַר די היציגסטע אָנהייננגער פון דעם דזשענעראל סטרייק האָבען עס ערוואַרטעט. די אַרבייטער פון אייניגע שעפּער זיינען באַלד צוריקגעגאַנגען צו דער אַרבייט, ווייל עס איז ניט געוועזן גענוג קרעפטען, גענוג אַרבייטער אין דיעזען אונגעהייערען סטרייק זיי צו פיהרען, זיי צו מענעדזשען, אָבער די איבעריגע שעפּער זיינען פערבליבען טריי צום סטרייק און האָבען זיך זיעגרייך צוריקגעקעהרט צו דער אַרבייט. אין מאַנכע שעפּער, וואו די אַרבייטער זיינען פון אָנפאַנג סטרייק צוריקגעגאַנגען צו דער אַרבייט, האָבען זיי נאָכדעם ניט געקענט איינזיצען אין די שעפּער און זיי זיינען צוריק ארונטער אין סטרייק.

דאָ האָט זיך ווידער ארויסגעצייגט, אַז די פרויען זיינען ניט דער ערך בעסערע קעמפּפער ווי די מענער. זיי האָבען ארויסגעצייגט פיעל מעהר לאָיאַליטעט, איבערגעבענהייט און אָפּפערוויליגקייט. ניט די פּאָליציי, ניט די געדונגענע שלעגער פון די באָסעס, ניט די ביטערע קעלט און שנעע פון דעצעמבער און דזשענוערי האָט זיי אָבגעהאַלטען פון אויפצושטעהן און פריהערען פון פריה־מאָרגען ביז שפּעט אין אָוענד פּיקעטען די שעפּער. זעלטען ווער פון די אידישע מיידלאַך האָבען זיך צוריקגעקעהרט צו דער אַרבייט. אויב עס האָט אונז אויסגעפעהלט קרעפטע צו פיהרען דעם סטרייק, איז אָבער דער קאַמפּף אָנגעהאַלטען געוואָרען דורך זעלטענע ענטהוזיאַזמוס, אָפּפערוויליגקייט און בעגייסטערונג.

עס איז שווער גענוי אָבצושאַצען די צאָהל פון די סטרייקערס. וועניגער פון צוואַנציג טויזענד איז אָבער געווים ניט געוועזן.

דאָס פון אָנפאַנג איז געוועזן א שרעקליכער געטומעל, א כאַאָס, און איינער האָט ניט געוואוסט פון צווייטען — דאָס איז זעלבסט־פערשטענדליך. דער וואונדער איז, דאָס אונטער אַזעלכע אומשטענדען האָט זיך דער סטרייק געענדיגט מיט אַזעלכע גלענצענדע רעזולטאַטען.

די לייסטונגען פון די מעמבערס פון די ווימענס טרייד יוניאָן ליעג איז ניט אָבצושאַצען. פון צוואַנציג ביז דרייסיג פון זיי האָבען געאַרבייט פון פריה ביז שפּעט אין דער נאַכט און האָבען אַטענדעט די קלעריקאַל אַרבייט, וועלכע קיינער פון די סטרייקערס איז ניט געוועזן אימשטאַנדע צו לייסטען.

די בעאַמטע פון די דאַון טאַונער אידישע יוניאָנס, די געווערקשאַפטען, די מעהרסטע מיטגליעדער פון דער ס. פּ. און א ספּעציעלע קאָמיטע פון די סענטראַל פעדערייטעד יוניאָן האָבען אויך מיטגעווירקט און האָבען געטהאָן אַלעס מעגליכעס אום צו מאַכען דעם סטרייק א סוקסעס.

דער סטרייק איז ארויסגערופען געוואָרען נאָוועמבער דען 22טען, און ביז פעברואַרי דען 15טען, ווען דער דזשענעראל סטרייק איז אָפיציעל ערקלעהרט געוואָרען אויפגעלייזט, האָט די יוניאָן געסעטעלט מיט 339 פירמעס, פון וועלכע מיט נייגצעהן פירמעס איז געמאַכט געוואָרען א קאָמפּראָמיס, און מיט וועלכע די יוניאָן האָט געסעטעלט אויף דעם באַזיס פון אַן „אָפּען שאָפּ", וואו די סקעבס זיינען פערבליבען אַרבייטען. אָבער 11 פון דיעזע 19 זיינען יעצט שוין סטריקטלי קלאָוזד יוניאָן שעפּער, און די באָסעס זיינען געצוואונגען געוואָרען ארויסצושיקען זייערע סקעבס און נאָכצוגעבען אַלע פאָדערונגען פון דער יוניאָן. דיעזעס איז געשעהן דערפאַר, ווייל די יוניאָן־לייטע אין דיעזע שעפּער האָבען אייניגע וואָכען נאָכ'ן סטרייק זיך ענטזאָגט צו אַרבייטען מיט די סקעבס און האָבען פערלאַנגט פון די באָסעס א יוניאָן אַגרימענט מיט א קלאָוזד שאָפּ.

עס זיינען אויך יוניאָניזירט געוואָרען, זינט דער סטרייק האָט זיך געענדיגט, 39 שעפּער, וואו די אַרבייטער זיינען פערבליבען אַרבייטען דורך דער גאַנצער צייט פון דזשענעראל סטרייק. די באָסעס פון דיעזע שעפּער זיינען געוועזן געצוואונגען צו קומען צו דער יוניאָן און סיינען אַגרימענטס מיט דער אָרגאַניזאַציאָן, ווייל יוניאָן־לייטע האָבען זיך ענטזאָגט דאָרט צו נעהן אַרבייטען, און די באָסעס האָבען ניט געהאַט גענוג הענד מיט וועמען צו מאַכען זייערע אַרבייט.

דאָס צייגט, אַז ווען א טרייד איז פעסט אָרגאַניזירט, קענען די באָסעס זיך ניט בעגעהן אָהן דער יוניאָן און זיינען געצוואונגען נאָכצוגעבען די פאָדערונגען פון דער אָרגאַניזאַציאָן אָהן סטרייקס.